

தமிழறிஞர் விபுலாநந்தர் வாழ்வும் பணிகளும்

நூற்றாண்டு
நினைவுக் கட்டுரைத் தொகுப்பு

வெளியீடு :

இந்துசமய, கலாசார அலுவல்கள்

திணைக்களம்

தமிழறிஞர் விபுலாநந்தர் வாழ்வும் பணிகளும்

நூற்றாண்டு
நினைவுக் கட்டுரைத் தொகுப்பு

வெளியீடு :
இந்துசமய, கலாசார அலுவல்கள்
திணைக்களம்

முதற்பதிப்பு:- யூலை 1992

உரிமை:- இந்துசமய கலாசார திணைக்களம்

பிரதிகள்:- 500

விலை :- ரூ. 125/-

வெளியீடு :

இந்துசமய கலாசார அலுவலர்கள் திணைக்களம்
காப்புறுதி இல்லம், 9 ஆம் மாடி
21, வேக்ட்ஷோல் வீதி
கொழும்பு - 02

பொருளடக்கம்

- வாழ்த்துரை : மாண்புமிகு பி. பி. தேவராஜ்
இந்துசமய கலாசார இராஜாங்க அமைச்சர்
- ஆசியுரை : ஸ்ரீமத் சுவாமி ஆத்மகனாநந்தா
தலைவர் இராமகிருஷ்ண மிஷன், கொழும்பு.
- செய்தி : திரு. கா. தயாபரன்
செயலாளர் - இந்துசமய, கலாசார இராஜாங்க அமைச்சர்
- அறிமுகம்: திரு. க. சண்முகலிங்கம்
பணிப்பாளர் - இந்துசமயத் திணைக்களம்
	பக்கம்
01. விபுலாநந்த அடிகளாரின் மொழிச் சிந்தனை
* சு. சுசீந்திரராசா	01
02. யாழ்நூல் பாராட்டு விமரிசனம்
* எவ். எக்ஸ். லி. நடராசா	07
03. மூலபாடத் திறனாய்வு நோக்கில் அடிகளார் கவிதைகள்
* செ. யோகராசா	17
04. விபுலாநந்தப் பதிகம்
* ஆ. மு. ஷரிபுத்தீன்	24
05. சுவாமி விபுலாநந்தரின் கல்விக் கொள்கை
* எஸ். எதிர்மன்னசிங்கம்	26
06. விபுலாநந்தர் கவித்திறன்
* சி. தில்லைநாதன்	30
07. சுவாமி விபுலாநந்தரின் இசை நடனப் பணிகள்
* வி. சிவசாமி	42
08. யாழ் நூலார் வழியில்...
* ஞானாம்பிகைதேவி குலேந்திரன்	52

09.	A brief Note On Swami Vipulananda A Pioneer in Literary Criticism K. S. Sivakumaran	62
10.	விபுலாநந்த அடிகளாரின் யாழ்நூலும் இசைத்தமிழ் ஆய்வும் * இ. பாலசுந்தரம்	68
11.	சுவாமி விபுலாநந்தரின் சமூகப்பணிகள் * இரா. நாகலிங்கம்	84
12.	இராமகிருஷ்ணர் இயக்கத்தில் சுவாமி விபுலாநந்தர் * பெ. சு. மணி	94
13.	அடிகளும் அடியேனும் * செ. வேலாயுதபிள்ளை	111
14.	விபுலாநந்த அடிகளின் தமிழ் உரைநடை * த. கனகரத்தினம்	128
15.	Vipulananda's Times His Life and Works * K. Kanapathipillai	135
16.	யாழ் நூலில் இசைத்தமிழ் * மு. கடம்பநாதன்	141
17.	விபுலாநந்தரின் புலமை நெறி * கார்த்திகேச சிவத்தம்பி	152
18.	சுவாமி விபுலாநந்தரின் மொழிநடை - பழமையும் புதுமையும் * எம். ஏ. நுஃமான்	163
19.	துறவியின் தமிழ் உள்ளம் * பொ. பூலோகசிங்கம்	174
20.	இலங்கைப்பல்கலைக்கழகத்தில் சுவாமி விபுலாநந்தர் சிவ நினைவுக்குறிப்புகள் * மகேசுவரி பாலகிருஷ்ணன்	180
21.	கட்டுரையாளர்கள் பற்றி	186
22.	நினைவு கூருகின்றோம்	190

இந்துசமய, கலாசார அலுவல்கள் இராஜாங்க அமைச்சர்
அவர்களின்

வாழ்த்துரை

கிழக்கிலங்கையின் விடிவெள்ளியாகத் தோன்றி ஒளிபாய்ச்சிய முத்தமிழ் வித்தகர் சுவாமி விபுலாநந்த அடிகளாரின் நூற்றாண்டு நினைவாக இத்தொகுப்பு நூலை இந்துசமய, கலாசாரத் திணைக்களம் வெளியிடுகின்றது.

சுவாமி விபுலாநந்தர் துறவற வாழ்வுக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்துக்கொண்ட தூய்மையாளர். நடமாடும் பல்கலைக்கழகமாகத் திகழ்ந்த தமிழ்ப் பேரறிஞர். ஆழ்ந்த தமிழ்ப் புலமையோடு ஆங்கில அறிவும், விஞ்ஞான அறிவும், இசைத் தமிழ் அறிவும் நிறைந்திருந்த அவர், தொட்டதுறை அனைத்தையும் துலங்க வைத்தவர். அவர்தம் வாழ்வும், பணிகளும் ஒரு தனி மனிதரின் இமர்லய சாதனைகளாக எமக்குத் தென்படுகின்றன.

அடிகளாரின் நூற்றாண்டு விழாக் காணும் இவ்வேளை அவர் எழுதிய பல்வேறு ஆக்கங்கள் வெளிவருகின்றன. அவர்தம் சிந்தனை, பணிகள் பற்றிய ஆய்வுமுயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இலங்கையில் மட்டுமன்றி, தமிழகத்திலும், உலகின் தமிழ் வழங்கும் நாடுகளிலும் அடிகளாரின் தொண்டுகள் பற்றிப் பேசப்படுகின்றன.

இக்கட்டுரைத் தொகுப்பில், சுவாமி அவர்களின் பணிகள் பற்றிய பல பரிமாணங்களை அறிஞர் பெருமக்கள் இனங்காட்டிப் போற்றுகின்றனர். மொழியியல், இசை, யாழ்ப்பற்றிய ஆய்வு, சமூகப் பணிகள், பல்கலைக்கழகப் பணிகள், இராமகிருஷ்ண இயக்கப் பணிகள் என்பன போன்ற பல விடயங்களும் இக்கட்டுரைகளில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

எனினும், அடிகளாரின் பரந்துபட்ட ஆளுமையின் சில அம்சங்களுையே இந்நூற் கட்டுரைகள் தொட்டுச் செல்கின்றன. அவரது சிந்தனைகளும் பணிகளும் பல துறைகளுக்கு ஊற்றுக்கண்ணாக

விளங்குவனவாதலின் அடிகளாரை தமிழலகம் முழுமையாக அறிந்துகொள்ளத்தக்க ஆய்வு முயற்சிகளுக்கு இந்நூலும் ஒரு வழி காட்டியாக அமையும் என நம்புகின்றேன்.

இந்நூல் சிறப்புற வெளிவருவதில் தமது ஆலோசனைகளை நல்கிய ஆலோசனைக் குழுவினருக்கும், குழுவினரை நெறிப்படுத்திய இந்துசமய கலாசாரத் திணைக்களப் பணிப்பாளர் திரு. க. சண்முகலிங்கம் அவர்கட்கும், நூலை அச்சுருவாக்குவதற் பணிசெய்த திணைக்கள உத்தியோகத்தர் திரு. ம. சண்முகநாதனுக்கும் எனது பாராட்டுக்கள் உரியன.

பி. பி. தேவராஜ்

இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள்
இராஜாங்க அமைச்சர்

இராமகிருஷ்ண மடத்தின் இலங்கைக் கிளைத் தலைவர்

அவர்களின்

ஆ சி யு ரை

விபுலாநந்த அடிகளாரின் நூற்றாண்டு விழா நாட்டின் பல பாகங்களிலும், இந்தியா, கனடா, மலேசியா போன்ற அயல் நாடுகளிலும் கடந்த ஒரு வருடமாகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருவதை அனைவரும் அறிவர். இத்தருணத்தில் வெளியிடப்பட்ட அடிகளாரின் வாழ்க்கை வரலாறு, அவரது கட்டுரைத் தொகுப்புகள், நூற்றாண்டு விழா சிறப்பு மலர்கள் முதலியன அவரது ஆழ்ந்த தொண்டுள்ளத்தையும், மேதாவிலாசத்தையும், தமிழ்ப்புலமையையும் நினைவூட்டி தமிழர்களின் உள்ளத்திலே ஆழ்ந்த தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன. அடிகளாரது பெருமையை நிலைநாட்ட எடுக்கப்பட்ட மற்றுமொரு நன்முயற்சியான இந்துசமய கலாசார இராஜாங்க அமைச்சு வெளியிடும் இந்த சிறப்பு மலர்.

சுவாமி விபுலாநந்தர் இராமகிருஷ்ண பரம்பரையிலே ஊறியவர்; பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் புகட்டிய 'சமரச நெறி'யை வாழ்வில் கடைப்பிடித்தவர்; சுவாமி விவேகானந்தரது 'மனிதனை உருவாக்கும் கல்வி'க்கொள்கைகளை தான் தொடங்கிய கல்விக்கூடங்களில் பின்பற்றியவர்; 'மக்கட் தொண்டே மகேசன் வழிபாடு' என்றுணர்ந்து ஏழை எளியவர்களின் முன்னேற்றத்திற்கு அயராது உழைத்தவர்.

அடிகளாரது இலக்கியத்தொண்டு எழுச்சியையூட்டுவது. சங்கப் புலவரின் மறுஅவதாரமோ என்று அனைவரும் வியக்கும் வண்ணம் அபாரமான இலக்கிய உணர்வையும், அறிவையும், ஆர்வத்தையும் அவர் பெற்றிருந்தார். இருள்கூழ்ந்த இன்றைய சமுதாயத்திற்கு அவரது வாழ்க்கையும், தொண்டும், செய்தியும் சிறந்த ஒளிவிளக்குகளாகத் திகழ்கின்றன.

தூய்மையும், தியாகமும், கருணையும் நிறைந்த இளைஞர்கள் அடிகளாரின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி சமுதாயத்திற்கு சேவை செய்ய முன்வருவாராயின் அதுவே அவருக்குச் செய்யப்படும் சிறந்த அஞ்சலியாகும்.

இந்த சிறப்பு மலரை வெளியிட்ட இந்துசமய கலாசார இராஜாங்க அமைச்சிற்கு எனது பாராட்டுதல்கள்.

அடிகளாரின் திருப்பாதங்களுக்கு எனது அஞ்சலி மலர்களைச் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

கவாமி ஆத்மகணாநந்தா

இந்துசமய, கலாசார இராஜாங்க அமைச்சர்
செயலாளரின்

வாழ்த்துச் செய்தி

தமிழ் மொழியின் கடந்தகால வரலாற்றில் எத்தனையோ தமிழறிஞர்கள் அளப்பரும் பணிகளை ஆற்றியுள்ளனர். மொழியுடன் இணைந்து தமிழரின் வாழ்வும், பண்பாடும் சிறக்க அறிஞர் பெருமக்கள் அளித்த பங்களிப்புகளை காலந்தோறும் நாம் நினைவுபடுத்திப் போற்றுகின்றோம்.

இலங்கை உலகுக்களித்த பேரறிஞர்களுள் முத்தமிழ் வித்தகர் சுவாமி விபுலாந்த அடிகளாருக்கு தனியானதோர் இடமுண்டு. கிழக்கிலங்கையில் தோன்றிய அடிகளார் கீழைத்தேய நாகரீக, பண்பாட்டு விழுமியங்களுக்கு புத்துயிர் ஊட்டிய பெருமகனாவார். அவர் பல நூற்றாண்டுகாலப் பழமைப் பண்புகளை மீளளித்ததோடு அவை எமது மொழியையும், வாழ்வையும் செழுமைப்படுத்தும் என்றும் உணர்த்தி வைத்தார்.

பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் தமிழரால் வழங்கப்பட்டு வந்த 'யாழ்' என்ற இசைக்கருவியை இனங்காட்டினார். இராமகிருஷ்ண இயக்கத்துடன் இணைந்ததன் மூலம் ஒரு வேதாந்தத் துறவியாக வாழ்ந்தார். ஆங்கில மொழியின் மீது கொண்டிருந்த பேராவல் காரணமாக ஷேஃஸ்பியரின் நூல்களை மொழி பெயர்த்தார். தமிழில் புதிய கலைச்சொற்கள் உருவாக வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தினார். தமிழிலக்கியம் தொடர்பான கட்டுரைகளை ஆங்கிலத்தில் எழுதி வெளியிட்டார். காலத்துக்கேற்ற கல்வி வழங்குவதை ஒரு தேவையாகக் கருதி மட்டக்களப்பு சிவானந்த வித்தியாலயம், சிருகோணமலை இராமகிருஷ்ணமிஷன் பாடசாலை போன்றவற்றை நிறுவி கல்வித்துறையில் ஒரு சாதனையை நிலைநாட்டினார்.

இங்ஙனம் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்ட பல துறைகளிலும் தனது ஈடுபாட்டை வெளிப்படுத்திய அடிகளாரின் பணிகள் அனைத்துமே சாதனைகளாகக் கணிக்கப்பட வேண்டியவை.

இந்துசமயத் திணைக்களம் வெளியிடுகின்ற இக்கட்டுரைத் தொகுப்பு நூலில் அடிகளாரின் பணிகள் பற்றிய பல பரிமாணங்களும் ஆராயப்பட்டுள்ளன. அவரது வாழ்நாளில் வாழ்ந்த, அவரிடம் பயின்ற பலரும் தமது நினைவுக்குறிப்புகளை முன்வைத்துள்ளனர். ஒவ்வொரு கட்டுரை மூலமும் அடிகளாரை புதிய கோணத்தில் நாம் தரிசிக்க முடிகிறது.

இந்த நல்ல பணியை சிறப்புற ஆற்றியுள்ள நூல் ஆலோசனைக் குழுவினரையும், இந்துசமயத் திணைக்களப் பணிப்பாளர், உத்தியோகத்தரிகள் அனைவரையும் பாராட்டுகின்றேன். விபுலாந்த அடிகளாரின் நூற்றாண்டு நிறைவுறும் இத்தறுவாயில் வெளிவரும் இத்தொகுப்பு ஒரு வரலாற்றுப் பொக்கிஷமாகத் திகழவேண்டுமென விழைகிறேன்.

கா. தயாபரன்

இராஜாங்க செயலாளர்

அறிமுகம்

நவீன கால ஐரோப்பாவின் வரலாற்றைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால் நெப்போலியன், பிஸ்மார்க், லெனின் என்ற மூவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றைப் படித்தால் போதுமானது என்று வரலாற்றுப் பாடநூலொன்றில் படித்ததாக ஞாபகம். இக்கூற்றைப் பின்பற்றி இலங்கையின் தமிழ்ச் சமூகத்தின் நவீனகாலப் பண்பாட்டு வரலாற்றையும், தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றையும் கற்கப் புகும் ஒருவர் ஆறுமுகநாவலர், சுவாமி விபுலாநந்தர் என்னும் இரு பெரியார்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளை படிப்பதன் மூலம் அறிந்து விடலாம் என்று கூறுதல் பொருத்தமானது என எண்ணுகின்றேன். இந்நூல் சுவாமி விபுலாநந்தரின் தமிழ்ப்பணிகள் பற்றியது. அவரது பிறந்த நூற்றாண்டு நினைவாக வெளிவருகின்றது.

‘தமிழறிஞர் விபுலாநந்தரின் வாழ்வும் பணிகளும்’ என்னும் இந்நூலின் கட்டுரைகள் அறிவும், ஆளுமையும் மிக்க பெருமகன் ஒருவரின் வரலாற்றுப் பாத்திரத்தை மதிப்பிடுகின்றன. அடிகளின் ஆன்மீகப் பணிகளும், இலக்கிய ஆளுமையும் தமிழுலகில் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசித்தகால் நூற்றாண்டு காலம் 1922 இல் தொடங்கி 1947 இல் முடிவடைந்ததெனலாம். இக்கால் நூற்றாண்டு வரலாறு அடிகள் வாழ்ந்து, மறைந்த நாற்பத்தைந்து வருடங்கள் கழிந்தபின்னர் அவர் பிறந்து நூற்றாண்டுகள் நிறைவுறும் இவ்வேளையில் மதிப்பீடு செய்யப்படுகிறது. இலங்கைத் தமிழரின் சமூக, பண்பாட்டு வரலாற்றை அடிகளின் வாழ்க்கை வரலாற்றினூடே அறிந்து கொள்ளவும் இந்நூல் முயல்கிறது.

இந்நூற் கட்டுரைகள் சில, அடிகளாருடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்த அறிஞர்களது ஞாபகக் குறிப்புகளாய் அமைந்துள்ளன. இதனால் அடிகளின் ஆளுமையின் சிறப்பியல்புகளையும், வாழ்க்கை வரலாற்றின் முக்கிய அம்சங்களையும் அவை எடுத்த

துரைக்கின்றன. அடிகளாரின் பெருநூலாகிய யாழ்நூல் பற்றி விரிவாக ஆய்வு செய்வனவாய் சில கட்டுரைகள் அமைந்துள்ளன. இன்னும் சில அடிகளின் சமய, சமூகப் பணிகளை மதிப்பிடுகின்றன. தமிழில் நவீனத்துவம் மலரவும், தமிழ் மொழி, இலக்கியம், தமிழ் இலக்கியக் கல்வி என்பன செழிக்கவும் அடிகள் ஆற்றிய பணிகளைப் பற்றிப் பிற கட்டுரைகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

“உன்னை நீ அறிந்து கொள்” என்பது ஆன்மீக பொருள் பொதிந்த வாக்கியம். ‘நம்மை நாம் அறிதல்’ என்னும் செயல்முறை ஒரு நாட்டின் ஆன்மீக எழுச்சியின் ஆதாரம். தமிழ், சைவ மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்ட ஆறுமுகநாவலர் ஆசிய நாட்டினர் தம்மைத்தாம் உணரும் செயல்முறையின் ஒரு கட்டத்தை வெளிப்படுத்தினார். இராமகிருஷ்ண மடத் துறவியாகிய விபுலா நந்த அடிகள் விழிப்புற்ற ஆசிய நாட்டினர் தம்மைத் தாமே உணர்தலின் இன்னோர் கட்டத்தையும், வளர்ச்சியையும் சுட்டி நிற்கின்றார்.

அடிகளாரின் வாழ்க்கையும், பணிகளும் பற்றி அறிவதன் மூலம் நம்மை நாம் அறியும் இம்முயற்சிக்கு இந்து கலாசார நினைக்களம் உதவ முடிந்ததை எண்ணி மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

க. சண்முகலிங்கம்

பணிப்பாளர்

இந்துசமய, கலாசார அலுவல்கள்
நினைக்களம்.

விபுலாநந்த அடிகளாரின் மொழிச்சிந்தனை

★ சு. சுசிந்திரராசா

சுவாமி விபுலாநந்த அடிகளாரை நினைக்குந் தோறும் அவர்கள் எழுதிய யாழ்நூலும் மதங்களுளாமணியும் நினைவிற்கு வருகின்றன. இவையே அறிவுலகில் அடிகளாருக்குப் பெரும் புகழ் ஈட்டித் தந்தவை. இவ்விரு நூல்களைவிட அடிகளார் பல கட்டுரைகளையும் பாடல்களையும் தமிழில் எழுதியுள்ளார்; சில கட்டுரைகளை ஆங்கிலத்தில் எழுதியுள்ளார்; ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழில் மொழி பெயர்த்தும் உள்ளார். அவரது கட்டுரைகளிலும் பாடல்களிலும் சில தொகுக்கப்பெற்று நூல்களாகவும் வெளிவந்துள்ளன.¹

விபுலாநந்த அடிகளாரின் சிந்தனை மொழி, இலக்கியம், மதம், இசை போன்ற பல பொருள் பற்றி அமைந்தது. மொழி பற்றிய அவரது சிந்தனையைச் சில கட்டுரைகளில் காண்கின்றோம். 'லகர வெழுத்து' எனத் தமிழ்ப் பொழிவில் எழுதினார்; 'தமிழில் எழுத்துக்குறை' எனக் கலைமகளில் எழுதினார்; 'சோழமண்டலத் தமிழும் ஈழமண்டலத் தமிழும்' எனவும் கலைமகளில் எழுதினார்; 'தமிழ் மொழி ஒலியியல்' (The Phonetics of the Tamil Language) என ஆங்கிலத்தில் எழுதி வட இந்தியாவிலிருந்து வெளிவந்த 'மாடர்ன் ரெவ்யூ' (Modern Review) எனும் மாசிகையில் வெளியிட்டார்; 'The Gift of Tongues - an Essay on the Study of Language' என ஆங்கிலத்தில் பிரபுத்த பாரதத்தில் எழுதினார்.² 'கலைச் சொல்லாக்கம்' பற்றி 1936 ஆம் ஆண்டு சென்னை மாகாணத் தமிழர் சங்கத்தாரினாதரவில் சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரி மண்டபத்திலே தலைமைப் பேருரை நிகழ்த்தினார். இன்னும் இவை போன்று நாம் அறியாதவையும் இருக்கக்கூடும். அடிகளார் மொழி பற்றிக் கூறிய அனைத்தையும் படித்து அடிகளார் மொழிச் சிந்தனை பற்றி அறிய முற்படலாம். ஆயின் அதற்கு இன்றைய காலம், சூழ்நிலை சாதகமாக இல்லை. விபுலாநந்த வெள்ளம் எனச் சில கட்டுரைகளை அருள் செல்வநாயகம் தொகுத்து வெளியிட்ட நூலில் வரும் 'கலைச்சொல்லாக்கம்', 'சோழமண்டலத் தமிழும் ஈழமண்டலத் தமிழும்' ஆகிய இரு கட்டுரைகளையும் மட்டும் உளங்கொண்டு அடிகளாரின் மொழிச் சிந்தனை பற்றிச் சுருக்கமாகச் சில கருத்துக்கள் கூறுவதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும். அடிகளா

ரின் மொழிபற்றிய சிந்தனைகளை அறிந்து அவற்றை இன்றைய நோக்கில் மதிப்பீடு செய்வது நமது நாட்டு ஆய்வையும் ஆய்வு வளர்ச்சியையும் அறிந்துகொள்வதற்குப் பயன்படும் என்பதில் ஐய மில்லை.

விபுலாநந்தர் காலத்திலிருந்து இன்றுவரை பொதுமொழியியல் (General Linguistics) ஆய்வு படிப்படியாக நவீனமயப்படுத்தப் பட்டு ஒங்கி வளர்ந்து உள்ளது; மேலும் வளர்கிறது. நவீன மொழி யியல் சிந்தனையின் தாக்கத்தைத் தமிழ் மொழியியல் ஆய்விலும் சிறக்கக் காண்கிறோம். மேலைநாட்டு மொழியியல் வளர்ச்சியை உளங்கொண்டு காலத்திற்கேற்ப தமிழ்மொழியியல் பற்றிச் சிந்தித்த நம்நாட்டு அறிஞர்கள் என எண்ணும்போது விபுலாநந்த அடிகளா ருக்குச் சிறந்த இடம் உண்டு; அவருக்குத் தமிழ் நாட்டிலும், சிறப் பாக நமது நாட்டிலும் முதலிடம் உண்டு என்றால் மிகையாகாது. அடிகளாரின் செல்வாக்கினால்தான் போலும் அவர்களின் மாண வர் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களும் தமிழ் மொழியியலில் ஈடுபடலானார். ³

கலைச்சொல்லாக்கம் பற்றி அறிஞர் பலர் காலத்துக்குக்காலம் எழுதியுள்ளனர். மகாநாடுகள் நடைபெற்றுள்ளன. தமிழ்மொழி வளர்ச்சி, கலைச்சொல்லாக்கம் போன்றவற்றை ஓட்டி 'தனித் தமிழ்', 'தூயதமிழ்', 'செந்தமிழ்' என்றெல்லாம் பேசப்பட்டது. வடமொழியை வேண்டுமென்றே உயர்த்திப் பேசிய காலமும் தமி ழைத் தாழ்த்திப்பேசிய காலமும் உண்டு. இதனில் உணர்ச்சி பொங்கி யது; அரசியல் கலந்தது. அது ஒரு காலம். அறிவியல் வளர வளர அறிஞர், ஆய்வாளர் மத்தியில் அறிவியல் நோக்கு பரவத் தொடங் கியது. இந்த நோக்கை மொழி ஆய்விலும் அறிஞர் பயன்படுத்திய போது பொதுவாக இருந்து வந்த மொழி நோக்குத் திசை மாறி யது. மொழி பற்றி பொதுக்கோட்பாடுகள் வெளி வரலாயின. மொழி யின் தன்மை தெளிவு பெறத் தொடங்கியது. மொழி வரலாறு, மொழித்தொடர்பு எனப் பொதுவாக அறிஞர் எழுதினர், இன்றும் எழுதுகின்றனர். இங்கு வைன்ரை (Weinreich, U.) ஈனார் ஹொகென் (Einar Haugen) போன்றாரைக் குறிப்பிடலாம். மேலும் சமூக மொழியியல் (Sociolinguistics) நோக்கிலும் மொழிச்சிந்தனை தெளிவு பெற்று வருகிறது.

விபுலாநந்த அடிகளார் தமிழ்மொழி வளர்ச்சி பற்றியும் பிற மொழிச் சொற்களை ஏற்பதைப் பற்றியும் கூறிய கருத்துக்கள் சில பின்வருவன ⁴:

“ உயிருள்ள மொழியானது பிறமொழித் தொடர்புகொண்டு தனக்குரிய சொற்களஞ்சியத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ளுதல் வேண்டும்”

“ வடமொழியிலிருந்தெடுத்துத் தமிழான்றோராலே தமிழருவாக்கி வழங்கப்பட்ட சொற்களைப் பிறமொழிச் சொற்களெனக் கடிந்தொதுக்குதல் மேற்கொள்ளாது அவை தம்மை ஆக்கத் தமிழ் மொழியாகத் தழுவிக்கொள்வதே முறையாகும்”

“ ஒரோவிடத்து ஆட்சிப்பட்ட வடமொழிப் பதங்களைத் தமிழில் வழங்குதல் குற்றமாகாது. பிங்கலநதை, திவாகரம், சூடாமணி நிகண்டு என்னும் நிகண்டுகளிலே வந்த பதங்களையெடுத்தாள்வது எவ்வாற்றாலும் பொருத்த முடையதாகும்”

அடிகளார் பல ஆண்டுகட்கு முன்னர் கூறிய இக்கருத்துக்களைத் தற்கால மொழியியலாளர் ஏற்றுக்கொள்வதற்குத் தயக்கங்காட்டமாட்டார்கள். தமிழ் மொழியியலை வளர்ப்பதற்கு அரும் பாடுபட்ட பேராசிரியர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரன் வடமொழியை முற்றாக வேண்டாம் என்று உதறித் தள்ளிவிடக்கூடிய காலம் இன்னும் வரவில்லை என்றும், தேவை ஏற்படும்போது கலைச்சொற்களை வடமொழியிலிருந்து ஏற்க வேண்டிய நிலையும் முற்றாக மாறிவிடவில்லை என்றும் கூறியுள்ளார். ⁵ மேலும் ஆங்கிலச் சொற்களைத் தமிழாக்கிப் பயன்படுத்தும் பணியாட்கள் மொழி பற்றிப் பேசும் அவர் “தமிழனை விட்டுத் தமிழினைக் காணும் முயற்சி வீண், வீண், வீண்” ⁶ எனக் கூறினார். நாம் இக்கருத்துக்களைப் புறக்கணித்தல் அரிது.

பொதுவாகத் தமிழ்ப் பண்டிதர் பலர் பேச்சுமொழிக்குச் சிறப்பளிப்பதில்லை. புத்தகத்தமிழையே ‘தமிழ்’ என்று போற்றி அதனைச் ‘செந்தமிழ்’ என்றும் கூறுவர். அவர்கட்கு மொழிமாற்றம் உடன்பாடன்று. கன்னித் தமிழ் என்றே பேசினர்; சிலர் இன்றும் பேசுகின்றனர். அவர்கள் மொழிவேறுபாட்டில் உயர்வு, தாழ்வு காண்பர்; ஆயின் ஈழத்திலே முதற் பண்டிதராக விளங்கிய விபுலாநந்த அடிகளார் தமது காலத்திலேயே மொழியின் தன்மையை, போக்கினை, வரலாற்றினை நன்கு உணர்ந்தவராக இருந்தார். பேச்சுமொழி இழிந்தது எனக்கொள்ளாது திண்ணையிலும் தெருவிலும் கடைவீதிகளிலும் தொழிற்சாலைகளிலும் பாமரர் பேசும் தமிழில் சிறப்பி

பியல்புகள் உண்டு என்று நம்பினார். பேச்சு (வழக்கு) மொழியையே 'உயிர்த்தமிழ்' எனக்கருதினார், டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார் போன்றோரை மக்களது வழக்கு மொழியின் அழகையும், ஆற்றலையும் ஆராயுமாறு வேண்டினார். அடிகளார் 'ஒருவர் பிறந்த தாலுக்கா, ஜில்லா, அவரது குலம், கோத்திரம், தொழில், பொருணிலை என்னுமிவற்றை அவரது மொழியினின்றும் அறிந்து கொள்ளுகிறோம்' என்றார். அடிகளார் பேச்சுத் தமிழை உயிர்த்தமிழ் எனக் கூறியது அவரிடம் ஏற்பட்டிருந்த தொலையறிவைக் காட்டுகிறது. வழக்கு மொழியின் ஆற்றல் பற்றிப் பேசியதை இன்றைய சமூக மொழியியல் கருத்துக்களோடு வைத்துச் சிந்தித்தால் அவரது நோக்கு - தொலை நோக்கு—எத்தகைய கூர்மை பெற்றது என்பது புலனாகும். இன்று மொழியியலார் பிரதேசமொழி, சமூகமொழி என்றெல்லாம் விரிவாக ஆராய்கின்றனர்.

யாழ்ப்பாணத்திலே சிறப்பாகப் பருத்தித்துறைப் பகுதியிலே பேசப்பட்ட தமிழில் நாடகம் சில எழுதிய பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளை அவர்களை அடிகளார் மட்டக்களப்பு வழக்கு மொழியிலும் ஓரிரு நாடகங்கள் எழுதுமாறு வேண்டினார். சம காலத்திலேயே மொழிவேறுபடுமாற்றை உணர்ந்து தமிழ் நாட்டிலே சோழமண்டலம் என்னும் பகுதியில் பேசப்பட்ட தமிழையும் ஈழமண்டலத்தில் யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு ஆகிய பகுதிகளில் தம் காலத்தில் பேசப்பட்ட மொழியையும் பயனுள்ள ஆய்வுப்பொருள் எனக் கொண்டு ஒப்பு நோக்கி ஆராய முற்பட்டார்.

உலக மொழிகள் சிலவற்றில் ஆண்கள் கையாளும் மொழிக்கும் பெண்கள் கையாளும் மொழிக்கும் வேறுபாடுகள் உண்டு. இத்தகைய வேறுபாடுகளையும் சமூக மொழியியலார் ஆராய்கின்றனர். "கா" என்னும் அசைநிலை இடைச்சொல்லை மட்டக்களப்பிலே அதிகமாகப் பெண்கள் வழங்குவதை அடிகளார் அன்று அவதானித்து எடுத்துக் கூறியதை இங்கு சுட்டிக்காட்டுதல் பொருத்தமாகும். ஏனைய தமிழ்க் கிளை மொழிகள் எதனிலும் இத்தகைய வேறுபாடு காட்டப் பெற்றதாகத் தெரியவில்லை.

அன்று அடிகளார் கொடுத்தமிழ், செந்தமிழ் என்ற பாகுபாட்டையும் ஏற்று நாடக நூலுக்குக் கொடுத்தமிழ் வழக்கு வருமெனவும் ஏனைய அறிவு நூல்கள் செந்தமிழ் மொழியிலே ஆக்கப்பட வேண்டுமெனவும் கருதினார். அடிகள் கருத்தின்படி அறிவு நூல்கள் என்பன "அறநூல் (Ethics and Law) பொருணூல் (Natural and

Social Sciences) இன்பநூல் (Fine Arts), வீட்டுநூல் (Religion and Philosophy), பற்றியனவாகும். இத்தகைய நூல்கள் இன்றும் ஒருமொழியின் தராதர மொழியிலே எழுதப்பட்டு வருவது கண்கூடு.

அடிகளார் கருத்துக்கள் ஒரு சில நமக்கு இன்று உடன்பாடற்றவை போலத் தோன்றுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக “யாழ்ப்பாணத்தில் அகரவீற்றின் பின்னும் யகரம் உடம்படு மெய்யாகும். காணவில்லை = காணயில்லை”. யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சிலே இன்று மேற்குறித்த இடத்து யகர உடம்படுமெய் தோன்றக்கானோம். காணவில்லை > காணேல்லை, சொல்லவில்லை > சொல்லேல்லை, போகவில்லை > போகேல்லை என இன்று அமைவதைக் காண்க. அடிகளார் காலத்துக்குப் பின் யாழ்ப்பாணத்தமிழ் மாறியிருக்கலாம் என வாதாடலாம். ஆயின் அத்தகைய மாற்றங்கள் அவ்வளவு விரைவாக ஏற்படுவதில்லை.

இதுகாறுங் கண்ட அடிகளார் மொழிச் சிந்தனைகளுள் பல மிகவும் சரிசம நிலையானவை (balanced) என்பது போதரும். அவர்கள் மொழிகுறித்து எழுதியவை அனைத்தையும் தேடிப்படித்து ஆராய்வது பல்கலைக்கழக நிலையில் மேற்கொள்ளத்தக்கது.

குறிப்புகள்:

1. விபுலாநந்த அடிகளார் ஆக்கங்கள் பற்றிய விபரங்களை அறிவதற்குப் பார்க்க: எம். சற்குணம் (ஆசிரியர்) 1969 அடிகளார் படிமலர், ப. 90-93, கொழும்பு. இம் மலரில் தரப்பட்டுள்ள விபரங்கள் முழுமையானவையன்று. சில கட்டுரைகள் வெளிவந்த சஞ்சிகைகளின் இதழ், எண், ஆண்டு போன்ற விபரங்கள் தரப்படவில்லை.
2. ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பெற்ற இக்கட்டுரையைப் படிக்காமல் கட்டுரைத் தலைப்பினைச் சரியாகத் தமிழ்ப்படுத்தித் தர முடியவில்லை.
3. அடிகளார் போன்று பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களும் யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சு மொழியை ஆராய்ந்து சில கட்டுரைகள் வெளியிட்டுள்ளார்.
4. இக் கருத்துக்கள் கலைச்சொல்லாக்கம் என்னும் கட்டுரையில் வருகின்றன.

- 5 காண்க : Meenakshisundaram, T. P. (1965) : A History of Tamil Language, P. 175 Deccan College Publication.
6. மீனாட்சிசுந்தரன், தெ. பொ. (1967) தமிழ்மணம், ப.42, மதுரை.
7. இக்கருத்துக்களைச் சோழமண்டலத் தமிழும் ஈழமண்டலத் தமிழும் என்னும் கட்டுரையில் காண்க.

உசாத்துணை:

அருள் செல்வநாயகம் (தொகுப்பாசிரியர்) (1961) விபுலாநந்த வெள்ளம், ஓரியன்ட் லாங்மன்ஸ், சென்னை.

சற்குணம், எம். (ஆசிரியர்) (1969) அடிகளார் படிவமவர் கொழும்பு.

மீனாட்சிசுந்தரன், தெ. பொ. (1967) தமிழ்மணம், மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை.

Fasold, Ralph (1990) The Sociolinguistics of Language Basil Blackwell.

Hudson, R. A. (1987) Sociolinguistics, C. U. P.

Haugen, Einar, The Analysis of Linguistic Borrowing, Language. Vol. 26.

Meenakshisundaran, T. P. (1965) A History of Tamil Language, Deccan College.

Smith, Philip (1980) Judging Masculine and Feminine Social Identities from Content - Controlled Speech. In Giles, Robinson and Smith 1980 : 121 - 6.

Weinreich, U. (1971) Languages in Contact, The Hague : Mouton.

யாழ் நூல் பாராட்டு விமரிசனம்

★ எவ். எக்ஸ். சி. நடராசா

விமரிசம் > விமரிசனம் என்றாயிற்று. னகரம் எழுத்துப் பேறு போலும். பாராட்டு விமரிசனம் கூறுதல் சால்புடைத்து. யாழ்நூல் விடயமாக விமரிசம் > விமரிசனம் என்றால் ¹ திறனாய்வு என்று தமிழில் வழங்கும். பாராட்டு விமரிசனத்திற்கோர் செய்யுள்.

வாக்கிற் கருணகிரி வாதலு ரர்களிவில்
தாக்கிற்கு ஞானசம் பந்தராம் - நோக்கிற்கு
நக்கிரதேவர் நயத்துக்குச் சுந்தரனார்
சொற்குறுதிக்கு அப்பரெனச் சொல்.

வாதலுரர் - மாணிக்கவாசகர் - கனிவில் என்று பாடியிருக்கிறார். போப்பையர் மனதுபறிகொடுத்து திருவாசகம் என்னும் நூலினை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து அச்சேற்றியிருக்கிறார். யாழ்நூல் போற்றும் தறுவாயில் வீக்கதாக்கமின்றி எடுத்தியம்புவதாவது:

திருவாசகத்திலே, திருப்பள்ளியெழுச்சியிலே - 20 - நாலாஞ் செய்யுளில்

“இன்னிசைவீணையர் யாழினர் ஒருபால்”

என்று தொடங்குகின்றார். வீணை பிந்தியது. யாழ் முந்தியது. செய்யுளில் முந்தியது பிந்தியது பார்த்தல் முடியாது.² வீணை - Lute என்னும் ³ யாழ் - Lyre. நரம்புக்கருவிகள். யாழ் பழந்தமிழ்

(1) திறம் > திறன் > திறமை ஒருபொருளன. திறமையைப் புலப் படுத்தியது. அஃதாவது குணம் நாடுவது. குற்றம் நாடுவதன்று. பாராட்டியுரைப்பது.

(2) திருக்குறள்: 381. பரிமேலழகர்விருத்தி. அமைச்சு, நாடு, அரண், பொருள், படை, நட்பு என்பதே முறையாயினும் ஈண்டுச் செய்யுணோக்கிப் பிறழ வைத்தார்.

(3) யாழ் என்பது Harp என்று மொழிபெயர்ப்பது நல்லது.

நாட்டிற் பரம்பியது. வீணை வந்தேறிய பொருள், வடமொழிச் சார்பிற் தோன்றியது. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் மறைந்து இருபதாம் நூற்றாண்டிற் சுவாமி விபுலாநந்தர் 1947 - யாழ் தோன்றியது.

தேசிய தமிழ் சாகித்திய விழா சிறப்பு மலர் - 1991 - பேராசிரியர் பொ. பூலோகசிங்கம் எழுதிய “யாழும் வீணையும்” என்ற கட்டுரையை வாசித்ததும் விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டது. நல்ல கட்டுரை. சிந்தனையை எழுப்பும் காரணகாரியம் வாய்ந்தது. திறமாக வகுத்தும் தொகுத்தும் எழுதியுள்ளார்.

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் தோன்றிய உரையாசிரியர்கள் எல்லாரும் யாழ் - வீணை என்றும் வீணை - யாழ் என்றும் எழுதியுள்ளார்கள். மயக்கம் பொருந்திய வாழ்க்கை. யாழ் வேறு; வீணைவேறு. யாழும் - வீணையும் ஒன்று என்று நினைக்க வைத்தார்கள். அத்துடன் பேரறிஞர் மு. ஆபிரகாம் பண்டிதர் ஆக்கிய பெருநூல் கருணாமிர்த சாகரம் தோன்றி யாழும் வீணையும் ஒன்றுதான் என்று நிலைநிறுத்தியது. இது சிலப்பதிகாரத்து இசை விளக்கத்திற்கு மாறுபாடு. யாழ் நூலுக்கு எதிரிடையானது.

சுரைக்குடுக்கைக் கின்னரம் என்பதனைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஒரேயொரு நரம்புக்கின்னரம். இஃது ஒரு வகை யாழ். கைரேகை பார்க்கும் தெலுங்கு மொழிக் குறப்பெண் கொண்டலாவுங் கின்னரம். பழமொழி நானூறு என்ற நூலிலே செய்யுள் 260 - குறிக்கப்பெற்றுள்ளது.

கற்றார் பலரைத்தன் கண்ணாக இல்லாதான்
உற்றிடரப் பட்ட பொழுதின்கண் - தேற்றம்
மரையா துணையயிரும் மாமலை நாட
சுரையாழ் நரம்பறுத் தற்று.

இதற்குப் பழைய பொழிப்புரை வருமாறு. “இராசநிதிக் கேற்ற நூல்களைக் கற்ற மந்திரிகள் தனக்குக் கண்ணாக இல்லாத வேந்தன் தனக்கு யாதேனும் ஓரிடர் வந்துற்ற பொழுதின்கண், தான் ஒரு தலையாகத் துணியும் தெளிவு மரையாக்கள் தம் துணைகளை அழைக்கும் பெரிய மலைநாடனே! ஒரு நரம்பையுடைய 1 செங்கோட்டியாழின் அந்த ஒரு நரம்பையும் அறுத்தாற்போலும்.

(1) செங்கோட்டியாழ் - செம்மை + கோடு + யாழ்; சிலம்பு: ஐந்தாம் பதிப்பு; பக்: 100. யாழ்நூல்: பக்கம் 50, 51 பார்க்குக.

செங்கோட்டியாழ் என்பது சுரைக்குடுக்கைக் கின்னரம் ஆகும். சுரைக்குடுக்கைக் கின்னரம் ஒரு நரப்புக்கின்னரம். ஆதிகாலத்தில் ஒரு நரம்பு யாழ் இருந்தமைக்குச் சான்று. கின்னரம், ஒருவகை யாழ் என்று சீவகசிந்தாமணி செய்யுள் 647 பகருகின்றது.

பத்து ஆண்டுகளாக — 1932 — 1942 (யாழ்நூல் பக் ; 27) ஆய்வு நடைபெற்றது. பெறுபேறாக யாழ்நூல் தோன்றியது. முடியுரை (யாழ்நூல் பக் : 394) 1947 ல் அச்சேற்றப்பெற்றது. இதற்கு உறுதுணையாக இருந்தவர்கள் :

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம்	} உறுப்பினர்கள்
கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்	
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்	

யாழ்ப்பாணத்து ஆரிய திராவிட பாஷா விருத்திச்சங்கம் — உறுப்பினர்கள்

பிறகல்விக்க கழகம் — உறுப்பினர்கள்

கலைச் செல்வர் கைலாசபிள்ளை — சிலப்பதிகாரம் : குரு தஞ்சைத் திருவாளர் க. பொன்னையாபிள்ளை

‘ மனத்தின் எண்ணி மாசறத் தெரிந்து கொண்டு இனத்தின் சேர்த்தி உணர்த்தல் வேண்டும்’

தொல்காப்பியம் : மரபியல் : கடைசிச் சூத்திரத்திற்கு இணங்க ஆராய்ந்த யாழ்நூல் கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்க வெளியீடு ஆக மிளிர்கின்றது.

சுவாமி விபுலாநந்தருக்குச் சிலப்பதிகாரம் பாடம் என்றாம். அத்துடன் கணிதநூல் வல்லுநர். சிலப்பதிகாரம் + கணிதவியல் = யாழ்நூல் என்றாற் பொருந்துமிடத்து. சிலப்பதிகாரத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துத் தந்தவர் வி. ஆர். இராமச்சந்திரதீட்சிதர். 1939 ல் முதல் வெளியீடு. ஆங்கிலத்தில் தந்தவற்றை அவ்வாறே சமர்ப்பிப்பாம்.

“ The Yal and the Vina are not identical instruments
The former had no frets.
These Yals or harps were early in use.
appendix iii Music in the cilappatikaram”¹

- (1) I am indebted to Sri P. Sambamurti Lecturer in Music, University of Madras for helping me in writing this appendix. I have also drawn upon two lecturers on ‘Ancient Tamil Music’ by Swami Vipulananda reported in the Hindu on 25 and 26 February, 1936.

அடிகளார் யாழ்நூல் அச்சிற் தோன்றிய பின்னர் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்க மாதாந்த சஞ்சிகையான தமிழ்ப் பொழிலில் ப. சுந்தரேசன் வேளிற்காதை இசைப்பகுதி விளக்கம் என்ற தொடர் கட்டுரை எழுதியுள்ளார். இசைத் தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர். குடந்தை — கும்பகோணம் — என்னும் ஊரினர். சங்கீதம் ப. சுந்தரேசன் என அழைப்பர். சங்கீத வித்துவான். 1956 ல் துணை 32 மலர் பக்கம் 241 — 281 எழுதுவதாவது:

“யாழ்நூல் பண்ணியல் எனும் பகுதியால் அருட்டிரு விபுலாந்தப் பெருந்தகையார் இவ்வேளிற் காதையில் கூறப்படும் மருதப் பண்ணின் இலக்கணத்தைப் பெருக ஆராய்ந்து கூறியிருப்பது மிகவும் போற்றத்தக்கது.”

1956 ல் ஒத்தோபர் மாதம் ‘சிலப்பதிகாரத்து இசை நுணுக்க விளக்கம்’ என்ற நூல் வெளிவந்தது. எஸ். இராமநாதன் இயற்றியது. நூலின் முன்னுரையில்,

“ யாழைப்பற்றித் தொன்னூல்களிலுள்ள குறிப்புகளையெல்லாம், நுண்மையாய் ஆராய்ந்து தொகுத்து ‘யாழ்நூல்’ வடிவிலே தமிழுலகுக்களித்த திரு. விபுலாந்த அடிகள் ஆற்றிய பணிகள் நாம் என்றும் நினைத்துப் போற்றுகுரியன.”

இந்நூல் — சிலப்பதிகாரத்து இசை நுணுக்கவிளக்கம் — மதிப்புக்காகத் தமிழ்ப்பொழிலுக்கு அனுப்பப்பட்டது. அதனை மதிப்புரை செய்தவர் — சங்கீத வித்துவான் சுந்தரேசன். மதிப்புரைக்கு இரு கட்டுரை எழுதினார். ஒன்று 1956 ல் வந்துண்டு. மற்றையது 1957. தொடர்ச்சியாக வந்துள்ளது. இரண்டாவதில்:

“ எடுத்துக் காட்டாக பாலைகளைப் பற்றி ஒன்று கூறத்தோன்றுகிறது. கோடிப்பாலையெனும் பழைய பாலையொன்றினை பேரறிஞரான விபுலாந்த அடிகளார் மேலும் கணிதநூல்களில் மிகவும் தேர்ச்சிபெற்றவரான அவர் அவகுக்கணித முறைகளைக் கொண்டே இக்கால இராகம் கரகரப்பிரியா என நன்கு உறுதியாகத் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார். இராமநாதன் அவர்களோ கோடிப்பாலையை இந்நூலில் பக்கம் 28 ல் சங்கராபரணம் ஆகும் என்று கூறுகிறார். மேலும் இயம்புகின்றார் :

“இவ்வுண்மையறிந்த விபுலாநந்தர் கோடிப்பாலையை இக் கால கரகரப்பிரியா இராகம் என்றார். ஆனால் இராமநாதன் அவர்கள் முறைகளை அடிப்படையில் ஒப்புக்கொண்டும் அரும் பாலையை கரகரப்பிரியா என்பது பொருந்தவேயில்லை. சிறந்த பிழையும் ஆயிற்று.”

இவ்வாறு அடிகளாரின் யாழ்நூலை மிகவும் பாராட்டுகின்றார்.

டாக்டர் எஸ். இராமநாதன் அவர்கள் - சிலப்பதிகாரத்து இசைத்தமிழ் - என்ற நூலை உருவாக்கியுள்ளார். டாக்டர் பட்டமும் பெற்றார்.

“முதலில் தோன்றிய நரம்பு தாரமேயாகும்.”

சிலப்பதிகாரத்து இசைத்தமிழ்: பக்: 27.

“பழந்தமிழிசை மரபிலே தாரம் முதலிசையாகக்

கொள்ளப்பட்டது.”

யாழ் நூல்: பக்: 357.

அதற்குச் சான்றாக, சிலப்பதிகாரம்: 232ல் காட்டிய வெண்பா பஞ்சமரபு. இளங்கோவடிகளாற் செய்யப் பெற்ற சிலப்பதிகாரத்துள் அரங்கேற்று காதையில் (3:75)

“பொற்புடைத் தளராத் தாரம்” எனப்படுகின்றது. அடிகளார் இருவரும் கொண்டாடப்பட்ட தாரம் மிகமுக்கியமாக மனதிவிருத்தல் வேண்டுமென்ற குறிப்பினாற் பொற்புடைத்தளரா என இருமொழியடைகொடுத்தார்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (13,14,15 ஆம் நூற்றாண்டுகள்) 1955ம் ஆண்டு, முதற்பதிப்பு, இரண்டாம் பதிப்பு-1957, மூன்றாம் பதிப்பு 1963. இதனை எழுதியவர்- ரி. வி. சதாசிவ பண்டாரத்தார், ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழா ராய்ச்சித்துறை விரிவுரையாளர். கல்வெட்டினை நுணுக்கமாக ஆராயும் பேராய்ச்சியாளர்.

சதாசிவபண்டாரத்தார் திருப்புகழ் என்பதை நூலில் நுழைபுலம் கொண்டு நோக்குகின்றார். சுவாமி விபுலாநந்தர் யாத்த யாழ் நூல் பற்றி 99ம் பக்கத்தில் எடுத்தாள்கின்றார். ஏற்றபாகத்தைத் தருவாம்.

(1) யாழ்நூல்; பக்கம் 388

“எனினும் பட்டினத்துப்பிள்ளையார் இயற்றியதாகப் பதினோராம் திருமுறையிற்காணப்படும் கோயில் நான்மணிமாலையில் வருகின்ற சந்தச்செய்யுள்கள் திருப்புகழாசிரியருக்கு வழிகாட்டியாயிருந்தன என்று எண்ண இடமுண்டு, என உயர் திரு விபுலாநந்த அடிகள் தம் யாழ்நூலில் கூறியிருப்பது அறியத்தக்கதாகும். அன்றியும் தமிழ்ப்பெரும் பேராசிரியராகிய அவ்வடிகள் இவா பாடிய திருப்புகழ் நூலினுள்ளே இடைச் செருகல்கள் பல புகுந்து நூல்வனப்பினைக் குறைவுபடுத்துகின்றன. இடைச்செருகல்களையொழித்த தூய உருவத்தில் திருப்புகழ் நூல் வெளிவருமாயின், சைவ சித்தாந்த மெய்ஞ்ஞான நூல்களில் ஒன்றாக வ்ளங்குமென்பதற்கு ஐயமில்லை என்று நூலின் பெருமையைத் தம் யாழ்நூலில் உள்ள வாழ்ணரத்தியிருப்பது யாவரும் அறிந்துகொள்வதற்குரிய தொன்றாகும்.

இதுவரை, யாழ்நூலின் பெருமையை அறிஞர்கள் கூறியவாறு கூறலுற்றாம். நூலின் மாண்பினைக் கூறுதும். யாழ் நூலின் மாண்பினைக் கூறுமுகத்தான் நூல்வரலாற்றுப்படி எழுதுதல் சீரும் சிறப்புமாக இருக்குமென்று நினைக்கின்றோம்.

1. உலகம் என்ற மங்கலச்சொல் முன்னிற்க யாழ்நூல் ஆசிரியர் மாணாக்கர் ஒருவராகிய க. வெள்ளைவாரணை நாற்பான் மூன்று பாடல்களால் சிறப்புப்பாயிரம் இயற்றினார்.
2. இசை நரம்புகளின் பெயரும் முறையும் மேற்கோள் காட்டி உழை, இளி, வளரி, தாரம், குரல், துத்தம் கைக்கிளை எனும் ஏழிசைகள், பிறப்பு முறையிலே ஏழு நரம்புகளும் தாரம், உழை, குரல், இளி, துத்தம் விளி, கைக்கிளை என நின்றன. பழந்தமிழிசை மரபிலே தாரம் முதலிசையாகக் கொள்ளப்பட்டது.
3. பக்கம் 7-9 மட்டும் தந்தவர் சுவாமி விபுலாநந்தரே. அவர்களே “இவ்வற்புதக் கீதவொலியைக் குறித்துத் தமிழ்ப் புலவர் ஒருவர் எழுதிய செய்யுள்” என்று எழுதினார்.

(1) யாழ்நூல்: பக்கம்: 390

(2) யாழ்நூல்: பக்கம்: 3, 85, 357.

(3) யாழ்நூல்: தெய்வ வணக்கம்: ஏழு பாடல்கள் பக்கம்: 1, 2.

4. இசைக்கும் இயலுக்கும் பொதுவாகிய செய்யுளியக்கம் நால்வகை. முதன்டை, வாரம், கூடை, திரள், இந்நூற் தெய்வவணக்கச் செய்யுள்களில் உழை, இனி, விளரி, தாரம், குரல், துத்தம், கைக்கிளை முதன் மொழியாக வைக்கப்பட்டுள்ளன.

யாழ்நூல் எனப்படுதவான், கைக்கிளைச் செய்யுள் முதன்டையாகவும் இனி, விளரி, தாரம் செய்யுள்கள் வாரமாகவும் குரற் செய்யுள் கூடையாகவும் உழை துத்தச் செய்யுள்கள் திரளாகவும்¹ அமைந்துநின்றன.

5. தொன்னூல் விளக்கம் வீரமாமுனிவர் யாத்தது. இதனை மேற்கோளாக - சூத்திரம்: 173 - காட்டியமை. சிறு பொழுது ஆறு.

மாலை	—	கன்னடம், காம்போதி
யாமம்	—	ஆகரி
வைகறை	—	இராமகவி, இந்தோளம்
விடியல்	—	பூபாளம், தேசாட்சி
நண்பகல்	—	சாரங்கம்
எற்பாடு	—	காபி, கலியாணி

தமிழ் நாட்டில் வடநாட்டில் கையாளப்பட்டு வருகிறது.

6. கடைச்சங்க காலத்திலும் அதற்கு முன்னுந் தோன்றிய செய்யுள்கள் மூலம் வில்யாழ், சீறியாழ், பேரியாழ் குறிக்கப்பட்டன. சகோடயாழ், செங்கோட்டியாழ் இவை சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பெருங்கதை, சீவகசிந்தாமணி என்ற நூல்களிற் காணப்படுவன.
7. பூதநூல், அளக்கும் முறையும், கட்டளை யாழ் என்பன யாழ்நூலிற் கையாளப்பட்டிருக்கின்றன.
8. பாலைத்திரிபியல் அதிவிசேடமானது: பாலை என்பது சுரமும் சுரஞ்சார்ந்த இடமும் என்பர், ஐந்திணைப் பகுப்பாளர்.

(1) யாழ்நூல்: பக்கம் 15.

அ: முல்லையுள் குறிஞ்சியு முறைமையிற் றிரிந்து
நல் லியல ப்பூந்து நடுங்குதய ருறுத்துப்
பாலை யென்பதோர் படிவங் கொள்ளும்.

சிலம்பு: காடுகாண்: 64/-66;
முல்லை: மென்பாலை; குறிஞ்சி: வன்பாலை.

ஆ: நால்வகைப் பெரும் பண்களுள் ஒன்று பாலையாழ்

இ: பாலைநான்கு எனுமிடத்து மற்றோர் பொருள்

ஈ: ஏழ்பெரும்பாலை, பன்னிருபாலை யென்னுமிடத்துப்
பாலை பிறிதொரு பொருள்.

இவை யாவும் ஆராயப்படும்.

9. நோதிறம் > நேர்திறம்' சென்னை அகராதி நேர்திறம்
என்ற சொல்லை பார்க்க. நோதிறம் என்ற சொல்லைப்
பார்க்குக. நோதிறம் குறண்டி, புறநீர்மை (சிலம்பு
அந்திமாலை: 75) ஒருபொருள், நொந்ததிறம், என்ற
கருத்து, பிரதிப்பதம் ஆராய்கின்றார் நூலாசிரியர். பரி
பாடலில் பண்ணோதிறம் - பக்கம்: 110, 114, 121
126, 131 - வந்துள்ளது. பதிப்பாசிரியர் கீழ்க்குறிப்பு
எழுதுகிறார். நேர்திறம் என்றே இதுகாறும் வழங்கப்
பட்டுவரினும் இந்நூல் கையெழுத்துப் பிரதிகளெல்லாம்
'பண்ணோதிறம்' என்றே காணப்பட்டமையின் இவ்
வாறு பதிப்பிக்கலாயிற்று.
10. தேவாரவியல் ஆறாவது. இசைப்பா வகை, தேவாரம்-
பெயர்க்காரணம், கட்டளை வகை ஆராயப்படும் பகுதி
கள். தெய்வஞ்சுட்டிய வாரப்பாடல் தேவாரம் ஆயிற்று
எனக் கொள்ளலாம். பிறவாறு கூறுவாரும் உளர்.
பக்:212
11. ஏழாவது ஒழிபியல். ஒழிபியல், எச்சவியல், பொது
வியல், ஒரேயொரு பொருளைத்தரும் பரியாயங்கள்.
சொல்லாதவற்றையும் இலக்கணத்தில் இல்லாதவற்றை
யும் சொல்லுதல் வழக்கம். யாழ் பழைமை வாய்ந்தது.
நூல் எழுதுவது சிரமம். ஆகவே ஒழிவு இயல் ஒழிபியல்
நீண்டு விட்டது.

“கருவியின் நரம்புகள் முதல் ஏழினைக் கோடிப்பாலை யாக, அஃதாவது, சீராகம் எனப் பண்டையோர் வழங்கிய கரகரப்பிரியா இராகத்திற்கு இசை கூட்டலாம்.” என இயம்புகின்றது.

12. புதியவை : பண், இரதம், தாளம் இம்மூன்றுறுப்படக்கிய பிண்டமே ‘பரதம்’ எனப்பட்டது. பக் : 12 ‘நிறம்’ என்னும் தமிழ்மொழியோடு ஒத்தபொருளினது ‘இராகம்’ என்னும் வடமொழி பக் : 12

இவை தம்மைப் பிற்காலத்தார் ‘ஏற்றம்’ ‘இறக்கம்’ என்னும் பொருளினவாகிய, ஆரோகண அவரோகணச் சொற்களால் வழங்கினர்.

சுவரம் - முதல் : வடமொழிமரபின்கிரகம் எனப்படும். அம்சம் - கிழமை : அம்சத்தை வடநூலார், ஜீவசுரம் எனவுங் கூறுவர். பக் : 153.

சங்கநிதி - பதுமநிதி - இருகோடி. ஐக்கோடி : பக் : 294
நட்டபாடை - நைவளம் : பக் : 285

அலகு, மாத்திரை, சுருதியென்பன ஒருபொருட்சொற்கள் : பக் : 79

இவை யாவும் இயம்பப்படுகின்றன, யாழ் நூலில். சங்கீத அறிவு இல்லாதவன் யான். எள்ளளவும் யாழ்வாசிக்கவோ தாளம் போடவோ, வீணையில் விளையாடவோ, பாடவோ, ஆடவோ முடியாது. யாழ் நூல் விமரிசனை செய்யவோ முடியாது.

சிலப்பதிகாரம் தெரியாது. கணிதம் சுத்தருனியம். அந்த அளவிலிருக்கிற நாம் யாழ்நூல் பற்றி பாராட்டுரை எழுதுதல் சுத்த மடமைத்தனம்.

ஒன்றுமாத்திரம் தெரியும். யாழ்வேறு, வீணைவேறு, யாழறுப் பியல் - பக்கம் 37, உள்ளபடி எழுதல் சாலச்சிறந்தது என்று நினைக்கின்றேன்.

“ஆக்சுபார்ட் பல்கலைக் கழகப்பதிப்பகத்தார் வெளியிட்ட இந்தியாவின் கலை நிதியம் (The Legacy of India - Oxford Press) என்னும் ஆங்கில நூலிலே 329 ஆம் பக்கத்திலே, வேதத்திற் கூறப்பட்டதும் பஞ்சசிகன் என்னும் இசை வல்லோன் ஏழுசுரங்களையும், இருபத்தொரு மூர்ச்சனை ஓரே

நரம்பிலே வாசித்துக் காட்டுவதற்கு இயைந்ததும், பரத முனிவர் கையாண்டதும் வீணையே' என்னும் உண்மை சாதிக்கப்பட்டிருப்பதோடு, யாழ்க்+ருவிக்குய வீணைக்கருவிக்கும் இடையேயுள்ள வேறுபாடுந் தெளிவுபடுத்தப் பட்டிருக்கிறது.

'அதுபோலவே ஆரிய வீணையையும் ஒதுக்கிவிட்டு, பொதுமக்கள் கைக்கருவியாகிய வில்யாழையும், பிறவற்றையும் திருவிழாக் கொண்டாட்டங்களிலே வழங்கும்படி செய்தார்கள். ஆறாம் நூற்றாண்டிலே, புத்தசமயம் நாட்டிலே ஒளி குன்றியதோடு, பழைய யாழும் மறைந்து போயினது என்னுங் கருத்தும் மேற்குறித்த நூலிலே கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்வண்ணம் இயன்ற யாழ்நூல் என்னும் இசைத்தமிழ்நூல் சுவாமி விபுலாநந்தர் - இலங்கைப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்- தமிழ்த்துறைத்தலைவர். சுவாமியவர்கள் எழுதிய "சங்கமருவிய பத்துப் பாட்டினிலும் தொகை நூல்களிலும் ஆங்காங்குக் கிளந்தோதப் பட்டிருக்கும் இசைக் கருவியினிலக்கணங்களைத் தானும் இடைக்காலத்துப் பேரறிஞர் ஆராய்ந்துணரமுயன்றாரல்லர்' என்று முடிக்கலாயிற்று.

மூலபாடத் திறனாய்வு நோக்கில் அடிகளார் கவிதை நூல்கள்

★ செ. யோகராசா

அடிகளாரின் கவிதைகள் பற்றி அண்மையில் ஓர் ஆய்வினை மேற்கொள்ள நேர்ந்தது. அவ்வேளையில் அடிகளாரின் கவிதைகள் இடம்பெற்றுள்ள சில தொகுப்பு நூல்களை ஒருசேர நோக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. ஒவ்வொரு நூலிலும் உள்ள கவிதைகள் வெவ்வேறு வகையான பலமாற்றங்களுக்கு உட்பட்டிருந்தமையை அவதானிக்க நேர்ந்தது. ஆச்சரியத்துடன் அதிர்ச்சியும் தோன்றவே செய்தது. இந்நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த புலவருக்கும் பாடபேதஆராய்ச்சியா என்று ஆச்சரியம். பாடபேதங்கள் ஆய்வு நோக்கில் ஏற்படுத்தக் கூடிய பாதிப்புகளைக் கண்டு அதிர்ச்சி. எனவே, இதுபற்றி ஆழமாகச் சிந்திப்பது பயனுடையதல்லவா?

— 2 —

இவ்வாய்வுக்கு, பின்வரும் நூல்கள் கவனத்திற் கொள்ளப்படுகின்றன:-

அ. விபுலாநந்த அடிகள் - தொகுப்பு. மு. திருநாவுக்கரசு சென்னை. (1951)

ஆ. விபுலாநந்த அடிகள் - டி. ரி. செல்வநாயகம், கழக வெளியீடு, சென்னை (1953)

இ. விபுலாநந்தக் கவிதைகள் - தொகுப்பு. அருள் செல்வநாயகம் சென்னை.

ஈ. விபுலாநந்தக் கவிமலர் - தொகுப்பு: அருள் செல்வநாயகம்

(இனி, வேண்டியவிடத்து, நூல்களின் பெயர்கள், அ, ஆ, இ, ஈ என்று குறிக்கப்படும்.)

— 3 —

அடிகளார் கவிதைகள் இடம்பெற்றுள்ள மேற்கூறிய நூல்களில் காணப்படும் பாடபேதங்களுள் முதலில் சொற்கள் தொடர்பான

— 17 —

பாடபேதங்கள் பற்றிக் கவனிப்போம். 'குருவணக்கம்' முதற்பாடலில் இடம்பெறும் ஒரு சொல் 'சலச' என்பது; மூலபாடம் இதுவே. இது கலச (அ) என்று அமைந்துள்ளது. இவ்விரு சொற்களும் வெவ்வேறு பொருளின அல்லவா? இன்னொரு நூலில் கமல (ஈ) என வுள்ளது; இது பொருள் நோக்கில் சரியாயினும் மூலபாடம் 'சலச' என்பதே. (இதனை எவ்வாறு மாற்றமுடியும்?) 'தேவபாணி' யில் வருவது 'உயர்வுற' என்னும் சொல். இது 'உயர்வுற' என இடம் பெற்றுள்ளது; இங்கு எதிர்மறைப் பொருளன்றோ ஏற்படுகின்றது) 'நீர்மையவே' (தில்லி மாநகர்த் திருவமர் மார்பன் திருக்கோயிற்காட்சி) என்பது 'மாண்பினவே' (அ) என்று இடம்பெறுகிறது. பொருள் வேறுபட்டனவே இவையும்.

“வல்லியருள் கூட்டி வைத்த வள்ளல் குஞ்சித்தம்பி” என்பது குருவணக்கச் செய்யுளடி.

“வல்லியருள் எனக்கூட்டிவைத்த குஞ்சுத்தம்பி” என்பது இன்னொரு பதிப்பு (அ) இவ்வடியில் பல மாற்றங்கள்; 'எனக்கு' என்பது சேர்கிறது; 'வள்ளல்' என்பது நீங்குகிறது. 'குஞ்சி' என்பது 'குஞ்சு' ஆகிறது. இவற்றால் கவிநயம், செறிவு, ஓசை முதலியன மாற்றங்கள் அடைகின்றதன்றோ. ஈசனுவுக்கும் மலரில், 'பாரிலிலா' என்பது 'பாரிலில்லா' (ஆ) என்றும், வாட்ட முறாதவர்க்கு' என்பது 'வாட்டமுறாதவர்க்கு' (ஆ) என்றும் பேதங்கள் கொள்கிறபோது, ஓசையம், சீர்ப்பிசகு, யாப்புத் தவறு என்பன ஏற்படவே செய்யும். இன்னும் இத்தகு பாடபேதங்கள் பலவுள்ளன.

— 4 —

செய்யுளின் தலைப்பு மாற்றமுற்றுக் காணப்படுகிறது. இவற்று ளொருவகையானவை, வடமொழி எழுத்து நீக்கப் பட்டிருப்பன வாம். எ - டு; 'குரு ஸ்ரண ஸ்தோத்திரம்' என்பது 'குருசரண தோத்திரம், (ஈ) ஆவது. அடிகளாரின் மொழிக் கொள்கை பற்றி மதிப்பிடுவோர் சான்றாதாரமாகத் தலைப்புகளைக் கொள்வராயின் தவறான முடிவுக்கு வருவது இயல்பானதே.

செய்யுளின் தலைப்புகள் மனம்போனபோக்கில் மாற்றப்பட்டுள்ளன;

எ-டு: தில்லி மாநகர்த் திருவமர் மார்பன் திருக்கோயிற்காட்சி > திருவமர் மார்பன் திருக்கோயிற்காட்சி (ஈ) மூலப் பிரதி தலம் அமையும் இடத்தினை முதன்மைப்படுத்துகிறது; மாற்றம்

— 18 —

அதனை அலட்சியப்படுத்துகிறது. இன்னொரு பதிப்பில், 'திருவமர் மார்பன்' என்பது, 'திருமருமார்பன்' (அ) என இடம்பெறும். இவ்வாறே, 'பேரையூர் அம்பாள் குளம் பொய்யாத விநாயகர் திருவடி பரவிய தேவபாணி' என்பது 'தேவபாணி' (ஈ) என்றுள்ளது. குறிப்பிட்ட தலம் பொதுத்தலம் ஆவது கவிநோக்கில் வித்தியாசத்தை ஏற்படுத்துவது தெளிவு.

பின்வரும் மாற்றங்களையும் மனங்கொள்க:

- உற்பத்தி விளக்கம் > உற்பத்தி முதல்வன் (ஈ)
 கங்கையில் எழுதியிட்ட ஓலை > கங்கையில் விடுத்த ஓலை (ஈ)
 ஈசனுவுக்கும் மலர் > ஈசனுவுக்கும் இன்மலர்கள் (அ)
 நாவலர் மெய்க்கீர்த்தி மாலை > ஆறுமுகநாவலனார் (அ)
 ஆறுமுகநாவலர் (ஈ)

அதிகமேன்? ஒரு பதிப்பிலேயே (அ) பொருளடக்கத் தலைப்பு ஒருவிதமாகவும், உள்ளடக்கத் தலைப்பு பிறிதொருவிதமாகவும் திகழ்கின்றதே:

நீரர மகளிர்	-	நீரர மகளிர் இன்னிசைப்பாடல்
உப சூப்தர்	-	வங்கத்துதித்த செங்கதிர் வேந்தர்
கிதாஞ்சலி	-	கடவுள் வணக்கம்
தில்வித் திருமருமார்பன்	}	தில்வி மாநகர்த் திருவருமார்பன்
திருக்காயில்		
ஆறுமுகநாவலர்	-	ஆறுமுகநாவலனார்

இஃது, தொகுப்பாசிரியரது அறியாமையின் உச்சமா? அலட்சியத்தின் உச்சமா? அறியோம்.

செய்யுளின் தலைப்புகள் தொடர்பாக இன்னுமொன்று: அடிகளார் செய்யுள்களுள் ஒரு சில 'உரையிடையிட்ட பாட்டுடை'ச் செய்யுள் எனாகும். இத்தியாதி செய்யுள்கள் செய்யுள் நூலிலே அமையும் போது, தொகுப்பாளரே தலைப்புகளில்கின்ற நிலை ஏற்பட்டது. எடுத்தக்காட்டாக, 'அன்பு' என்பது 'பாவலர் விருந்து' கட்டுரையிலே இடம் பெறுவது. 'இமய மலைச் சாரலில்' என்பது 'இமயஞ்சேர்ந்த காக்கை'யில் வருவது. தொகுப்பாளர் தாமே தலைப்புகளிலுவது தவிர்க்க இயலாததாயின், சுவை பற்றிய சிறுகுறிப்புகளாவது தரப்படுவதே பொருத்தமானது. இல்லையா?

மூலபாடத்திலே சொற்கள் சேர்த்து எழுதப்பட்டிருக்க, பின்னர் வந்த பதிப்புகளில் பிரித்தெழுதப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்க

கின்றோம். 'நீரர மகளி'நில், 'என்றுமழியா' என வருவது என்றும் அழியா (அ) எனவும் 'மூவடிமண் ணீந்தளித்து' என்பது மூவடி மண் ஈந்தளித்து (அ) எனவும் அமைந்துள்ளமை காண்க; இங்கு இலக்கண நோக்கு, நடைநோக்கு என்பனவற்றில் வேறுபாடு ஏற்படுகின்றதல்லவா?

செய்யுள்களில் சீர்பிரித்து அச்சிடும் முறையிலும் பேதமுண்டு. 'ஈசனுவக்கும் மல'நில், வாட்ட முறாதவர்க்கு' என்பது மூலபாடம்; 'வாட்டமுறாதவர்க்கு' (ஆ) என்பது பாடபேதம். இங்கு, செய்யுள் ஓசை, இலக்கணம் என்பன மாறுபடும் வாய்ப்புள்ளது.

செய்யுள் அடியமைப்பு மாறுபட்டுள்ளமையை அவதானிக்க. 'குருவணக்கம்' செய்யுள் பின்வருமாறு:

“தம்பியெனும் பெய ருடையோன்
தண்டமிழின் கரைகண்ட தகைமையோன்றன்
செம்பதும் மலர்ப் பதத்தைச்
சிரத்திருத்தி எஞ்ஞான்றும் சிந்திப்பேனே”

ஒரு பதிப்பில் (ஈ) இவ்வாறுள்ளது:

“தம்பியெனும் பெயருடையோன் தண்டமிழின்
கரைகண்ட தகைமையோன்றன்
செம்பதும் மலர்ப்பதத்தைச் சிரத்திருத்தி
எஞ்ஞான்றும் சிந்திப் பேனே”

இச்செய்யுளிடம்பெற்ற பதிப்பினை முன்வந்த பதிப்புடன் ஒப்பிட்டு நோக்காவிடின் அடிகளாருக்கு யாப்பு முறைமை தெரியாது என்ற முடிவுக்கு 'இன்றைய' ஆய்வாளர் வரக்கூடுமல்லவா?

சிற்திலவிடத்து, செய்யுளடிகளும் காணாமல் போவதுண்டு. 'நீரர மகளி'நில் இடம்பெறும் வருணனைப் பகுதி இது:

“ஏரார் குணதிசையைச் சேர்ந்து வளர்புகழும்
சீரா ரியன்ற செந்நெ லின்சுவைத்தீங் கன்னலொடு
தெங்கின் இளநீரும் தீம்பலவின் அள்ளமிர்தும்
எங்குங் குறையா இயலுடைய நன்னாடு
மட்டக்களப்பென்னு மாநாடந் நாட்டினைடை.....”

தடித்த எழுத்திலுள்ள ஈரடிகளும் பின்வந்ததொரு பதிப்பிலே (ஈ) விடுபட்டுவிட்டது. கவிஞனின் கற்பனையாற்றல், வருணனைச் சிறப்பு என்பன பற்றிய மதிப்பீடு இந்நிலையில் எவ்வாறு இயலும்?

இரண்டொரு செய்யுளடிகள் மட்டுமன்றி 'ஆறுமுகநாவல்' ரீல் நீண்ட - ஆரம்ப - பகுதியே விடுபட்டுள்ளமையையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. மூலபாடத்தில் இச் செய்யுளின் ஆரம்பம் பின்வருமாறு உள்ளது.

வாழ்த்து

“ஓங்க லிடைவந் துயர்ந்தோர் தொழ விளங்கி
ஏங்கொலிநீர் ஞாலத் திருள்கடியும் - ஆங்கவற்றுள்
மின்னேர் தனியாழி வெங்கதிரொன் றேனையது
தன்னே ரிலாத உமிழ்.

பைங்க ணிளம்பகட்டின் மேலானைப் பான்மதிபோல்
திங்கள் நெடுங்குடையின் கீழானை - அங்கிரந்து
நாம் வேண்ட நன்னெஞ்சே நாடுதிபோய் நானிலத்தோர்
தாம் வேண்டுங் கூடற் தமிழ்.

சொல்லென்னும் பூம்போது தோற்றிப் பொருளென்னும்
நல்லிருந் தீந்தாது நாறுதலால் - மல்விகையின்
வண்டார் கமழ்தாம மன்றே மலையாத
தண்டாரான் கூடற் தமிழ்.

எனாஅ, நாவலந் தீவின் ஆர்வ ரேத்திய
தண்டமிழ்ப் பாவையை அண்டரும் விழையும்
அமிழ்துரு தீஞ்சொல் அணங்கினை இமிழ்திரை
ஆர்கலி சூழ்ந்த மாயிரு ஞாலத்து
மனவிரு ளிரிய வாழ்த்துதும் பணிந்தே’.

முதல் மூன்று பாடல்களும் வேறு புலவரால் பாடப்பட்டவை; அடிகளாரால் மேற்கோளாகக் காட்டப்படுகின்றன; முடிவுப் பகுதி அடிகளாருடையது. இது எவ்வாறாயினும் அடிகளாரது தமிழ் உணர்ச்சி பற்றி - அது காலத்திற்கேற்ப ஏற்ற இறக்கம் பெற்றிருந்தது - ஆய்வு செய்யோர் இப்பகுதி விடுபட்டிருத்தலால் தவறான முடிவுக்கு வரும் வாய்ப்புள்ளது என்பது புலப்படுகின்றதல்லவா?

மேலும், அடிகளார் வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் பாடிய பாடல்கள் ஒரே தலைப்பினுள் இடம்பெறுவதையும் அவதானிக்கலாம். எடுத்துக்காட்டாக, 'வாழ்த்து' என்ற தலைப்பில் அமையும் இரு செய்யுள்களும் (ஈ) வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் - வெவ்வேறு பெரியார்கள் பற்றி - எழுந்தவை. இது பற்றிய சிறு குறிப்பாவது இடம்பெற்றிருக்க வேண்டும்.

இவ்வாறாக, வெவ்வேறு வகையான பாடபேதங்கள் இன்னுமுள்ளன; விரிவஞ்சி இத்துடன் நிறுத்துகின்றேன்:

செய்யுள்கள் வெளிவந்த கால ஒழுங்கில் அமைவது முக்கியமே. அத்துடன் வெளியான ஆண்டு, வெளிவந்த சஞ்சிகைகள் பற்றியும் கூறப்பட வேண்டும். காலத்திற்கேற்ப வளர்ச்சி மாற்றம்ற்படுவது இயல்பு. அதுமட்டுமன்றி அடிகளாரிடம் முரண்பட்ட வளர்ச்சிப் போக்குகள் காணப்படுவதாகவும் ஆய்வாளர் சிலர் கூறுவதுண்டு. செய்யுளைப் பொறுத்தவரையிலுங்கூட, செறிவு - நெகிழ்வு; கடினம் - எளிமை; என்பன ஏற்பட்டிருக்குமல்லவா?; ஏற்பட்டுள்ளது. எனவே, வெளிவந்த காலம் பற்றிய குறிப்பு அத்தியாவசியமாகின்றது. இன்றுங்கூட, பல ஆய்வாளர்கள், படைப்பாளர்கள் தமது தொகுப்புகளில் காலம் பற்றிக் குறிப்பிடுவதில்லை. இது நம் இலக்கிய உலகின் வறுமை நிலையைச் சுட்டுகின்றது என்பதில் ஐயமில்லை.

அடிகளாரின் செய்யுட் தொகுப்பு மிக முக்கியமான சில குறிப்புகள் இடம்பெறுவதை அவாவி நிற்கின்றது. பல இங்கு கூறப்பட வேண்டுமெனினும் ஒரு சிலவற்றை மட்டும் குறிப்பிடுகின்றேன்.

(i) 'ஆங்கிலவாணி' பகுதியில் பின்வரும் குறிப்பு இடம்பெற்றிருக்க வேண்டும்; இடம்பெறவில்லை;-

“ஆரியவரசன் பிரகத்தனைத் தமிழறிவித்தற்குக் கபிலர் பாடிய குறிஞ்சிப் பாட்டினை ஒருவாறு நிகர்ப்ப, ஆரியமும் தமிழும் வல்ல பண்டிதமணியாருக்கு ஆங்கில மொழிக் கவிநயத்தினை ஒரு சிறிது காட்டுதல் கருதி எழுந்த பாட்டிடையிட்ட இவ்வுரைத் தொடர் நிலையானது”

கூற்றின் முக்கியத்துவம்பற்றி விளக்க வேண்டியதில்லை.

(ii) 'பூஞ்சோலைக் காவல'னில் அமைந்துள்ள குறிப்பு இது: “— — — — தெளிவு நோக்கிச் சற்று விரிவாக மொழி பெயர்க்கப்பட்டது.” (X - 3)

அடிகளாரின் மொழிபெயர்ப்புக் கவிதை பற்றிய மதிப்பீட்டிற்கு இக்குறிப்பு அவசியமாகின்றது:

(iii) அடிகளாரின் 'அன்பு' என்ற தலைப்பு இடப்பட்ட செய்யுள் 'பாவலர் விருந்து' கட்டுரையில் வருவது. இது பற்றிய குறிப்பு அவசியமே. கட்டுரை பிளேட்டோ எழுதிய 'விருந்து' என்ற கட்டுரையைத் தழுவி எழுந்தது; ஆதலின், இக்கவிதையிலும் பிளேட்டோவின் கருத்துக்கள் செல்வாக்குச் செலுத்தியிருத்தல் கூடுமன்றோ!

— 7 —

அவசியமாகச் சேர்க்கப்பட வேண்டிய சில செய்யுட்களுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, இரண்டினைக் கூறலாம்.

- (i) அடிகள் ஆரம்ப காலத்திலே மொழிபெயர்த்த வேர்ஜில் இயற்றிய 'எயினேயிட்' காவியப் பகுதி.
- (ii) 'ஆங்கில வாணி'யில் இடம்பெற்றுள்ள உவால்டர் ஸ்கொட் இயற்றிய 'நீர் நிலைக்கன்னி' அல்லது 'தெனிசன்' இயற்றிய கையறு நிலைச் செய்யுட் பகுதி. (இவற்றினை அடிகளார் 'வசனகவிதை' என்று கூறும்விதத்தில் மொழி பெயர்த்துள்ளமை மனங்கொள்ளத்தக்கதாம்)

— 8 —

ஏடுகளிலுள்ளவை பதிப்பிக்கப்பட்டபோது வழக்கள் ஏற்படுவது தவிர்க்க இயலாதது. அவற்றிற்கு ஏற்புடைய - போதிய - காரணங்களுமுள்ளன. அடிகளார் செய்யுட்கள், சஞ்சிகைகள், மலர்கள், பத்திரிகைகள் என்பனவற்றிலன்றோ வெளிவந்தன! இக்கட்டுரையின் நோக்கம் தொகுப்பாளரைக் குறைகூறுவதன்று. முன்னைய பதிப்பாளர்கள் போன்று தொகுப்பாளர்களும் ஒருவிதத்திலே தியாகிகளே. ஆனால் ஆய்வு நோக்கிலே - மூலபாடத்திறனாய்வு நோக்கிலே - மேற்கூறிய பாடபேதங்களின் பாதிப்புகள் முக்கியமானவை என்பதே கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டியது.

"பாரதி ஆய்வு தொடர்ந்து முன்னேற வேண்டுமானால் மூலபாடத் திறனாய்வு இனி முக்கிய திருப்புமுனையாக அமைதல் வேண்டும். அதன் பின்னரே உண்மையான பாரதியைக் கண்டவர்களாவோம்" என்று பாரதி பற்றி பேராசிரியர் க, கைலாசபதி கூறுவது, அடிகளாருக்கும் ஏற்புடைத்தே! அவரே கூறியவாறு --- "பாடபேதங்களையும் பழுதற ஆராய்ந்து உண்மைப் பாடங் காண்பது இன்றைய தலைமுறையினரின் தலையாய கடமையாகும்."

— 23 —

விபுலாநந்தப் பதிகம்

★ ஆ. மு. ஷரிபுத்தீன்

தேருந் வீதியுந் தெண்ணீர்க் கடலுந் திரண்டசெந்நெற்
போரேறு கழனியும் பொற்றா மரைநிறை பொய்கையுஞ்சேர்
காரேறு மூதூர்ச் சாமி விதானையார் தந்ததவப்
பேரேறு மயில்வா கணப்பெரி யோன்விபு லாநந்தனே.

கண்ணம்மை நோன்போ கருந்தன முத்தமிழ் செய்தவமோ
விண்ணென்று பரவும் விஞ்ஞான உலகின் வேண்டுகலோ
எண்ணற் கரிய மெய்ஞ்ஞான யுக மேதமையோ
தண்ணளி யோடு தாரணி காண்விபு லாநந்தனே.

தாய்நாடும் தாய்மொழியும் தன்னை யுயர்த்திய தனையுணர்ந்து
செய்கடனைச் செய்த உன்றனது சீர்த்தி மிகைத்ததுவே
ஆய்வாளர்க் கெல்லாம் அருந்தமிழ் துலங்க ஓதுவித்த
தாய்தரும் ஞான குருவெனத் தோன்றுவிபு லாநந்தனே.

கல்விக் குயிர்தந்து காத்திருப் பாணிக் காசினியில்
இல்லை மரணித்தல் எனும்பொன் மொழிதான் அன்னதுவாய்
நல்ல கலைக்கூடம் நாட்டில் விளங்கப் பலதந்த
வல்ல கலைஞானி வாழ்க நனிவிபு லாநந்தனே.

நாட்டிற் பல்கலை நாட்டும் வளாகத் தனிமுதல்வோய்
மூட்டும் மொழித்திறத் தின்முட் டறுத்தூட்டும் மூதறிஞோய்
கேட்டார்ப் பிணிக்கும் யாழ்நூலைத் தந்த கலைவடிவே
கேட்டோம் நின்புகழ் கீர்த்தியெலாம் முனிவிபு லாநந்தனே.

பிரவி யொழிக்கும் பெரும்பயன் ஆகித் திவ்வுலகில்
துறவு தலைப்பட்டாய் துறவியும் ஆயினை ஆனதனால்
அறவாழ்வு கண்ட அண்ணல் நினது குலத்தவரின்
நிறைவு தரநின்ற நேசர் மதிவிபு லாநந்தனே.

ஓதவரும் மாணவரை யுள்ளன் புடனே யணைத்தவரின்
வேதம் குலம்யாதும் வேறு தெரியா தருகிருத்தி
போதம் உரைப்பா யவரின் மேன்மை தெரிந்துமனம்
நீதத் துடனே வியக்கும் நேசவிபு லாநந்தனே.

சிறந்த புலவ னெனச் செப்பு வாருன்னைப் பின்னொருகால்
நிறைந்த தமிழின் இலக்கண விலக்கிய பரவையினை
மறந்து விடாது கற்றுத் தெளிக மாணவனே
அறந்தலைப் பட்டெனக் காசி யுரைவிபு லாநந்தனே.

தன்னை யுயர்த்தித் தணையின் றெடுத்தபொன் னாடதனின்
மண்ணை யுயர்த்தி மனத்துட் குகந்த மார்க்கமதின்
நன்மை யுயர்த்தி நடுநிலை நீங்காத பண்புடனே
தொன்மை நிலையைக் கடைப்பிடித் தாய்விபு லாநந்தனே.

நாமம் வளர்க நாட்டில் வளர்த்த பணிவளர்க
நேமம் வளர்க நிறைவாம் சாந்தி தாம்வளர்க
தாமம் புனைந்த தலைவர்க ளெல்லாஞ் சிரம்பணியும்
மாமங் களம்பொலி மாட்சி யுளவிபு லாநந்தனே.

சுவாமி விபுலாநந்தரின் கல்விக் கொள்கை

★ எஸ். எதிர்மன்னசிங்கம்

விபுலானந்த அடிகளாருடைய கல்விக் கொள்கையானது கலையும் அறிவியலும் ஒருங்கு சேர்ந்ததாகக் கீழைத்தேய கலாசாரத்திற்கு உகந்தவகையில் அமைந்துள்ளது. உள, உடற்பயிற்சியடிப்படையில் அமைந்துள்ள பரந்ததொரு தேசியக் கொள்கையினை அடிகளார் பின்பற்றினார். இதில் முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கது; புதிய அறிவியல் நூல்களைப் படைத்தல், பன்மொழிக் கல்வியைப்பரப்புதல், தேசியக் கல்வியை நிலைநிறுத்தல், மறுமலர்ச்சிக் கருத்துக்களைப் பரப்புதல் என்பவையாகும்.

கலையும், அறிவியலும் இணைந்து நடைமுறையில் பயன்தரக் கூடிய வகையில் கல்வியமைப்பினை அடிகளார் பெரிதும் விரும்பினார். அத்தோடு கலை, அறிவியல், மெய்ஞானம் ஆகிய மூன்றும் ஒருங்கிணையும் கல்வியே முழுமையான கல்வியாகும் என்னும் கருத்து அடிகளாரிடம் மேலோங்கியிருந்தது. மனித வாழ்வுக்குத் தேவையான கல்விப்பரப்புப்பற்றியும் அதனைப் பயிலுவதற்கான காலவரையறை பற்றியும் அடிகளார் எடுத்துக் கூறியுள்ளதோடு, எல்லாக் கலைஞானங்களும் மனித வாழ்வு மேம்பாடடைய முக்கியமானது; எனவே அவை எல்லாவற்றையும் கற்கவேண்டுமென விரும்பினார். மகாத்மா காந்தி அடிகள் கைக்கொண்ட உழவுக்குந் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம் என்னும் அடிப்படையிலான ஆதாரக்கல்வி முறையை முதன்முதலாக இலங்கையில் பரீட்சித்துப்பார்த்த பெருமை விபுலாநந்த அடிகளாரையே சாரும். ரவீந்தரநாத் தாகூரின் கலைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் சர்வதேச கல்வி முறையிலும் அடிகளாருக்கு அபார நம்பிக்கையிருந்தது. இவற்றுடன் சேர்த்து விஞ்ஞானத்திற்கும் சிறப்பிடம் கொடுத்தார். நியூட்டன், ஐயின்ரையின் போன்ற விஞ்ஞானிகளையும், மகாத்மாகாந்தி, விங்கன் போன்ற அரசியல் ஞானிகளையும், கம்பன், காளிதாசன் போன்ற கவிஞர்களையும், விவேகானந்தர், இளங்கோ போன்ற வீரத்துறவிகளையும், செக்சிற்பியார், பெர்னாட்சோ, போன்ற நாடகாசிரியர்களையும் சொக்கநாதன், திருவள்ளுவர் போன்ற பேரறிஞர்களையும், சங்கரர், மெய்கண்டார் போன்ற சமயாச்சாரிகளையும் இன்னும் பல்வேறு

துறைகளிலும் மேதைகளை உண்டாக்குவதே அடிகளாரின் கல்வித் திட்டத்தின் சீரிய நோக்கமாக இருந்தது.

1952-ம் ஆண்டு சித்திரைத் திங்களில் அடிகளார் தமது கல்விப் பணியைத் திருக்கோணமலையில் ஆரம்பித்து வைத்தார். மட்டக்களப்பிலுள்ள சைவப் பாடசாலைகளும் பின்னர் அவரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன. பலகாலம் அரசியல் உரிமையில்லாமல் அடிமை வாழ்வு வாழ்ந்த சமுதாயத்திடையே தேசப்பற்று, சமயப்பற்று, மொழிப்பற்று என்பவற்றை உண்டாக்கக் கூடிய ஆதாரக் கல்விமுறையைப் புகுத்தினார். இதற்காக அமரகவி பாரதியாரின் தேசிய கீதங்களையும் வீரத்துறையி் விவேகானந்தரின் ஆலயப்பிரசங்கங்களையும் பயன்படுத்தினார்.

அப்பெரியாரின் பக்திப்பாடல்களும், சமயப்பிரசங்கங்களும் மாணவரிடையே சமய அறிவையும், ஆர்வத்தையும் ஏற்படுத்தின. அடிகளாரது கல்வித்திட்டத்தில் உடல் வளர்ச்சிக்குத் தலையாய இடம் அளிக்கப்பட்டது. மேல்நாட்டு உடற்பயிற்சி, கீழ்நாட்டு உடற்பயிற்சி என்ற வித்தியாசமேதுமின்றி இருயகையிலுமிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தேகப்பியாச முறைகளை மாணவரின் உடல் வளர்ச்சிக்கு நன்கு பயன்படுத்தினார். தேகபலமே மனவுறுதிப்பாட்டை உண்டாக்க வல்லது என்பது அடிகளாரின் திடமான நம்பிக்கையாகும். இதேபோன்று உடற்பயிற்சிக்கு இசையும் ஓவியமும் சிறந்ததெனக் கருதினார். இதே விடயத்தை மேனாட்டு பிளேற்றோ, ரூசோ போன்ற அறிஞர்களும் வலியுறுத்தி உள்ளனர். டால்ஸ்டாயும் தமது மாணவருக்கு சங்கீதப் பயிற்சியும், ஓவியப்பயிற்சியும் கொடுத்துக் கற்பித்தலை மேற்கொண்டனர். விபுலாநந்த அடிகளார தாய் மொழிக் கல்வியையேகூடுதலாக வலியுறுத்தினார். இருந்தாலும் மும் மொழிப்பயிற்சி மிக முக்கியமானது என்பதையுணர்ந்து தமிழ், ஆங்கிலம், சிங்களம் எனலும் மூன்று மொழிகளையும் மாணவர்கள் கற்கத்தூண்டினார். இதனை மட்டக்களப்புக் கல்லடி உப்போடை சிவானந்தா வித்தியாலயத்தில் செயற்படுத்திக்காட்டினார். 1932-ம் ஆண்டு சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் தமிழ் மாணவர்கள் சிங்களம் படிப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொடுத்தார். அதோடு சிங்களவரும், தமிழரும், சமஸ்கிருதம், பாளி ஆகிய இரு மொழிகளையும் கற்க வேண்டுமென அடிகளார் ஆசைப்பட்டார்.

ஈழநாட்டின் உயர்ச்சிக்குத் தெரிழிற்றுறைக்கல்வி மிக முக்கியமானது என 1941லேயே வலியுறுத்தியவர் நம் அடிகளாராகும். மேலும், மேலைத்தேயக் கல்விமுறை இலங்கைக்கு ஒவ்வாததென்று

எடுத்துக்காட்டியவரும் அடிகளாரே. அறிவியற்கல்வியை வேதாந்தக் கொள்கை அடிப்படையில் புகட்டுதல் சாவச் சிறந்தது என்று கல்விப் போதனை வரலாற்றிலேயே ஒரு புதுமைப்புரட்சியை ஏற்படுத்தியவர் விபுலாநந்த அடிகளாராகும்.

மகாகவி பாரதியாரின் பாடல்களில் நாட்டங்கொண்டிருந்த அடிகளார் பாடசாலைகளில் குழந்தைகளுக்கு வகுப்பிற்கேற்ப பாடல்களை தேர்ந்து கொடுத்தார். முதலாம் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு “செந்தமிழ் நாடென்னும் போதினிலே” 2ம், 3ம், 4ம் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு, “காக்கைச் சிறுகினிலே நந்தலாலா, 5ம் வகுப்பிற்கு “பகைவனுக்கருள்வாய்-நன்னெஞ்சு” 6ம் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு “வீரசுதந்திரம் வேண்டி நின்றார்” என்ற வகையில் மாணவர் மனதில் இலகுவில் பதியத்தக்கதாக கற்பிக்க வேண்டிய அவசியத்தினையும் வலியுறுத்தினார். பிரபுத்தபாரத சஞ்சிகையிலும், வேதாந்தகேசரியிலும் ஆசிரியராகக் கடமை பார்த்தபோது தமது கல்விச்சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்தக்கூடிய கட்டுரைகள் பலவற்றை எழுதினார். 1933ல் குமரன் பத்திரிகையில் எழுதிய ‘பயனற்ற கல்வி’ என்னும் கட்டுரை 1934ம் ஆண்டு வித்தியா சமாச்சாரப் பத்திரிகையில் எழுதிய, பயனுள்ள கல்வி என்னும் கட்டுரை, 1938ல் ஈழகேசரியில் எழுதிய இலங்கைப் புதிய கல்வித்திட்டத்திற்கு ஆதரவு எனும் கட்டுரை, 1940ல் பிரபுத்தபாரதத்தில் எழுதிய The application of the Vedantic ideal to educational problems என்னும் கட்டுரை, என்பன சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை.

விபுலாநந்த அடிகளார் அண்ணாமலைப்பல்கலைக்கழக முதற் தமிழ்ப் பேராசிரியராகவும், பேராதனைப் பல்கலைக் கழக முதல் தமிழ்ப்பேராசிரியராகவும் பணிபுரிந்த காலத்தில் தமது கல்விக் கருத்துக்களை பல்கலைக்கழக மட்டத்திலேயே இலகுவாகப் புகுத்தக்கூடியதாகவிருந்தது. கற்றல் முறைகள் பற்றி தாம் கொண்டிருந்த தம் அனுபவத்தை மற்றவர்களுக்கும் எடுத்துக் கூறினார். தனது தந்தையாரின் வழிகாட்டலில் ஒரு நூலைப்படித்து அதனை நன்றாக விளங்கிக் கொண்ட பின்னரே அடுத்த நூலைப்படிப்பதற்கு முயற்சிக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையை அடிகளார் பின்பற்றினார். புலவர் மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை அவர்கள் அடிகளாரது கற்பித்தல் முறை பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, அடிகளார் போதனை செய்யத் தொடங்கினால் நேரம் போவதே தெரியாவண்ணம் கற்பித்துக் கொண்டு இருப்பார் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். மாணவர்களுக்கு இலக்கியம் கற்பிக்கும் போது கற்பனா சக்தியை ஏற்படுத்த வேண்டுமென அடிகளார் கூறுகிறார். வரலாற்றைக் கற்பிக்கும்போது உலகப் பெரும்

சமயங்கள் எல்லாவற்றையும் கொண்டவொரு வரலாற்றுச் சமயப் போதனையே சிறந்தமுறையென விரும்பினார். சகல சமயங்களையும் அதன் பெரியார்களது பணிகளையும் நீக்குவதோ, பிரிப்பதோ பூரணமான வரலாறாகாது என்னும் கருத்துக் கொண்டவர் விபுலா நந்த அடிகளார். அறிவியற் கல்வியைக் கூட வேதாந்தக் கொள்கை அடிப்படையிலே புகட்டவேண்டு மென்பது அடிகளாரின் கருத் தாகும்.

இவ்வாறான சிறந்த கல்விக் கொள்கையினைத் தம் வாழ்க்கை யிலே செயற்படுத்திக் காட்ட வேண்டுமென்னும் பெருவிருப்பு நம் அடிகளார் மனதில் பதிந்திருந்தமையாற்றான் நல்ல பல சேவை களை அவரால் செய்ய முடிந்தது. நாவலர் வழியில் ஈழத்தில் மாத் திரமன்றி இந்தியாவிலும் சைவமும், தமிழும், இசையும் தழைத் தோங்க அரும்பணி புரிந்தார். விபுலாநந்த அடிகளாரது நூற் றாண்டு விழா கொண்டாடப்படும் இக்காலகட்டத்தில் அவர் விட்டுச் சென்ற பணிகளையும் அவர் கொண்டிருந்த கல்விச் சீர்திருத்தங்க ளையும் மேலும் வளர்ச்சியடைய செய்வதற்கான ஆக்கபூர்வமான பணிகளை அறிஞர் பெருமக்கள் மேற்கொள்வது இன்றியமையாத தாகும்.

உசாத்துணைகள்

- 1 நடராஜானந்தா சுவாமி: விபுலாநந்த அடிகளார் 'தேசியக் கல்வி முறை' - அடிகளார் படிவ மலர் (1969)
- 2 விபுலாநந்தர் சுவாமி மதங்க குளாமணி [1926]
- 3 நடராசா. ந விபுலாநந்த அடிகளாரது கல்விக் கருத்துக்கள் - தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு, மட்டக்களப்பு 1976, மார்ச் 19, 20, 21,
- 4 விபுலாநந்தர் சுவாமி பயனுள்ள கல்வி வித்தியா சமாச்சாரப் பத்திரிகை - (தொகுதி)

விபுலாநந்தர் கவித்திறன்

★ சி. தில்லைநாதன்

“விபுலாநந்த அடிகளார் சங்க நூல்களைக் கற்றுத் தெளிந்த பேரறிஞர். தமிழிலக்கணங்களை ஆராய்ந்தறிந்த பேராசான். உரை நடை எழுதுவதில் ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதவர். சிறந்த கவி புனையும் பேராற்றல் மிக்கவர்.”¹ என்று கூறுகிறார் விபுலாநந்த அடிகளாரின் மாணவரும் நண்பரும் பல்கலைக்கழக வாரிசுமான பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை. பேராசிரியரும் கவிஞருமான கணபதிப்பிள்ளையின் கூற்றுக்குத் தக்க சான்றாகத் திகழ்கின்றன விபுலாநந்த அடிகளின் ஆக்கங்கள்.

மேலைத்தேய கீழைத்தேய இலக்கிய ஆராய்வு மிக்கவரும், அறிவியல் நுணுக்கங்களை அறிந்தவரும், இசைத்துறையில் மூழ்கியவரும், வேதாந்த சித்தாந்த தத்துவ விசார மிகுந்தவருமான விபுலாநந்தர், உள்ளத்தில் உண்மை ஒளிபெற்றுச் சிறந்தவொரு கவிஞராகவும் விளங்கினார். அன்னாரின் யாப்பறி புலமைக்கு மட்டுமன்றிக் கற்பனைவளத்துக்கும் சொல்லாட்சித் திறனுக்கும் ஓசையுணர்வுக்கும் எடுத்துக்காட்டாகக் காணப்படுகின்றன அவர் இயற்றிய கவிதைகள்.

ஞான உபதேசம் பெற்றுத் துறவறம்பூணுமுன் இளமைக்காலத்திலேயே விபுலாநந்தர் சிந்தையில் சமய ஆன்மீக சிந்தனை படிந்து கிடந்தது போலவே கவியுணர்வும் கலந்து வளர்ந்தது.

விபுலாநந்தரின் கவியுணர்வைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமாயின், அன்னார் தன் சொந்த நலங்களைத் துறந்தவேளையிலும் நாட்டு நலனையும் மக்கள் நலனையும் மொழிநலனையும் துறவாதிருந்த சிறப்பினை நினைவில் வைத்துக்கொள்ளல் அவசியமாகும். அவர் தீண்டாமை ஒழிப்பு இயக்கத்திலும் தேசிய இயக்கத்திலும் கூட ஈடுபட்டவர்.² அவர் சுயமொழியபிமானமும் தேசாபிமானமற்ற அடிமைத்தனமான, நாகரித்ததை நாசப்படுத்துகிற கல்விமுறையினைக் கண்டித்தவர் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. அது சம்பந்தமாக அவர் கருத்துவெளியிடும்போது அது ஒரோவிடத்துத் தன் நாடும் பண்பாடும் சீரழிவது கண்டு வெகுண்டெழுந்த ஒருகவிஞரின் உணர்ச்சி மிகுந்த குரலாகவே ஒலிக்கிறது.³

விபுலாந்த அடிகளார் மரபுமுறைப் படி கல்விசுற்ற ஒரு தமிழ்ப் பண்டிதர் என்பதும் செந்தமிழ் நடையினையே தமது ஆக்கங்களில் ஆண்டவர் என்பதும் உண்மை. பெரும் பண்டிதர்களுடனும் கல்வி மாண்களுடனுமே அவர் பெரும்பாலும் பழகினார் என்பது ஒருபுறமிருக்க, தனித்து உரையாடும் போதுகூடச் சொற்பொழிவாற்றுகிற போது கையாளப்படுவது போன்றதொரு மொழிநடையினையே அவர் கையாண்டார் என்பர்.⁴ “அடிகளார் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டுக்குரியவரெனினும் பழமையிற் பற்றும், தமிழ்ப் புலவர் மரபிலே அளவிற்றத அபிமானமும் உடையவர்.”⁵ என்று பண்டிதர் கா. பொ. இரத்தினம் கூறியுள்ளமை இங்கு ஆழ்ந்து அவதானிக்கத் தக்கதாகும். அடிகளார் பழமையிற் பற்றுக்கொண்டவர் என்பதும், அவரது நடையும் அவர் கையாண்ட செய்யுள் வடிவங்களும் அனேகமாகப் பழமை தழுவியவையே என்பதும் உண்மையேயாயினும், அவர் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர். இந்நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மக்களின் தேவைகளினாலும் சமூக நிலைமைகளினாலும் மட்டுமன்றி அறிவியற் சிந்தனைகளினாலும் பாதிக்கப்பட்டவர். அது அவரது ஆக்கங்களின் உள்ளடக்கத்தினால் மட்டுமன்றி ஒரோவழி உருவத்தினாலும் தெளிவாகும் கால உணர்வுக்காட்படாது பழமையில் முற்றாக மூழ்கிக் கிடந்தவரல்ல அவர்.

விபுலாந்த அடிகளாரின் கவிதைகள் பெரும்பாலும் சமயத்துறை தழுவியவை. பல்லவர் காலத்திலும் அதற்குச் சற்று முன்பும் சைவ வைணவ அடியார்கள் தோன்றிப் பக்தியியக்கத்தை நடாத்தியமையும் அதனையொட்டித் தமிழிற் பல்லாயிரம் பாடல்கள் தோன்றியமையும் யாமறிந்ததே. அதற்குப் பின்னும் சமயப்பாடல்களும் சமய தத்துவ நூல்களும் இயற்றப்பட்டுள்ளன. விபுலாந்த தருடைய பாடல்களும் முன்னைய பக்திப்பாடல்களைப் போலவே வேத பெளராணிகமரபுவழிச் செய்திகளையே ஆதாரமாகக் கொண்டவை. ஆயினும் மக்கட் தொடர்பும், அறிவியல் விழிப்பும், சமயப் பொறையும், சமரச நோக்கும் வளர்ந்துவிட்ட இக்காலத்துக்கேற்ற அர்த்தம், தொனிக்கத் தனக்கேயுரிய பாணியிற் பாடியவர் விபுலாந்தர்.

இலக்கியம், மரபுமாற்றங்கள் என்பவை குறித்தும் அவர் தெளிவான கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தார். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் மறுமலர்ச்சி பற்றிய பேச்சின்போது அவர் பின்வருமாறு கருத்து வெளியிட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. “மறுமலர்ச்சியென்றால் தமிழுக்கே சிறப்பாக உண்டான இலக்கண வரம்புகளை மீறி எழுதுவது பேசுவது

என்று சிலர் எண்ணிக்கொள்கிறார்கள். இலக்கண வரம்புகளை ஒரோ விடத்தில் மீறுவதனால் அழகு ஏற்பட்டுத்தான் இருக்கிறது... உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாய அறிவாளி கருக்குத்தான் அது உண்டாகும். அவர்கள் அந்த வரம்புகளையும் கட்டுப்பாடுகளையும் மீறும் போது ஒருபுதிய ஆழ்ந்த - அற்புதமான கருத்து வெளிப்பட்டு விடுகிறது." ⁶ எனவே, வெறுமனே மீறவேண்டுமென்பதற்காக வரம்புகளை மீறுவதில் நன்மையில்லை என்பதும், புதிய கருத்துக்கள் கூறப்படும் வேளையில் வரம்புகள் மீறப்படக் கூடுமென்பதும் விபுலாநந்தரது கருத்தென்பது தெளிவாகும்.

தமிழ்க் கவிதையின் போக்கிலே புரட்சிகரமான மாற்றங்களைச் செய்த மகாகவி பாரதியைப் பண்டிதர்கள் தீண்டாதிருந்த வேளையிலே பாரதி கழகம் அமைத்துப் பாரதி புகழைத் தமிழ் நாட்டிற் பரப்பிய பெருமையும் விபுலாநந்தரைச் சேரும். ⁷ அதனையும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலே பெரும் பண்டிதர்கள் மத்தியிலே செந்தமிழ் விற்பன்னராயும் பழமைப் பற்று மிகுந்தவராயும் மதிக்கப்பட்ட அவரே செய்தார்.

1944 ஆம் ஆண்டிலே கண்டியிற் பாரதியாரைப் பற்றிப் பேசிய அடிகளார், பாரதியைப்பற்றி நினைவிற்கொள்ள வேண்டியது தமிழில் எளியநடையிற் பாட்டுக்களை இயற்றியவருள் அவன் தலை சிறந்தவன் என்பதையல்ல, தேசிய உணர்ச்சியும் தேசாபிமானமும் பொங்கும்படி சவிகளை எளிமையாக இயற்றியவன் அவன் என்பதையே என்று கூறியதாக அவருடன் உறவாடிய ஏ. எம். ஏ. அஸீஸ் கூறியுள்ளார். ⁸ எனவே, கவிதை எத்தகைய நடையில் எவ்வளவு திறமையாக இயற்றப்படுகின்றதென்பதல்ல முக்கியம்; எவ்வளவு சிறப்பாக ஒரு சூழ்நிலையிலே தேன்றும் உணர்ச்சியனுபவத்தை வெளியிட்டுத் தன் தேவையைப் பூர்த்தி செய்கின்றதென்பதே முக்கியம் என்பதையும் விபுலாநந்தர் உணர்ந்தவரே.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் கால உணர்வு படைத்த விபுலாநந்தர் கவிதையின் இயல்பையும் வரலாற்றையும் மட்டுமன்றிக் காலத்துக்கேற்ப அதன் போக்கில் விளையும் மாற்றங்களையும் அதன் எதிர்காலப் போக்கையும் கூட உணர்ந்தவர் என்பது போதரும்.

தன்னைச் சூழ்ந்து வாழ்ந்த மக்களின் இதயத் துடிப்புகளுக்கும் உணர்வுகளுக்கும் தேவைகளுக்கும் குரல்கொடுத்தவன் பாரதி என்பதனாலேயே தமிழ்க்கவிதை வரலாற்றில் அவன் ஒரு மைல்கல் ஆகின்றான். பாரதிக்கும் விபுலாநந்தருக்கும் மத்தியில் வேறுபாடு

களைக் காணலாமாயினும், இந்நவரும் மக்களை நேசித்தவர்கள் அவர்களுடைய நன்மை தீமைகளில் ஈடுபட்டவர்கள். விபுலாநந்தர் அதற்குக் காட்டிய வழியினை ஒப்பாதவர்கள் கூட எல்லோரும் இன்புற்றிருக்கும் ஒரு நிலையினையே அவர் விரும்பினார் என்பதை ஒப்புவர். அவரும் மக்களோடு தொடர்புகொண்டு அவர்களுக்குத் தம் கருத்துக்களை வெளியிடக் கவிதையையும் ஒரு ஊடகமாகக் கையாண்டாரேயன்றித் தம் யாப்பறிபுலமையை நிலைநாட்டக் கவிதையாக்கவில்லை.

விபுலாநந்தர் மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியிலே தலைமை ஆசிரியராக இருந்தகாலத்திலிருநாள், சிவபெருமான் நேரில் காட்சித்தந்தால் என்ன வரம் கேட்கலாம் என்ற பேச்சு எழுந்த போது பின்வருமாறு கூறினாராம்: “நானென்றால் முத்தி தரும்படி கேட்கமாட்டேன். முத்தி என்னளவில் நின்றுவிடும். அதிலும் பார்க்க எல்லோரும் இன்புறும்படி சேவை செய்வதானால் அதிலுள்ள இன்பமோ ஒப்பற்றது.”⁹ இத்தகைய ஒரு மக்களை ஈடுதீற்றும் பிரக்ஞையோடு அல்லது மக்களுக்குக் கடவுட் சிந்தனையைத் தோற்றுவிக்கும் உணர்ச்சியோடு விபுலாநந்தரின் கவிதைகள் அமைந்துள்ளன. இறைவனையும் அவனது தலங்களையும் போற்றியும் பவக்கடலிலிருந்து தன்னைக் கரையேற்றுமாறு வேண்டியும் பாடத்தொடங்கிய விபுலாநந்தர் காலப்போக்கில் மிகந்த மககட் சமூகநல ஈடுபாட்டினைத் தம் கவிதைகளிலே காட்டிநின்றார்.

“பாரி லெனக்குப் பகையாக வுற்ற பவமெனும்பேர்
வாரி கடக்க வகையறி யாது மயங்குகின்றேன்
ஆரிருள் மாயை யகற்றிப் புணையொன் றளித்தருள்வாய்
போரி வளங்கொள் கதிரைப் பதிவளர் மாணிக்கமே”¹⁰

என்று தம் இளமைக்காலத்திற் கதிரையம்பதி மாணிக்கப் பிள்ளையாரிடம் வேண்டிய விபுலாநந்தர், பின்னர்

“நிலையிழிந்த பாரதத்தின் குறையனைத்து நீங்கி
நிலைநிறுத்தும் பொருட்டோவிந் நிலவுலகின் மாந்தர்
கலைமொழிந்த பொருளனைத்துங் கடந்துநின்ற வுண்மைக்
கந்தழியைச் சார்வதற்கோ வந்தனைசீர்க் குருவே!”¹¹

என்று விவேகாநந்தரை வாழ்த்துவது அவதானிக்கற்பாலது. அவர் அரசினர் பொறியியற் கல்லூரியில் விஞ்ஞானம் பற்றி காலத்தில் இயற்றப்பட்ட முதற் செய்யுளும் அணிநலம் சிறந்தே

காணப்படுகிறது. அதன் சொல்லாட்சிச் சிறப்புக்கு “போரி வளங் கொள் கதிரைப் பதி” போன்ற அடிகள் சான்றாக மிளிர்கின்றன.

“உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஒளி யுண்டாகும்.” என்று பாடினான் மகாகவி பாரதி. எடுத்துக் கொண்ட விடயம் எதுவாயினும் அதனில் விபுலாநந்தருக்கு ஆழமான அறிவும் உண்மையான ஈடுபாடும் இருப்பது கண்கூடு. அதிகமாக உணர்ச்சிவசப்படாது, ஆற்றொழுக்குப் போன்ற ஆரவாரமற்ற நடையிற் படித்தாரைப் பிணிக்கும் வகையிலே பாக்களை அவர் புனைந்துள்ளார். குருதேவர் வாக்கியம், விவேகாநந்த பஞ்சகம், ஆறுமுகநாவலர், கங்கையில் விடுத்த ஓலை முதலான செய்யுள்களில் அவர் வலியுறுத்தக் கருதியவற்றை வலியுறுத்தும் பாங்கு விதந்து பாராட்டப்படத் தக்கதாகும்.

குருதேவர் வாக்கியம் என்ற பகுதியில், இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரது உபதேசங்கள் சிலவற்றைப் படிப்போர் உள்ளங்களிற் பசுமரத்தாணிபோற் பதியும் வகையில் அழகுற உணர்த்தியுள்ளார். கடவுள் வணக்கம், தன்னையுணர்தல், தலைவனது இயல்பு, மாயையின் இயல்பு, அவதாரபுருஷர் இயல்பு, மக்கள் பல்வேறு படியின ரெனல், குரவர் வகை, சமயம் அனுட்டிப்புக்குரியது; வாத்திற்குரிய தன்று, இவ்வறத்தானுக்கு இயைந்த சாதனை முறைகள் ஆகிய தலைப்புக்களில் அமைந்த அப்பகுதியிற் சமயதத்துவக் கருத்துக்கள் சாதாரண மக்களும் புரிந்துகொள்ளத்தக்க விதத்திற் கூறப்பட்டுள்ள சிறப்புப் போற்றத்தக்கது. இராமகிருஷ்ணரிடத்தும் அவர் புகட்டிய நெறியிலும் விபுலாநந்தர் கொண்ட ஈடுபாடு துலாம்பரமாகத் தெரிகிறது.

சுவாமி விவேகாநந்தரிடத்து விபுலாநந்தர் கொண்ட ஈடுபாடு எத்தகையதென்பதைக் காட்டுவது விவேகாநந்த பஞ்சகம். புவியனைத்துக்கும் புகழனைத்துக்கும் உரிமை பூண்ட விவேகாநந்தர் சிறப்பினை வியந்து போற்றுகிறார் விபுலாநந்தர். ஆறுமுகநாவலர் பற்றிய கவிதைகளில் அவரது பெருமைகளையும் பணிகளையும் தெளிவுற விளங்க வைக்கிறார். “அன்பெனுங் கயிறுகொண்டு” அவரைப் பிணித்த கந்தசாமியின் குணநலன்களையும் புலமைப் பேற்றையும் எண்ணி இரங்கும் விபுலாநந்தரின் “கங்கையில் விடுத்த ஓலை” படிப்போரைப் பிணித்துக் கலங்க வைப்பதாகவும் தமிழுக்கு வாய்த்த அரியதொரு கையறுநிலைச் செய்யுளாகவும் காணப்படுகிறது.

உள்ளத்தனுபவித்த உணர்வுகளைக் கவிதையிலே திட்டிக் காட்டும் திறனை அவரது கவிதைகள் பலவற்றிற் காணலாம். அவதார புருஷர் இயல்பினைக் கூறவந்த விபுலாநந்தர் பெரும் பாரததையும் பல மக்களையும் செல்லவேண்டியவிடத்துச் சேர்க்கவல்ல தெப்பத்தோடும் இயந்திர வண்டியோடும் அவர்களை ஒப்பிடுகிறார். தம்மை மட்டும் காக்கவல்ல சித்தரை நீரில் மிதக்கும் சிறுதுண்டுக்கு ஒப்பிடுகிறார். “குருதேவர் வாக்கியம்” என்ற கவிதையில் அவதார புருஷரைப் பற்றி அவர் இயற்றிய இரு பாடல்களில் ஒன்றினை நோக்கலாம்.

“மருங்காகப் பலமரங்க ளொருங்குபிணைத்
 தமைத்ததெப்ப மரபி னாலே
 இரும்பார மிகத்தாங்கி நூற்றுவரைத்
 தன்மேற்கொண் டெளிதாய்ச் செல்லும்;
 கருங்காகப் பொறை சுமவாச் சிறுதுளிநீர்
 அமிழ்ந்திடுமால்; கடவுள் முன்னோர்
 வருந்தாது பலருக்குங் கதியளிப்பார்;
 தமைக்காக்க வல்லார் சித்தர்.” 12

காகம் அமர்ந்து கரைசேரக் கூட உதவாத சிறுமரத் துண்டுக்குச் சித்தரை உவமிப்பதோடு அமையாது அவர்களைப்பற்றித் ‘தமைக்காக்க வல்லார் சித்தர்’ என்று கவிஞர் கூறுகிறபோது பரிகாசம் தொனிப்பதை அவதானிக்கலாம். கவிஞர் அவதார புருஷர்மீது கொண்ட விருப்புணர்ச்சியும் சித்தரை மதியாத் கன்மையும் கவிதையில் வெளியாகிப் படிப்போர் உள்ளத்திற் பதிவது தெளிவாகும். பிறருக்குப் பணி புரிவதே பெருமின்பம் தருவதென்ற அவரது திட சித்தமும் 13 இங்கு எண்ணற் பாலதாகும்.

இறைவனையோ நாட்டையோ நல்லியல்பினரையோ விபுலாநந்தர் பாடும்போது அவரது ஈடுபாட்டுணர்வு சிறந்து விளங்குவதைக் காணலாம். தமது நண்பர் சுந்தசாமி இறையடி யெய்திய போது, அன்னாரது சீரிய குணங்களையும் நட்பையும் வாழ்க்கை நிலையாமை, கல்வியின் சிறப்பு ஆகியவை பற்றிய கருத்துக்களோடு இணைத்துச் சிறந்த வடிவிலமைத்த ‘கங்கையில் விடுத்த ஓலை’ 14 என்ற புதுவகைச் செய்யுள் கவிஞர் தம் நண்பரிடத்துக் கொண்ட நட்புணர்வின் உன்னதத்துக்கு மட்டுமன்றி விபுலாநந்தர் சுற்பனைத் திறனுக்கும் நல்லதோர் எடுத்துக்காட்டாகும்.

“மாவலியின் பேரால் வயங்கு மணிநதியும்
காவும் பொழிலுங் கழிமுஈழும் புள்ளணிந்த
ஏரியும் மல்கி இரத்தினத் தீவமென
ஆரியர் போற்றும் அணிசால் இலங்கையிலே
சீரார் குணதிசையைச் சேர்ந்து வளர்புகழும்
ஏரால் இயன்றசெந்நெல் இன்சுவைத்தீங் கன்னலொடு
தெங்கி விளநீருந் தீம்பலவி னள்ளமிர்தும்
எங்குங் குறையா இயலுடைய நன்னாடு
மட்டக் களப்பென்னு மாநாடு” 15

என்று பிறந்த நாட்டையும் பிரதேசத்தையும் அவர் அனுப
வித்துப் பாடுவது படிப்போருக்கும் அவற்றில் ஈடுபாட்டுணர்வினைத்
தோற்றுவிப்பதாகும். தாம் யாத்த மஹாலட்சுமி தோத்திரத்தின்
இடையிலே தம்மைப்பற்றி குறிப்பிடும்போது,

“.....சிவானந்த அருட்குரவன்
புனிதவடித் தொண்டெனுமெய்ப் பொருள்படைத்த -
பெருமையினேன்.” 16

என்பர். பெருமையினேன் என்று அவர் கூறினாலும், அவர்
தம்மைத் தாழ்த்திக்கொண்டு குருபக்தியை வெளியிட்டிருக்கும் அழகு
சுவாமி சிவானந்தரை உன்னத நிலைக்கு உயர்த்துவதாகும்.

இசைத் தமிழிலே மிகுந்த ஈடுபாடும் ஆராய்ச்சியும் பொருந்
திய விபுலாநந்தர் கவிதைகளிலே ஓசைநயம் மிகச்சிறந்து விளங்கு
வதைக் காணலாம். ‘இயலின்றி இசையில்லை; இசையின்றி இய
லில்லை’¹⁷ என்பது அவரதுகொள்கை. கவிதையில் ஓசைநயம் பொருந்
திச் சிறப்பளிக்கு மாற்றிணையும் ஓசை வேறுபாடுகளின் வாயிலாக
உணர்ச்சி வேறுபாடுகளைத் தோற்றுவிக்கலாமென்பதையும் இலக்கியச்
சுவை¹⁸ என்ற தமதுகட்டுரையிலே அவர் விளங்க வைத்துள்ளார்.

ஓசை விகற்பங்களையும் கவிதையின் நெளிவு சுளிவுகளையும்
நன்குணர்ந்த விபுலாநந்தர் எந்தப் பொருளுக்கு எந்த யாப்புப்
பொருத்தமானது என்பதை அறிந்திருந்தார். பல்வேறு ஆசிரியப்பா,
கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, விருத்தப்பா வகைகளையும் கண்ணிகள் சிந்
துகளையும் அவர் கையாண்டுள்ள இலாவகம் அவரது யாப்பறி புல
மையினைக் காட்டுவதாகும். நான்மணிமாலை, தோத்திரம், தேவ
பாணி முதலான வடிவங்களையும் அவர் ஆக்கத்திறனுடன் ஆண்டுள்
ளார்.

தமிழ்ப்பாடலாலே தன்னைப் போற்றிய புலவன் முன், மஹாலட்சுமி தோன்றிச் 'செய்யுள் விலை செப்' பென்று அவனிடம் கேட்டபோது, புலவன் கூறிய பதிலாயமைந்த பாடல்களில் இரண்டினை இங்கு பார்க்கலாம்:

“வாழி நாரணன் சிரங்கொண் மெல்லடி
வனச வல்லியே! அவ்வை பாடலைக்
கூழ ளித்துற வாடி நின்றவோர்
குறவர் மாமக ளெளிது கொண்டனள்

“மத்த யானையான் வளவர் கோமகன்
மன்னு செந்தமிழ்ப் பரிசில் வாணர் பொன்
பத்தோ டாறுநூ றாயி ரம்பெறப்
பண்டு பட்டினப் பாலை கொண்டனன்.” 19

ஒன்று குறத்தியைப் பாடிக் கூழ்பெற்ற செய்தி. மற்றது கரி காற் பெருவளத்தானையும் சோழவள நாட்டையும் பாடிப் பதினா றாயிரம் பொன்பெற்ற செய்தி. இவ்விரு வேறு செய்திகளுக்குமிடையிலுள்ள வேறுபாட்டினை, அவை தரக்கூடிய உணர்ச்சியனுபவங்க ளுக்கிடையேயுள்ள வேறுபாட்டினை இச்செய்யுட்களின் ஓசை வேறு பாடு உணர்த்தி நிற்கும் கிறப்பு நோக்கத்தக்கது. முந்திய செய்யுள் ஓரளவு தணிந்த ஓசையிலும் பிந்திய செய்யுள் கம்பீரமான ஓசையிலும் அமைந்து நயம் பயக்கின்றன.

ஓசை நயத்தாலும் உணர்ச்சி வெளியீட்டுச் சிறப்பாலும் தம் உரை நடையிற் கூடப் பலவிடங்களிற் கவிதையின் எல்லையைத் தொடர்வார் விபுலாநந்தர்.

“ சரித்திரகால எல்லைக்கெட்டாத காலத்திலே, 'வில்யாழ்' எனப்பெரிய குழவியாயுதித்து, மழலைச்சொற்பேசி, இடையர் இடைச்சியரை மகிழ்வித்துச் 'சீறியாழ்' என்றும் பேதைப்பருவச் சிறுமியாகிப் பாணனொடும் பாடினியொடும் நாடெங்குந் தீரிந்து, ஏழைகளும் இதயங்களிப்பெய்த இன்சொற்கூறிப் பின்பு 'பேரியாழ்' என்னும் பெயரோடு பெண்பைப்பருவ மெய்தி, பெரும்பாண ரொடுசென்று, குறுநிலமன்னரும், முடிமன்னரும், தமிழ்ப்புலவரும், கொடைவள்ளல்களும் கேட்டு வியப்பெய்தும் வண்ணம் நயம்பட

உரை பகர்ந்து, அதன்பின், மங்கைப் பருவமெய்தி, அப் பருவத்திற் கேற்பப், புதிய ஆடையும் அணிகலனும் பூண்டு, நாடக அரங்கத்திலே திறமைகாட்டி, மடந்தைப் பருவம் வந்து எய்தலும், திருநீலகண்டப் பெருமபாணரோடும், மதங்களுளாமணியாரோடும் அடமையப்பர் உறைகின்ற திருக்கோயில்கள் பலவற்றை வலமவந்து, தெய்வ இசையினாலே அன்பருளாததினை யுருக்கி, முத்தமிழ் விரகராற பாராட்டப்பட்டு, அரிவைப் பருவம் வந்து எய்துதலும், அரகிளங் குயரிகளுக்கு இன்னுயிர்ப் பாங்கியாகி, அவாகக்கறற தலைவரை அவாபாற் சேர்த்துச், சீருஞ் சிறப்பு மெய்திநின்ற 'யாழ்' எனனும் மென்மொழி நங்கை இருந்தவடந் தெரியாமல மறைந்து போயினாள்.' 20

என யாழினைப் பெண்ணாக உருவகித்துக்கொண்டு அதன் வளர்ச்சியிலையும் சோக உணர்வினைத் தரும் வகையில் அதன் இழப்பினையும் காட்டியிருக்கும் தன்மை கவனத்தையினையே நினை லுட்டுகிறது. இக்காலத்து வசனங்களை முறித்துக் கவிதையென்று நிலைநாட்ட முனைந்து நிற்போர் விபுலாநந்தரைப் படித்தல் பய னுடையதாகும்.

விபுலாநந்தர் ஒரு செய்யுளின் சிறப்பினைக் கூறப்புகுந்தவிடத்து, "இச் செய்யுளில் அமைந்து கிடந்த தெளிவும், இனிமையும், உறு திப்பாடும் உள்ளத்தை நிறைத்து மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றன" 21 என் பர். இது கவிதை பற்றிய அவரது கோட்பாட்டை வண்டு காட்டு வதாகும். உறுதிப்பாடு எதுவென்பது கருத்து வேறுபாட்டுக்குரிய தாகலாம். அது எவ்வாறாயினும், தெளிவும் ஆனிமையும் விபுலாநந் தரின் பல கவிதைகளிற் பொருந்தியிருக்கின்றன. செந்தமிழ்ச் சொற் களையும் இழுமெனத் தெளிவுபிறக்க ஆளலாம் என்பதற்கு அவர் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாவார்.

சாதாரண மக்களுக்குத் தம் கருத்தை உணர்த்தப் புகுந்த விடத்து அவர் தெளிவான நடையினைக் கையாள்கிறார். ஈசனுவக்கும் மலர், கோயில், மலர் மாலை ஆகிய செய்யுட்களை அவர் வினா- விடை அமைப்பில் இயற்றி, மலர்ந்த உள்ளமும் கூப்பிய கரங்களும் நாட்டமுள்ள விழிகளுமே இறைவனுக்கு உவப்பானவை என்பதையு ம், அவ்விறைவன் எளியார்க் கெளியன் என்பதையும், அவனுடைய உடைமைகளே யாடென்பதையும் தெளிவாக உணர்த்தியுள்ளார். பழைய மரபு நெறியில் நின்று அவர் எழுதியபோதிலும் பலவிடத்

துக் காலத்திற்கேற்ற எளிமை காணப்படுகிறது. அவரையொத்த அவரது சமகாலப் புலவர் பலரது செய்யுட்களோடும் உரை நடைப் பகுதிகள் பலவோடும் ஒப்பிடுமிடத்து, விபுலாநந்தர் கவிதைகளின் எளிமை விதந்து குறிப்பிடற் பாலதாகும்.

“மதிசூடி தந்த மதலாய் நினைது துதிபாட நீயே துணை” 22

“உவர்நில மீதி லெறிமுளை யன்ன துயர்கதிரை
நவமணி யாலய மாணிக்க நாதரை நாட்டுதிக்கின்
றவர்செயுந் தீவினை.” 23

“கங்கைநீர் கரையடைந்தோர் கங்கையா டனைநோக்கி
அங்கைநீர்க் கிரந்துநிற்ற லறிவின்பாற் படுவதோ” 24

“வேள்ளைநிறப் பூவும்ல்ல வேறெந்த மலருமல்ல
உள்ளக் கமலமடி உத்தமனார் வேண்டுவது.” 25

முதலிய பகுதிகள் அவருடைய நடையழகுக்கும் கற்பனைச் சிறப்புக்கும் ஆதாரமாக நிற்கும்.

பொருளடைதி வாய்ந்த கவிதைகளை அணிபெற வைப்பன அணிகள் என்பர். உணர்வானுபவங்களை இலருவாக, தெளிவாக, அழகாக வெளியிட அணிகள் உதவும். பொருத்தமான விதத்தில் அணிகளைக் கையாளும் வல்லமை விபுலாநந்தருக்கு வாய்த்திருந்தது. அணிகளுட் பிரதானமானவையான உவமை உருவகங்களை அவர் தாராளமாகப் பிரயத்தனமின்றிக் கையாண்டுள்ளார். தமிழிலக்கியப் பரப்பில் ஊறிய புலமையும் உலகானுபவத்தில் விளைந்த கற்பனைத் திறனும் அந்தவகையில் அவருக்கு உதவின எனலாம். விபுலாநந்தர் அணிகளைக் கையாண்ட சிறப்புத் தனியாக ஆராய்ந்து மதிப்பிடத் தக்கதாகும்.

பிறமொழியாக்கங்களைத் தமிழ்க்கவிதையிலே தருமிடத்து அவர் காட்டிய திறமையினைப் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை வீதந்துரைத்துள்ளார், 26

விபுலாநந்தரின் நூல்கள் பிழையற்ற பதிப்புக்களாக, எழுதப் பட்ட கால இடவிபரங்களோடு வெளிவரும்போது அவரது சிறப்புக் களை முறையாக ஆராய்தல் சாத்தியமாகும்.

இறுதியாகப் பழம்பெரும் பண்டிதர்கள் கல்விமாண்கள் மத்தியிற் புகழுக்குரியராய்த் திகழ்ந்த அவரிடம், கவிதை ‘சாதாரண

மனிதனின் பழுதுபடா உள்ளத்திற் பாயப் பிறப்பது' 27 என்ற கருத்துடைய இக்காலக் கவிஞர் மஹாசுவி சிறப்புக் காண்கிறார் என்றால் அது விபுலாநந்தரின் கவித்திறனையே காட்டுவதாகும்.

“ஆங்கி லத்துக் கவிதை பலப் பல
அருமை யாகத் தமிழ் செய்து தந்தனன்;
நாங்கள் மொண்டு பருகி மகிழவும்,
நன்று நன்றென உண்டு புகழவும்,
தீங்க விச்சவை கொண்டவை தானுமே
தீட்டி னான்;” 28

அடிக்குறிப்புகள்

1. கணபதிப்பிள்ளை பேராசிரியர் க., ஈழத்து வாழ்வும் வளமும், சென்னை, 1962. பக். 39.
2. ஆலாலசுந்தரஞ் செட்டியார். பூ., ஈழமணி (விபுலாநந்தர் நினைவு மலர்), கொழும்பு, 1948, பக். 20 - 21.
3. செல்வநாயகம். அருள் (தொகுப்பாசிரியர்) விபுலாநந்த வெள்ளம், சென்னை, 1961, தமிழ்மொழியின் தற்கால நிலைமையும் தமிழரின் கடமையும்.
4. சிதம்பரஞ் செட்டியார், பெ. ராம. ராம., ஈழமணி, பக். 14.
5. ஈழமணி, பக். 87.
6. லேகினி, ஈழமணி, பக். 36.
7. ஆலாலசுந்தரஞ் செட்டியார். பூ., ஈழமணி, பக். 21. கணபதிப்பிள்ளை பேராசிரியர் க., ஈழத்து வாழ்வும் வளமும், பக். 39 - 40.
8. ஈழமணி பக். 71
9. சரவணபவன். சோம., ஈழமணி, பக். 46.
10. கதிரையம்பதி மாணிக்கப் பிள்ளையார் இரட்டைமணிமாலை, சங்கானை, 1915, செய்யுள். 14.
11. செல்வநாயகம். அருள்., (தொகுப்பாசிரியர்) விபுலாநந்தக் கவிமலர், யாழ்ப்பாணம், 1965, பக். 29.
12. அதே நூல், பக். 66
13. ஒன்பதாவது அடிக்குறிப்பினைப் பார்க்குக.

14. செல்வநாயகம். அருள்., (தொகுப்பாசிரியர்) விபுலாநந்தக் கவிமலர், பக். 45 - 50.
15. விபுலாநந்த கவாமிகள், யாழ். நூல், தஞ்சை, 1947, பாயிரவியல், பக். 7.
16. விபுலாநந்தக் கவிமலர், பக். 19.
17. செல்வநாயகம். அருள்., (தொகுப்பாசிரியர்), விபுலாநந்த ஆராய்வு, சென்னை, 1965 (மறுபதிப்பு), பக். 106.
18. விபுலாநந்த வெள்ளம்.
19. விபுலாநந்தக் கவிமலர், பக். 17 - 18,
20. யாழ் நூல், யாழ்ப்பாணம், பக். 38.
21. விபுலாநந்த வெள்ளம், இலக்கியச்சுவை, பக். 24.
22. கதிரையம்பதி மாணிக்கப் பிள்ளையார் இரட்டைமணிமாலை; காப்பு
23. கதிரையம்பதி மாணிக்கப் பிள்ளையார் இரட்டைமணிமாலை காப்பு செய்யுள் 12.
24. விபுலாநந்தக் கவிமலர், பக். 19.
25. விபுலாநந்தக் கவிமலர், பக். 3.
26. சற்குணம். ம., (பதிப்பாசிரியர்) அடிகளார் படிவமலர், பக். 71 - 72.
27. மஹாகவியின் குணம்பா, கொழும்பு, 1966, பக். 23,
28. அடிகளார் படிவமலர், பக். 57.

சுவாமி விபுலாநந்தரின் இசைநடனப் பணிகள்

★ வி. சிவசாமி

சுவாமி விபுலாநந்தர் பல்வேறு அறிவியல்களுக்கும் பலதிறப் பட்ட பங்களிப்புகள் செய்துள்ளார். இவற்றிலே இசை, நடனம் பற்றியனவும் அடங்கும். இவை பற்றி எடுத்துக் கூறுமுன் இத்துறை களிலிவருக்கு இருந்த புலமை பற்றியும், இவர் வாழ்ந்த காலச் சூழ்நிலை பற்றியும் எடுத்துக் கூறுதல அவசியமாகின்றது. இவர் வாழ்ந்த காலத்திலே (1892 - 1947) இலங்கையிலும், இந்தியாவிலும் பிரித்தானியராட்சி நிலவிற்று. எனினும், தேசியவாதமும், சுதந்திர உணர்வும், சுதந்திரப் போராட்டங்களும் வளர்ந்து இந்நாடுகள் சுதந்திரம் அடையும் கட்டத்தை அடைந்துவிட்டன. ஆங்கிலக் கல்வி, மேலைத்தேய வஞ்ஞானம், கலைகள் முதலியனவற்றுடன் சுதேசக் கலையும், கலைகளும் ஓரளவாவது போற்றப்பட்டு வந்தன. இவர் தமிழ், வடமொழி, ஆங்கிலம், வஞ்ஞானம் முதலியவற்றினை நன்கு கற்றுத் தேர்ச்சி பெற்றாரா. சொந்த இடமான மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களிலும் கலவி பயின்றவர்; தமிழியலறி விலும், வஞ்ஞானத்திலும் சிறந்து விளங்கினார்; கல்லூரி ஆசிரிய ராகவும் விளங்கினார். இராமகிருஷ்ணமிஷன் துறவியாகிய பின் இவருடைய தமிழ், கல்வி, சமயப் பணிகள் மேலும் விரிவுற்றன. இலங்கையில் மட்டுமன்றி இந்தியாவிலும் சேவை செய்துவந்தார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தினதும் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தினதும் முதலாவது தமிழ்ப் பேராசிரியராகவும் விளங்கினார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலே தமிழ்ப் பேராசிரியராகக் கடமையாற்றிய காலத்திலே அந்நிறுவனத்திலுள்ள இசைப் பிரிவினையு ம் மேற்பார்வை செய்தார். இதனாலும், கலைஞர் தொடர்பு களும், இசை ஆய்வீடுபாடும் மேலும் அதிகரித்தன. இயல், இசை நாடகமாகிய முத்தமிழிலும் இவருக்கு மிகுந்த ஈடுபாடு இருந்தது. இவற்றிலே நாடகத்திலே இயல், இசை மட்டுமன்றி அபிநயம், நடப்பு முதலியனவுமிடம்பெறும். இசை நடனமாகியவற்றிற்கு இவர் ஆற்றிய பணிகள் பற்றியே இங்கு எடுத்துக்கூறப்படும். இயல்பாகவே கலைகளிலிவருக்கு மிகுந்த ஈடுபாடு இருந்தது. எடுத்துக்காட்டாக, “ஒரு நாட்டின் மக்களுடைய மனோநிலையும், கலையுணர்ச்சியும், நாகரிகமும், சங்கீதம், சித்திரம், சிற்பமியைகளாலேயே தெளிவுபடும்”

எனவும் “உண்மையை உணர்த்துவனவும், அழகினிமையை அவாவி நிற்பனவும் நன்மையே உறுதியெனத் துணிவிப்பனவுமாகக் கலைகள் ஒவ்வொரு திறத்தையும் மேலீ நிற்பன. இவை உண்மை, அழகு, நன்மை எனும் மூன்றினையும் தந்து சித்த முழுவதிலும் ஒருங்கு பற்றும் ஆற்றல் வாய்ந்தன” எனவும் கூறியிருப்பனவற்றால் தெளிவாகும். பின்னைய கூற்றிலே சத்தியம், சுந்தரம், சிவம் என்பன அழுத்திக் கூறப்பட்டுள்ளன. மேலும் இசைக் கலையும் ஓவியக் கலையும் மாணவர்களுக்கு அவசியமென்பதை “கண்ணினையும் செவியினையும் பயிற்றுத்தற் பொருட்டு மாணவருக்கு ஓவியக்கலையையும் இசைக் கலையையும் ஒரு சிறிதாவது அறிவுறுத்தல நலமாகும்” என்பதிலே தெளிவாக்கியுள்ளார். இசையினை உலகப் பொதுக்கலையாகவும் அவர் நோக்கியுள்ளார் என்பது “இசை எந்த நாட்டிற்கும் பொதுவாதலின் மேனாட்டாரின இசைக கிரமங்களைக்கூட பன்னிருபாலையினுள்ளே காட்டலாம். மேனாட்டுப் பியானோ வாத்தியத்தை முறைப்படி இசை கூட்டினால் அதில் பழந்தமிழ்ப்பண்களை வாசித்தல் கூடும்” எனும் கூற்றினாலே புலனாகின்றது.

இசை போலவே, நடனம், நாடகம் ஆகியனவும் மாணவர்களுடைய ஆளுமையினையும் கற்பனைத்திறமையும் ஏற்படுத்தக் கூடியன என அவர் கருதினார். இசை போலவே ஓவியம், சிற்பம் நடனம், நாடகம் முதலிய கலைகளும் தமிழர் வாழ்வுடன் ஒன்றிணைந்த அழகியற கலைகளாகும். நாடகம், நடனம் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில்,

“இன்ப நூல் எண்ணெண் (64) கலைகளாக விரிவுற்று நின்றது இன்பவழிமுறையுடையாருக்கு அவ்வின்பத்தினை நல்குதலைத் தமது தொழிலாகக் கொண்ட நாடக மகளிர் அவ்வின்பத் துறையில் பல வற்றையும் கற்று வல்லராதற்குரியர்” என அவர் கூறியுள்ளவற்றிலே இக்கலைகளைக் குலத் தொழிலாகக் கொண்டுள்ளோரைக் குறிப்பிட்டிருப்பினும், ஏனைய மகளிரும் இக்கலைகளை இயன்றவரை பயில வேண்டுமெனவும் அவர் வலியுறுத்தியுள்ளார். அதற்கு உதாரணமாகப் பெருங்கதையெனும் நூலில் அரசன் தனது செல்வப் புதல்வியர் கற்ற கலைகளின் திறனைக் காட்டுமாறு கேட்பதைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

இவர் இயல்பாகவே இசை, நடனம் முதலிய கலைகளிலே மிக்க ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். சாஸ்திரீயக் கலைகளில் மட்டுமன்றி பிறகலை வடிவங்களிலும் ஈடுபட்டவர். மட்டக்களப்பிலுள்ள புகழ்பெற்ற பாடுமீன்களின் இயற்கையிசை இன்பத்திலே நன்கு

திளைத்தவர். இது பற்றிச் சிறந்த கவிதைகள் இயற்றியுள்ளார். இவருடைய காலத்திலே தேசிய உணர்வு நன்கு ஏற்பட்டதன் விளைவாக தமிழிசை, இந்திய இசை, பரதநாட்டியம் முதலியன பற்றிய விழிப்புணர்வு நன்கு தோன்றிற்று. இவர் பிறந்த ஆண்டிலே தான் தமிழ்த் தாத்தாவான உ. வே. சுவாமிநாதய்யர் சிலப்பதி காரத்தினை முதன் முதலாக அச்சுவாகனமேற்றினார். முத்தமிழையும் ஒருங்கிணைத்துச் சிறப்பித்துக் கூறும் இந்நூலில் இவருக்கு இளம்பிராயத்திலிருந்தே மிகுந்த ஈடுபாடிருந்தது. இதனை நன்கு கற்றுத் தெளிந்தார். குறிப்பாக அதிலுள்ள அரங்கேற்றுகாரதை, ஆய்ச்சியர் குரவை முதலியனவற்றிலுள்ள இசை, நடன நுணுக்கங்களைத் தமது வஞ்ஞான அறிவு கொண்டும் நோக்கினார். சூவறறைவிட ஏனைய பழந்தமிழ் இலக்கிய நூல்களிலுள்ள இசை, நடனம் பற்றிய குறிப்புகளையும் திரட்டி குறிப்பாகப் பழந்தமிழ் ரின் இசையான பண் இசை, யாழ், குழல் முதலிய இசைக் கருவிகள் பற்றி ஆய்வுப் பேருரைகள் நிகழ்த்தினார்; கட்டுரைகள் எழுதினார். இவ் ஆய்வுகளின் தொடர்ச்சியும் உச்சமுமாகவே “யாழ் நூல்” பரிணமித்தது. 1941லே தோன்றிய தமிழிசை இயக்கம் இவரின் பழந்தமிழிசை ஆய்வுக்கு ஓர் உந்துகாலாக அமைந்தது எனலாம். ஆனால் தமிழிசையுடன் நின்றுவிடாது, பொதுவான இந்திய இசை பற்றிக் குறிப்பாக வடமமாழி நூல்களிலுள்ள இசைக் கோட்பாடுகளை ஆய்ந்து எழுதியுள்ளார். பரந்த இந்திய இசையின் தனிச்சிறப்புகள் ஒரு பகுதியாகவே தமிழிசை விளங்குதலை அவர் அவதானித்துள்ளார். “தாசியாட்டம்”, “சதிர்” என அழைக்கப்பட்டுக் கீழ் நிலையடைந்திருந்த தமிழகத்தின் சாஸ்திரீய நடனம் திரு. இ. வி. கிருஷ்ணய்யர், திருமதி. ருக்மிணிதேவி அருண்டேல் முதலியோரின் அயராது முயற்சிகளாகவே பரதநாட்டியம் என மீண்டும் சிறப்பான நிலையினையடைந்தது. சுவாமிகள் பரதம் பற்றியும் சில கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளார். சுவாமிகளின் இசை நடனப் பணிகளைப் பின்வரும் தலைப்புக்களிலே தொகுத்துக் கூறலாம். அவையாவன:

- (1) பண்ணிசை, இந்தியஇசை
- (2) இசைப்பாடல்கள்
- (3) இசைக்கருவிகள்
- (4) நடனம்
- (5) இசை நடன வளர்ச்சிக்கான சில ஆலோசனைகள்

1. பண்ணிசை, இந்திய இசை

ஏற்கனவே குறிப்பிட்டவாறு பண்ணிசையிலிவரில் கவனம் அதிகம் சென்றது. பழங்காலந்தொட்டு பண்ணிசை தமிழகத்தின் ஐவகை நிலங்களின் தன்மைக்கேற்ப உருவாக்கப்பட்டமையினைச் சங்க இலக்கியம், தொல்காப்பியம் போன்ற நூல்களிலே பரக்க காணலாம். பின்னர் பல்லவர்-பாண்டியர் காலப்பகுதியியக்கத்தின் பயனாகத் தேவாரத்திலே நன்கு மலர்ச்சி பெற்றது; தெய்வீக இசையாக மிளிர்வாயிற்று. இவ்விசை பற்றியும் யாழ், புல்லாங்குழல் முதலிய இசைக்கருவிகள் பற்றியும், தமிழிலும் வடமொழியிலும் உள்ள இசை நூல்கள், குடுமியாமலை இசைக்கல்லெட்டு என பல மூலங்களை ஆராய்ந்தே இவர் தமது முடிபுகளையும், விளக்கங்களையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். யாழ் நூலிலுள்ள பண்ணியல், தேவாரவியல் ஆகிய இரு அத்தியாயங்களிலும் பண்ணிசை பற்றியே கூறப்படுகின்றது. பண்ணிற்கும் பின் எழுந்த இராகங்களுக்குமிடையே உள்ள தொடர்புகளை அவர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். பண்ணிலிருந்து தான் கர்நாடக இசைக்குரிய இராகங்கள் பெரிதும் முகிழ்ந்துள்ளன. எடுத்துக் காட்டாக, பண் தக்கோசியும் இராகம் காம்போதியும், பண் நட்பாடையும், இராகம் நாட்டைக் குறிஞ்சியும், பண் பழம்பஞ்சுரமும், இராகம் சங்கராபரணமும், பண் வியாழக்குறிஞ்சியும் செளராஷ்டிரமும் ஒன்றே எனப் பண்களையும், இராகங்களையும் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். 103 பண்களும், அவற்றிலே இராப்பண்கள், பகல் பண்கள், பொதுப்பண்கள் எனவென்பதும் கூறப்பட்டுள்ளன. பண் என்றும் அவற்றிற்கான யாழ், வீணை முதலிய இசைக்கருவிகளும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. எனவே, பண் பற்றிய சருத்துக்கள் பல்வேறு கோணங்களிலிருந்தும் ஆராயப்பட்டுள்ளன. பழந் தமிழிசை பண்ணிசையென்பது வெள்ளிடைமலை.

பிற்காலத்திலே தமிழ், கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம் முதலிய மொழிகள் நிலவும் திராவிட மாநிலங்களுக்குப் பொதுவான கர்நாடக இசை, பண்ணிசை அடிப்படையிலே தோன்றியதாகவே பொதுவாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. இதன் உருவாக்கத்திலே வட இந்திய இசைக்கும், வடமொழிக்கும் இடமுண்டு. பண்ணிசை, கர்நாடக இசை ஆகியன தென்னிந்திய இசையாயினும் பரந்த அடிப்படையில் பாரதம் முழுவதற்குமான பொதுவான இசையின் பகுதிகளாகவே தென்படுகின்றன எனலாம். எனவே, சமரசநோக்குடைய ராமகிருஷ்ண இயக்கத்தினைச் சேர்ந்த சுவாமிகள் மேற் குறிப்பிட்டவற்றினை நன்கு விளக்குமுகமாக வடமொழியிலுள்ள சங்கீத

ரத்னாசரம், சங்கீத பாரிஜாதம், சங்கீத மகரந்தம் முதலிய நூல்களையும் கர்நாடக இசைக்குரிய 72 மேளகர்த்தாக்களை வகுத்துக் கூறும் சதுர்தண்டபிரகாசிகாவையும் நன்கு கற்றுக் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். இந்திய இசைக்குப் பொதுவான ஷட்ஜம் (ஸ), ரிஷபம் (ரி), காந்தாரம் (க), மத்தியம் (ம), பஞ்சமம் (ப), தைவதம் (த), நிஷாதம் (நி), எனும் ஸப்தஸ்வரங்களே தமிழில் குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் எனும் ஏழிசையாகக் கூறப்படுவன. இவை முறையே மயில், ரிஷபம், ஆடு, கிரௌஞ்சம், குயில், குதிரை, யானை முதலியனவற்றின் ஒலிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. எனவே, இந்திய சாஸ்திரீய இசைக்குப் பொதுவான அடிப்படை இருப்பது தெளிவு. சுவாமிகளின் பிற ஆய்வுகளைப் போல இசை ஆய்வும் பரந்த நோக்கில் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடற்பாலது.

2. இசைப்பாடல்கள்

கவிதை இயற்றும் திறனுடன் இன்னிசைப் பாடல்கள் இயற்றும் திறனும் இவருக்கு இருந்தது. இன்னிசையும் எழிற்கவிநயமும் ஒருங்கமைந்த பாடல்களையும் இவர் இயற்றியுள்ளார். இவற்றிலே மட்டக்களப்பு வாஷியிலுள்ள நீரர மகளிர் பற்றியவை நன்கு குறிப்பிடற்பாலன. கவிஞனுக்குரிய கற்பனையும், இசைப்புலவோனுக்குரிய இசைநயமும் இவற்றிலே ஒருங்கு காணப்படுகின்றன. சுவாமிகளின் கற்பனை உவகிலே ஏழு. நீரர மகளிர் அழகு மிது திருமேனியுடன் ஆடல் பாடல்களிலே திளைப்போராகக் காணப்படுகின்றனர். இசை நயமுள்ள இப்பாடல்களில் இவர்கள் ஸப்தஸ்வரங்களின் வடிவங்களாகவே மிளிக்கின்றனர். இராகங்களை உருவகப்படுத்திக் கூறும் மரபு இந்திய இசையிலுண்டு. எனவே, சுவாமிகளும் இம் மரபினை ஒட்டி இவ்வாறு பாட முற்பட்டிருக்கலாம்.

எடுத்துக்காட்டாக,

“நீநீ - சாச - ரீ நீலவானிலே
 நீசரி - காக - மா - நிலவுவீசவே
 மாம - பாப - தா மாலை வேளையே
 மபத - நீநி - சா மலைவுதீருவோம்
 சாச - ரீரி - சால நாடியே
 சரிக - மாம - பா சலதி நீருளே
 பாப - தாத - நீ பாலை பாடியே
 பதநி - சாச - ரீ பலரொடாடுவோம்

நீலவானிலே நிலவு வீசவே
 மாலைவேளையே மலைவுதிருவோம்
 சால நாடியே சலதி நீருளே
 பாலைபாடியே பலரொடாடுவோம்
 நிகரி காக மாமபதநீர்சா
 சரிக மாம பா பதநி சாசர்
 ரிகம பாபதா தநிச ரீரிகா
 கமப தாநீ நிகரி காகமா
 நிலவு வீசவே மலைவு தீருவோம்
 சலதி நீருளே பலரொடாடுவோம்”

என வரும் பகுதியினைக் குறிப்பிடலாம். இவ்வாறு ஆடிப்பாடி வரும் எழிற் கன்னியர் புலவனுக்கு இசை நுணுக்கங்களை உணர்த்துகின்றனர். கீர்த்தனை, வர்ணம் போன்ற இசை உருப்படிசளை இயற்றும் ஆற்றல் இருந்தும் இத்தகைய பாடல்களை இவர் பாடியதாகத் தெரியவில்லை. எனினும், தெய்வங்கள், பெரியோர், இயற்கை பற்றிய பாடல்களை இவர் இயற்றியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக ஈசனுவக்கும் இன்மலர் மூன்று எனும் தலைப்பிலே முதலிலே வரும்

“ வெள்ளைநிற மல்லிகையோ வேறெந்த மாமலரோ
 வள்ளலடியிணைக்கு வாய்த்த மலரெதுவோ?
 வெள்ளை நிறப் பூவுமல்ல வேறெந்த மலருமல்ல
 உள்ளக் கமலமடி உத்தமனார் வேண்டுவது”

என்பதைக் குறிப்பிடலாம்.

3. இசைக்கருவிகள்

இசை பற்றிய ஆய்வுகளிலே இசைக்கருவிகளின் ஆய்வும் இன்றியமையாததே. பழந்தமிழரின் இசைக்கருவிகளிலே முக்கியமான புல்லாங்குழல், குறிப்பாக யாழ் பற்றிய ஆய்வினும் சுவாமிகள் முழு மூச்சாக ஈடுபட்டவர். தமிழிலக்கியத்தினும் பிற நூல்கள் சிலவற்றிலும் கூறப்படுவனவற்றைத் தொல்லியல் சின்னங்கள் மூலமும் உறுதிப்படுத்தியும் இவர் கூறியுள்ளார். யாழிலேயே இவர் மிகக் கூடுதலான கவனத்தைச் செலுத்தித் தமது இசையாய்வுகளின் ஆழத்திற்கும், அகலத்திற்கும், மகுடமாய் மிளிரத்தக்க வகையில் யாழ்நூல் எனும் பேராய்வு நூலினை இயற்றினார். பல ஆண்டுகளாக மறைந்து இலக்கியத்தில் மட்டும் நினைவுகூரப்பட்டு வந்த யாழ் பற்றிய இந்நூல், பல ஆண்டுகளாக சுவாமிகள் செய்து வந்த ஆய்வுகளின் விளைவாகும். “மனத்தின் எண்ணி மாசறத் தெரிந்துகொண்டு இனத்திற்

டுசர்த்தியுணர்த்தல்வேண்டும்” என்னும் ஒல்காப் பெரும் புகழ்த் தொல் காப்பியர் கூற்றே தமது ஆய்வின் குறிக்கோளாக இலங்கி வந்ததென அவர் கூறியுள்ளார். இனங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள அரங்கேற்ற காதையில் யாழாசிரியனமைதி கூறும் 25 அடிகளுக்கு இயைந்த தொரு விரிவுரையாக இந்நூல் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதென இவரே குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ் ஆய்வின் எழுதுவதற்குச் சுவாமிகள் சங்க நூல்கள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, தொல்காப்பியம், சைவத்திருமுறைகள், பெருங்கதை, சீவக சிந்தாமணி முதலிய தமிழ் நூல்களையும் நாட்டிய சாஸ்திரம், சங்கீதரத்னாகரம், சங்கீத மகரந்தம், சங்கீத பாரிஜாதம், சதுர் தண்டபிரகாசிகா முதலிய வடமொழி நூல்களையும், குடுமியாமலைக்கல்வெட்டு முதலிய தொல்லியல் சின்னங்களையும், வரலாற்று ரீதியிலும், ஒப்பியல் ரீதியிலும், விஞ்ஞான ரீதியிலுமாராய்ந்து பழந்தமிழர் மத்தியிலே நிலவி வழக்கற்றுப்போன ஆறு வகை யாழ்களின் அமைப்புக்களை மீண்டும் உருவாக்கித் தமிழருக்கும் உலகிற்கும் அளித்துள்ளார்.

இந்நூல் பாயிரவியல், யாழறுப்பியல், இசைநரம்பியல், பாலைத்திரிபியல், பண்ணியல், தேவாரவியல், ஒழிபியல் என ஏழு இயல்களைக் கொண்டதாகும். பனவகையான யாழ்களின் விளக்கப் படங்களும், முடிவிலே ஆயிரம் நரம்புகள் கொண்ட யாழ் பற்றிய ஆங்கிலக் கட்டுரையும்தில் உள்ளன. பழந்தமிழர் மத்தியிலே நிலவிய சிறந்த இசைகருவி இது என்பது இவரின் ஒருத்தாகும். இவருடைய கருத்துப்படியாழ்தமிழகத்திலே தோன்றிப் பிறநாடுகளுக்குப் பரவிற்று. யாழின் வரலாற்றினை வரலாற்று ரீதியிலே தமிழ் இலக்கியச் சுவைபடவும் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். யாழ் நூல் பற்றிப் பிறிதொரு கட்டுரை இம் மலரில் இடம் பெறுவதால் இது பற்றி விரிவாக இங்கு கூறப்படவில்லை. இடையில நெடுங்காலமாகப் போற்றப்படாத மங்கியிருந்த தமிழிசைக்கும், இசைக் கருவியான யாழ்க்கும் புதுமெருகும், புத்துயிர்ப்பும் அளித்துள்ளார். இவரைத் தொடர்ந்து வேறு சில அறிஞர் சிலப்பதிகார இசை பற்றி எழுதியுள்ளனர். எடுத்துக்காட்டாகப் பிரபல கர்நாடக இசைக் கலைஞர் கலாதிதி எஸ். இராமநாதனின் “சிலப்பதிகாரத்து இசை நுணுக்க விளக்கம்” எனும் நூலைக் குறிப்பிடலாம்.

4. நடனம்

இசையிலே மட்டுமன்றி நடனத்திலுமிவரின் கவனம் சென்றது. ஆனால், இசைக்கு ஆற்றிய பங்களிப்புகள் போன்று இத்துறையினிவரின் பங்களிப்புகள் குறைவாகவே இருப்பினும் குறிப்பிடற்

பாலனவே. பரதநாட்டியத்திவிவர்க்கு ஈடுபாடு இருந்தது. ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட இக்கலை மறுமலர்ச்சியடைந்து வந்த காலத்திவிவர் வாழ்ந்தவர். தமிழரின் சாஸ்திரீய நடனமாகிய பரத நாட்டியம் பற்றியும் சிந்தித்தவர். “பரத சாஸ்திரம்” என்ற தலைப்பிலே ஆரிய திராவிட பாஷா விருத்திச் சங்கச் சஞ்சிகையான கலாநிதியில் இவர் எழுதியுள்ள கட்டுரை குறிப்பிடற்பாலது. இக்கட்டுரையில் நாடக மகளிர் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்கலை பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் தமிழிலும், வடமொழியிலும் உள்ள நடனம், நாடகம் பற்றிய நூல்களின் முக்கியத்துவம் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மேலும் தமது மதங்களுமணி எனும் நூலிலே வடமொழியிலுள்ள நாடகவியல் நூல்களில் ஒன்றான தனஞ்சயனின் தசரூபத்தினைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து இந்நூலிலே சேர்த்துக் கொண்டுள்ளார். இந்நூல் நாடகக் கலைஞருக்கு மட்டுமன்றி நடனக் கலைஞருக்கும் தேவையானதாகும்.

உவகை, நகை, அழகை முதலிய ஒன்பது சுவைகள் (ரசங்கள்) சாத்வீக, ஆங்கிக, ராசிக முதலிய நான்கு வகை அபிநயங்கள் பற்றியும் அவற்றினைப் புலப்படுத்தும் இருவகைக் கூத்து, பத்து வகை நாடகங்கள் பற்றியும் அவர் விளக்கியுள்ளார். இவை நடனத்திற்கும் இன்றியமையாதன.

1942லே மதுரையில் நடைபெற்ற இயற்றமிழ் மகாநாட்டுத் தலைமைப் பேருரையிலே இசைத்தமிழ் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதிலே பண், இரசம் (பாவர், ரசம்) தாளம் என்னும் மூன்றும் அடங்கிய பிண்டமே பரதம் என விளக்கியுள்ளார்.

இக்கருத்தினைப்,

“பண்ணும் பதமேழும் பலவோசைத் தமிழ்வையு
முண்ணின்றதோர் சுவையு முறுதாளத் தொலி பலவும்
மண்ணும் புனலுபிரும் வருகாற்றும் சுடர் மூன்றும்
விண்ணும் முழுதானானிடம் வீழிம்மிழ லையே”

என ஆளுடையபிள்ளையார் இறைவனது இசையுருவினையும் எண்பேருருவினையும் கூறியுள்ள அருமைத் திருப்பாடலிலே “பண்ணும் பதமேழும் பலவோசைத் தமிழ்வையும் எனப் பண்ணீர்மையும், உண்ணின்றதோர் சுவையுமென இரதமும், உறுதாளத்தொலி பலவும் எனத் தாளக் கூறுபாடுகளும் மேற்காட்டிய முறையில் அமைந்துள்ளன”. எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். பண்ணும் இரதமும் எனும் முறை

யினையறியாத பிற்காலத்தவர் இரதமாகிய பாவத்தினை முன்பும், பண்ணீர்மையாகிய இராகத்தினைப் பின்னுமாக மாறி வைத்து இடர்ப்படுவாராயினர் எனக் கூறியுள்ளார்.

நடனத்தின் தெய்வமாகச் சிறப்பித்துக் கூறப்படும் நடராஜப் பெருமானின் திருவுருவம் குறிப்பிடும் தத்துவார்த்தம் பற்றியும் ஒரு சிறுநூல் எழுதியுள்ளார்.

5. இசை, நடன வளர்ச்சிக்கான சில ஆலோசனைகள்

இவ்விரு கலைகளின் வளர்ச்சிக்கான சில ஆலோசனைகளை யுமிவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக் கலைகளைப் பலரும் கற்றுப் பண்படைய வேண்டுமென இவர் விரும்பினார். இக்கலைகளைக் கற்பதாலே இருபாலாரும் நன்மையடைவர் என்பது இவர் கருத்தாகும். இலங்கை அரசாங்கத்திற்கு பாடசாலைகளிற் பயன்படுத்தும் நோக்குடன் இசைக்கான பாடத் திட்டமொன்றினை வகுத்துக் கொடுத்தார் என அறியப்படுகின்றது. இசைக்கலை, நடனக்கலையாகியன வற்றைக் குறிப்பாக நிறுவன ரீதியாகவும் நன்கு வளர்க்க வேண்டுமென்பதை இவர் அழுத்திக் கூறியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக, “இந்நாட்களிலே வடநாட்டிலும் தென்னாட்டிலும் பரதநாட்டியத்தினை விருத்தி செய்யும் முயற்சி நடந்து வருகின்றது. இமய மலைச் சாரலில் அல்மோரா நகரிலே உலகப் பிரசித்தி பெற்ற உதயசங்கர் என்பார் ஒரு கலாநிலையத்தினை ஏற்படுத்தி அங்கு பல மாணவர் களுக்கு நாட்டியக் கலையை அறிவுறுத்தி வருகின்றார். தெற்கே பிரம்மஞானசங்கத் தலைவராகிய அருண்டேல் துரையின் பாரியாராகிய ருக்குமணி தேவியார் தகுதியுடைய மாணவருக்குப் பயிற்றி வருகிறார். வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் உள்ள நாட்டியக் கலை, அபிநயக்கலை நூல்களிலே கண்ட மரபுகளை இவ்விரு நிலையங்களும் கையாண்டு வருகின்றன” என அவர் கூறியிருப்பதனைச் சுட்டிக் காட்டலாம்.

மேலும் வடமொழியிலுள்ள பிரதான இசை, நடன நூல்கள் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்படுதல் தமிழிசை, நடனக்கலைகளுக்குப் பெரிதும் பயன்படும் என்பதும் இவர் கருத்தாகும். 1942ல் மதுரையில் அவர் நிகழ்த்திய பேருரையொன்றிலே “வடமொழிப் பரதமும், சங்கீதரத்னாகரமும் சிறந்த முறையிலே மொழிபெயர்க்கப்படுமாயின் அம்மொழிபெயர்ப்புகள் தமிழிசையின் மறுமலர்ச்சிக்கு உதவும் என்பது என் கருத்து” எனக் கூறியுள்ளமை ஈண்டு கவனித்தற்பாலது. இக்கலைகளிலே புதிய வடிவங்களை பழைய மரபுகளின் அடிப்படையிலே காலத்திற்கேற்றவாறு உருவாக்குதலையும் இவர் வலியுறுத்தி

யுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக, “புத்தம் புதிய உருவங்களைப் படைத்தலே கவிஞர் முதலிய அழகுக் கலையார் இயற்றுகற்குரிய அருந்தொழிலென்பது புலனாகின்றது. மரபுபட்டு வந்த உருவங்களின் பயின்றோர் நுண்ணறிவுடையராயின் புதிய உருவங்களை எளிதின் ஆராய்ந்து கண்டறிந்தும் அத்தகைய பயிற்சியும், நுண்ணறிவும் வேண்டப்படுபவையாம்” என அவர் கூறியுள்ளமை உற்றுநோக்கற் பாலது.

இவ்வாறு இசை, நடனம் பற்றி நன்கு ஆராய்ந்தது மட்டு மன்றி அவற்றின் வளர்ச்சிக்கான சில நல்லுரைகளையும் வழங்கி யுள்ள சுவாமிகளின் பெயரில் ஓர் இசை நடன நிறுவனம் அவர் பிறந்த பிராந்தியத்திலே - மட்டக்களப்பிலே நிறுவப்பட்டுள்ளமை பெருமைக்குரியதாகும்.

உசாத்துணை

அருள் செல்வநாயகம் டி. ரி. விபுலாநந்த அடிகள், சென்னை 1966
அருள் செல்வநாயகம் (தொகுப்பாகிரியர்)

- (1) விபுலாநந்த ஆய்வு, 1964
- (2) விபுலாநந்தத் தேன், சென்னை
- (3) விபுலாநந்தக் கவிமலர், யாழ்ப்பாணம், 1965

சற்குணம். ம. (மலர் ஆசிரியர்) அடிகளார் படிவமலர், காரைதி, 1969

அழகரத்தினம். செ. விபுலாநந்தரின் கல்விச் சிந்தனைகளும் தொண்டுகளும், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழக முதுகலைமாணிப் பட்டத்திற்கான ஆய்வுக் கட்டுரை, பிரசுரிக்கப்படாதது 19:3.

சுவாமி விபுலாநந்தர் (1) மதங்குளாமணி, மதுரை, 1926,
(2) யாழ் நூல், கரந்தை தமிழ்ச்சங்கம் 1947
(3) நடராஜ வடிவம், சென்னை, 1968

பெருமாள். டாக்டர் ஏ. என், தமிழிசை, சென்னை, 1984
மருணீகியார் (தொகுப்பாகிரியர்)
ஈழநாட்டுத் தமிழ் விருந்து, யாழ்ப்பாணம், 1980.

ஈழகேசரி
கலாநிதி
செந்தமிழ்
தமிழ்ப் பொழில்
விவேகானந்தன்

யாழ் நூலார் வழியில்...

★ ஞானாம்பிகைதேவி குலேந்திரன்

விபுலாநந்த அடிகளார் எழுதிய இரண்டு முதன்மையான நூல் களுள் ஒன்று நாடகத் தமிழ் பற்றிய மதங்களுளாமணி. மற்றையது தமிழ் இசை பற்றிய யாழ்நூல்.

பத்து ஆண்டுகட்குமேல் அயராது ஆராய்ச்சி செய்து அடிகளார் இயற்றிய யாழ்நூல், தஞ்சாவூர் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடாக 1947 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. பழந்தமிழர் பயின்ற யாழ் என்னும் நரம்புக்கருவி, தமிழரிசையின் பாலைத்திரிபியல், நூற்று மூன்று பண்கள், தேவாரப் பண்ணிசைகள், பழந்தமிழ்நாட்டு இசைக் கல்வெட்டுகள் ஆகிய பல செய்திகள் இந்நூலில் விரித்துப் பேசப் பட்டுள்ளன. தமிழர் வளர்த்த இசை பற்றியனவாக இருந்து மறைந்துபோன பல அரிய செய்திகளை அறிந்துகொள்வதற்கும், அடிகளார் காட்டிய வழியில் புதிய செய்திகளைக் கண்டறிவதற்கும் யாழ் நூலினை ஓர் அரிய ஆய்வுக் கருவூலமாகக் கொள்ளலாம்.

இக் கட்டுரையில், குறிப்பாகப் பழந்தமிழ் நாட்டுக் குடுமியாமலை இசைக் கல்வெட்டு பற்றிய யாழ்நூலாரின் கருத்துக்களின் வழி ஆராய்ந்தறிந்த சில புதிய இசைச் செய்திகள் விளக்கப்படுகின்றன.

குடுமியாமலை இசைக் கல்வெட்டு

பல்லவ மன்னன் முதலாம் மகேந்திரவர்மன் காலமாகிய கி. பி. 7ஆம் நூற்றாண்டில் பொறிக்கப் பெற்றதாகக் கருதப்படும் குடுமியாமலை இசைக்கல்வெட்டு தமிழகத்தில் தற்காலத்துப் புதுக்கோட்டை என்னும் மாவட்டத்தில் உள்ளது. குடுமியாமலையில் மட்டுமன்றி இக்குகைக் கோயிலின் அருகாமையிலுள்ள திருமெய்யம் சிவன் கோயில், மலைக்கோயில், திருக்கோகரணம் மற்றும் சத்திய கிரீச்வரர் ஆகிய பழமையான குகைக் கோயில்களிலும் இசைக் குறிப்புகள் சில பொறிக்கப் பெற்றுள்ளன. இக் கல்வெட்டுகள் பற்றிய செய்திகள் 1904 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்தும் இவற்றின் இசை முக்கியத்துவம் பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் 1931 ஆம் ஆண்டிலிருந்துதான் மேற்கொள்ளப்பட்டன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

குடுமியாமலையின் செங்குத்தான பாறையில் 13 அடி 14 அடிப் பரப்பில், பல்லவ கிரந்த வடமொழி எழுத்துக்களில் இக்கல்வெட்டு பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இக் கல்வெட்டு “சித்தம் நமசிவாய” என்னும் சிவ வணக்கத்தோடு ஆரம்பமாகிறது. கல்வெட்டில் அடுத்த உள்ள ஏழு பிரிவுகளின் தலைப்புகள் பின்வருமாறு காணப்படுகின்றன.

1. மத்ய க்ராமே சதுஷ் பிரஹார ஸ்வராகமா:
2. ஷட்ஜக்ராமே சதுஷ் பிரஹார ஸ்வராகமா:
3. ஷாதவே சதுஷ் பிரஹார ஸ்வராகமா:
4. ஸாதாரிதா சதுஷ் பிரஹார ஸ்வராகமா:
5. பஞ்சம சதுஷ் பிரஹார ஸ்வராகமா:
6. கைசிக மத்யமே சதுஷ் பிரஹார ஸ்வராகமா:
7. கைசிகே சதுஷ் பிரஹார ஸ்வராகமா:

இவை ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி உட்பிரிவுகளாக மொத்தம் 38 உட்பிரிவுகளில் சுரக் குறியீடுகளோடு விளங்குகின்றன. கல்வெட்டின் இறுதியில்,

“ருத்ராசாரியனின் சிஷ்யனும் பரம மகேஸ்வரனுமான மன்னன் ஒருவன் மாணவர்களின் பயன் கருதி இவ்விசைக் கல்வெட்டை வடித்தான்”

என்னும் பொருள்பட வடமொழியில் வாசகம் தரப்பட்டுள்ளது. அதன் கீழ்

(-) ட்டிற்கும் (-) ழிற்கும்

இவை உரிய

எனக் கல்வெட்டின் பயன் தமிழில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

“பரிவாதிநி” என்னும் சொல் குடுமியாமலைக் கல்வெட்டிலும் அருகாமையிலுள்ள கோவீற் கல்வெட்டுக்களிலும் முக்கிய கவனத்தோடு ஒரு நீள்சதுர அடைப்புக்குள் பொறிக்கப்பெற்றுள்ளமை கவனத்துக்குள்ளாகிறது.

ஆராய்ச்சியாளர் கருத்துக்கள்

குடுமியாமலைக் கல்வெட்டு கி. பி. 4 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்த பரதமுனிவரின் நாட்டிய சாஸ்திரம் என்னும் இசை நாட்டிய இலக்கண நூலுக்கும், கி. பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்த சாரங்க தேவரின் சங்கீதரத்நாகரம் என்னும் இசை இலக்கண நூலுக்கும்

இடைப்பட்ட காலகட்டத்தின் இசை நிலையைத் தெளிவுபடுத்தவல்லது என்பது ஆராய்ச்சியாளர் பலரின் கருத்தாகும்.

கல்வெட்டின் ஏழு பகுதிகளும் அக்காலத்தில் நிலவிய ஏழு வகை இராகங்களைக் குறிக்கின்றன என்றும் இவை 'பரிவாதிநி' என்றும் நரம்புக் கருவியாகிய வீணையில் இசைத்துப் பார்த்துக் கற்கவேண்டும் என்றும் ஆய்வுக் கருத்துக்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

மாணவர்கள் கற்றுப் பயனுறுவதற்காக ருத்ராசாரியர் என்ற இசையாசிரியரின் சிஷ்யனான பல்லவ மன்னன் கல்லில் பொறித்து வைத்த இசைகள் (பா)ட்டிற்கும் (யா)ழிற்கும் உரியனவாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பதும் ஆராய்ச்சியாளர் கருத்தாகும்.

யாழ் நூலாசிரியர் கருத்து

குருமியாமலை இசைக் கல்வெட்டுப்பற்றி ஆராய்ச்சியாளர்கள் பற்பல செய்திகள் தந்திருப்பினும் தமிழர் இசை மரபினைத் தான் இக்கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது என முதன்முதல் இனங்காட்டியவர் விபுலாநந்த அடிகளாரேயாவார்.

அகத்தியம், இசை நுணுக்கம், இந்திரகாளியம், பஞ்சபாரதியம், பெருங்குருகு, பெருநாரை ஆகியவை பழந்தமிழரின் இசை இலக்கணம் கூறும் நூல்களாகும். இவை கால வெள்ளத்தில் மறைந்து போய்விட்டமையால் சாரங்கதேவரின் சந்திரதர்சனாகரம் என்னும் வடமொழி இசை இலக்கண நூலைத் துணைக் கொண்டு இக் கல்வெட்டின் ஏழு உட்பிரிவுகளின் இசைக் குறியீடுகள் இன்ன இன்ன இசைப்போக்குடைய இராகங்களாகலாம் என ஆராய்ந்து காட்ட முயன்றார் அடிகளார். இவ்வாய்வின்படி சாரங்கதேவர் கூறும் சில இசை உருவங்கள் கல்வெட்டில் கொள்ளப்படவில்லை என்பதை நன்கு தெரிந்துகொண்டு, "இக்கல்வெட்டினைப் பொறித்த ஆசிரியர் முற்றிலும் பழந்தமிழர் மரபினைக் கைக்கொள்கிறார் என்பது தெளிவாகிறது" என உறுதியாகக் கூறினார்.

கல்வெட்டு இசைகள் பண்ணிசைகளே

யாழ் நூலார் கூறியபடி கல்வெட்டில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள இசைகள் பழந்தமிழர் மரபினை ஒட்டிய இசைகளெனின் அவை ஐயமின்றிப் பழந்தமிழ்ப் பண்ணிசைகள் என்பது தெளிவாகிறது.

பழந்தமிழ்ப் பண்ணின் காலப்போக்கில் இராகங்களாகப் பெயர் மாற்றியழைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. கௌசிகப் பண் பைரவி

இராகமாகவும், காந்தார பஞ்சமப் பண் கேதாரகௌளை இராகமாகவும், பழம் பஞ்சுரப் பண் சங்கராபரண இராகமாகவும் பெயர் மாற்றியமைக்கப்பட்டமை இதற்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகலாம். தற்காலத்தில் கருநாடக இசையின் இராகப் பெயர்களைக் கொண்டே பழந்தமிழ்ப் பண்களின் வழுவமும் பெயரும் இனங் காணப்பட்டு வருகின்றன. இந்த நிலையில் கல்வெட்டுக் குறிக்கும் இசைகளின் தற்கால இராகப் பெயர்களை இனங்கண்டு அவை மூலம் அவற்றிற்கு நேரான பழந்தமிழ்ப் பண்களின் பெயர்களை ஆராய்ந்து தந்துள்ளார் டாக்டர் வி. பிரேமலதா. இவரது ஆய்வினபடி கல்வெட்டுக் குறிக்கும் ஏழு இசைகளும் முறையே அரிகாமபோதி, கரகரப்பிரியா, நாதநாமக்கிரியா, பந்துவராளி, ஆஹிரி, சங்கராபரணம், கல்யாணி ஆகிய இராகங்களாகும். இவற்றில் நாதநாமக்கிரியா இராகம் பழந்தமிழர் இசைத்த சீகாமரப பண் என்றும், பந்துவராளி இராகம் சாதாரிப பண் என்றும், ஆஹிரி இராகம் பஞ்சமப் பண் என்றும் சங்கராபரண இராகம் பழம்பஞ்சுரப் பண் என்றும் செனனை தமிழிசைச் சங்கப் பண்ணாராய்ச்சி மாநாட்டில் தெளிவாக்கப்பட்ட விடத்துக் கல்வெட்டுக் கூறும் ஏழு இசைகளும் பழந்தமிழர் இசைத்த ஏழு முக்கியமான பண்ணிசைகளே என்பதும் உறுதியாகின்றது.

ஐயப்பாடுகள்

குடுமியாமலைக் கல்வெட்டு பழந்தமிழ்ப் பண்களைக் குறிக்கின்றன எனத் தெளிவடைந்தாலும் கல்வெட்டிற் காணும் வேறு சில செய்திகள் ஒருவித ஐயப்பாடுகளைத் தோற்றுவிக்கின்றன.

- 1) குடுமியாமலை இசைக் கல்வெட்டினைப் பொறித்த ஆசிரியர் முற்றிலும் பழந்தமிழ் மரபினைக் கைக்கொள்கின்றார் என யாழ் நூலார் கூறியவிடத்துத் தமிழ் நாட்டிலே தமிழர் பயிலும் இசை பற்றித் தமிழல்லாத கிரந்த வடமொழி எழுத்துக்களில் கல்வெட்டுப் பொறிக்கக் காரணம் என்ன?
- 2) மாணவர்கள் கற்றுப் பயனுறுவதற்காக ருத்ரரசாரியார் என்ற இசையாசிரியரின் உதவபெற்று இக் கல்வெட்டினைப் பொறித்த மன்னனை யாழ்நூலார் பாராட்டுகிறார். ஈண்டு மாணவர் எனக் கருதப்பட்டோர் யாவர்?
- 3) எல்லாக் கல்வெட்டுகளிலும் 'பரிவாதிநி' இடம் பெற்றிருப்பதை யாழ் நூலார் குறிப்பிட்டுள்ளார். பரிவாதிநி என்னும் நரம்புக் கருவியைக் குறிக்கும் சொல் ஏன் எல்லாக் கல்வெட்டுகளிலும் முக்கியத்துவம் பெறவேண்டும்?

மேற்காணும் ஐயப்பாடுகளை தீர்ப்பதற்குக் கல்வெட்டுப் பொறிக்கப்பெற்ற காலத் தமிழகத்தின் இசைப் பின்னணியைத் தெரிந்து கொள்வது இன்றியமையாததாகிறது.

பிற மொழியாளரைக் கவர்ந்த தமிழிசை

குடுமியாமலைக் கல்வெட்டு பொறிக்கப்பெற்ற கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டு தமிழகத்தின் பத்திமை நெறித்தொடக்க காலமாகும். சம்பந்தப் பெருமானும் அப்பர் பெருபாணும் தமிழோடிசைபாடி மக்களுக்கு இசை வழியால் இறைவனை உணர்த்திய காலமிது. சைவத்திற்குக் கோவில்களிலும் வைணவக் கோயில்களிலும் பண்ணிசை மலிந்து ஒலித்த காலமாக இக்காலம் விளங்கியது. இறை அடியார்கள் கோயில்களில் பண்ணிசை பாடி மகிழ்ந்ததை நாயன்மார்களே,

“பண்ணொன்ற இசை பாடும் அடியார்கள்”
(சம்பந்தர்)

“பண்ணியல்பாகப் பத்திமையாலே பாடியும்”
(சம்பந்தர்)

“பண்ணொடு பாடல் தன்னைப் பரவுவார்”
(அப்பர்)

எனப் பலவாறு பாராட்டியுள்ளனர்.

அடியார்கள் இவ்வாறு தமிழில் பாடிய இனிய இசைகளைக் கேட்கத் தமிழைத் தாய்மொழியாகப் பெற்றிராத பிறமொழிகளைப் பேசுவார் வெவ்வேறு திசைகளிலிருந்து தமிழ்நாட்டுக் கோயில்களுக்கு வந்தார்கள் என்றும், தமிழிசை பாடுவோருடன் தாமும் கூடிப்பாடி மகிழ்ந்தனர் என்றும் இதுபோன்ற தேவார அகச்சான்றுகளால் அறியலாம்.

ஊறுபொருள் இன்தமிழியற்கிளவி தேருமட மாதருடன்
வேறுதிசை ஆடவர்கள் கூறஇசை தேருமெழில் வேதவனமே
(சம்பந்தர்)

ஆக, கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் பிறமொழி பேசுவோரும், பிறதிசைகளில் வாழ்வோரும் தமிழர் பாடிய பண்ணிசைகளைத் தாமும் பாடிப் பழகப் பெரிதும் விழைந்தார்கள் என்னும் முதன்மையான ஒரு செய்தி இதன்கண் தெளிவாகப் புலனாகிறது.

தமிழ்ப் பண்களைப் பிறமொழியாளரும் கற்பதற்கே கல்வெட்டு

கல்வெட்டெழுந்த காலத்தில் நாட்டில் நிலவிய இசைப் பின்னணியில் கல்வெட்டுச் செய்திகளைப் பொருத்திக் காணில் பல ஐயங்கள் தீரக்கூடும்.

கல்வெட்டில் தரப்பட்டுள்ள ஏழு இசைகளில் முதலிடம் பெறுவது மத்திம் கிராமம். இது பழந்தமிழரின் அடிப்படை இசை முறையாகிய செம்பாலையாகும். தற்காலத்தில் இது அரிகாம்போதி இராகம் எனப்படுகிறது. கல்வெட்டில் இரண்டாவதாகத் தரப்பட்டுள்ள இசை ஷட்ஜ கிராமம். இது வடமொழி இசையாளரின் அடிப்படை இசை முறையாகும். தற்காலத்தில் இது கரகரப்பிரியா இராகம் என அழைக்கப்படுகிறது. இந்துஸ்தானி இசையில் இது காஃவி என்று அழைக்கப்படுகிறது. கிரந்த வடமொழியில் பொறிக்கப்பெற்றுள்ள இக்கல்வெட்டில் வடமொழியாரின் அடிப்படை இசை முறையாகிய ஷட்ஜ கிராமம் இரண்டாம் இடம் பெறக்காரணம் என்ன?

கல்வெட்டில் முதலில் மத்திம் கிராமமும் அடுத்து ஷட்ஜ கிராமமும் வரும் வைப்பு முறை சிந்திக்கற்பாலது. தமிழரின் அடிப்படை இசை முறையினை முதலிற் கண்டறிந்து, பின் வடமொழியாரின் அடிப்படை இசை முறையில் அதனைப் பொருத்திக் காணும் நிலை ஒன்று இவற்றால் உணரப்படுகிறது. தமிழைத்தாய் மொழியாகப் பெற்றிராத வேற்றுமொழியினருக்குத் தமிழ்ப் பண்ணிசை முறையினைக் கற்பிக்க வேண்டியே கல்வெட்டில் இந்த வைப்பு முறை கையாளப்பட்டதாக கருத இடமுண்டு.

கல்வெட்டில் அடுத்து வரும் இசைகள் பழந்தமிழ்ப் பண்களாய் விளங்கக் காணலாம். ஷாதவே எனபது சீகாமரப் பண் இசையையும், ஸாதாரிதா என்பது சாதாரிப் பண் இசையையும், பஞ்சம என்பது பஞ்சமப் பண் இசையையும், கைசிக மத்யமே என்பது பழம் பஞ்சரப் பண் இசையையும் குறிக்கும். இவை தேவாரப்பாடல்களிலும் நாலாயிரத் திவ்விய பிரபந்தப் பாசுரங்களிலும் பயன்படுத்தப்பெற்ற பண்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆக, தேவாரங்களையும் திருப் பாசுரங்களையும் பண்ணிசையால் பாடி மகிழ்ந்த தமிழ் மக்களுக்குத் தமிழல்லாத பிறமொழியாகிய பல்லவி கிரந்த வடமொழியில் பண்களை இசைக்கும் முறையினை இசையாசிரியர் ஒருவரின் (ருத்ராசாரியார்) மேலான துணைகொண்டு கவலில் பொறித்துப் பதிவு செய்ய வேண்டிய தேவை பல்லவ மன்னனுக்கு ஏற்பட்டிருக்க முடியாது என்பது உறுதி.

இந்நிலையில் அக்காலப் பண்பாட்டுப் பின்னணியில் இக்கல் வெட்டின் தேவை குறித்துச் சிந்திக்குங்கால், வேற்றுமொழி பேசும் அடியார்களும் இசை வாணர்களும் தமிழ்ப் பண்களைக் கற்றுப் பயனுறுவதற்காக அவற்றின் இசைப் போக்கினை வடமொழி இசைக் குறியீடுகளில் மன்னன் கல்லில் பொறித்துக் கொடுத்தான் எனத் தெளிவது பொருத்தமாகிறது. மாணவர்கள் எனக் கல்வெட்டில் சொல்லப்படுவோர் தமிழ்ப் பண்களைப் புதிதாகக் கற்க விரும்பும் வேற்று மொழியினரைச் சுட்டிநிற்பதாகக் கொள்ளலாம்.

“..... வடசொல் திசைமொழி எழில் நரம்பெடுத்து”
(சம்பந்தர்)

“..... கீதமுன் இசைதரக் கிளரும் வீணையர்”
(சம்பந்தர்)

எனப் பண்களின் நுட்ப சுருதிகளை வீணையில் மீட்டிப் பார்த்து இசை பழகிய வேற்றுமொழியினர் பற்றிய குறிப்புகள் தேவாரப் பாடல்களில் ஆங்காங்குள்ளன. தமிழ்ப் பண்களில் பெரும் பாலானவை மிக நுட்பமான சுருதிகளைக் கொண்ட இசைகளாகும். வெறும் சுரக் குறியீடுகளை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு பண்களின் இசைமுறைகளை அறிந்துகொள்வது எளிதன்று. யாழ், வீணை போன்ற நரம்புக கருவியின் உதவியோடு தான் தமிழ்ப்பண்களுக்கு உரிய நுட்ப சுருதிப் பிரயோகங்களைக் கண்டு இராகத்தின் உண்மை வடிவங்களை அறியலாம்.

ஞானசம்பந்தப் பெருமானுடன் எப்பொழுதும் உடன் சென்று பிள்ளையார் பாடிய பண் இசைகளை யாழில் மீட்டிய சகோட யாழ் வித்தகரான திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர், பிள்ளையார் புதிதாகப் பாடிய யாழ்முரிப்பண்ணை உடனடியாக வாசிக்க இயலாத போது யாழ்க் கருவியை முறிக்க எத்தனித்தார் எனனும் செய்தி பெரியபுராணத்திலுள்ளது. யாழை உடைக்கப் புகுந்த பெரும்பாணரைத் தடுத்த சம்பந்தப் பிள்ளையார் யாழை மீண்டும் பாணரிடம் கொடுத்து, “இத்திருப்பதிக இசை இதனில் எய்த வந்தவாறே பாடி வாசிப்பீர்” எனச் சொன்னமை இங்கு கருத்திற்கொள்ளவேண்டும். புதிய பண்ணின் நுட்பமான இசையை யாழில் மீளவும் மீளவும் மீட்டிப் பார்த்துப் பாடிப் பயிலும்போது அதன் உண்மை வடிவமும் சுவையும் எளிதாக வந்துவிடும் என்பதே இந்திகழ்ச்சி தரும் விளக்கமாகும்.

(பா)ட்டிற்கும் (யா)ழிற்கும் இவை உரிய என்று கல்வெட்டில் பயன் கூறப்பட்டுள்ளது. எல்லாக் கல்வெட்டுகளிலும் ‘‘பரிவாதிநி’’ என்னும் நரம்புக் கருவியின் பெயர் முக்கிய கவனமெடுத்துப் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதன் நோக்கம் இப்பொழுது தெளிவாகிறது. தமிழ்ப் பண்களைப் பிறமொழியினர் தக்க முறையில் பாடிப்பயிலுவதற்குப் ‘‘பரிவாதிநி’’ என்னும் நரம்புக் கருவி பயன்பட்ட சீர்மை ஈண்டு சிந்தித்து இன்புறற்பாலது.

பாரதமெங்கும் பண்ணிசை பரப்பிய கல்வெட்டு

கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கருநாடக இசை, இந்தஸ்தானி இசை என்ற இரு இசை முறைகளாக இந்திய இசை இசைக்கப்பட்டு வருகிறது. இந்திய இசையின் தனிச்சிறப்பு அதன் இராக முறையாகும். இந்த இராகங்களையே பழந்தமிழ் மக்கள் பண்கள் என்று அழைத்தார்கள்.

குடுமியாமலைக் கல்வெட்டு பொறிக்கப்பெற்ற கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் தமிழ் மக்கள் பாடிய பண்களைப் பாரத நாட்டின் பல்வேறு திசைகளிலிருந்து தமிழ்நாட்டுக்கு வந்த வேற்று மொழி பேசிய அடியார்களும், இசைவாணர்களும் கற்றுப் பயின்றிருக்கிறார்கள் என்பது தெளிவு. கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டிற்குரிய மதங்கரின் பிருகத்தேசி என்னும் வடமொழி இசை இலக்கண நூலில் காந்தார பஞ்சமம், காந்தாரி, பஞ்சமி ஆகிய தமிழ்ப் பண்களின் பெயர்கள் இராகங்களாகக் குறிக்கப் பெறுவதிலிருந்து இவ்வுண்மை உறுதிப்படுகிறது.

கி. பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டில் பாஸ்வதேவரால் எழுதப்பெற்ற சந்தேசமயாசாரம் என்னும் நூலிலும், கி. பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டில் சாரங்கதேவரால் இயற்றப்பெற்ற சங்கீதரத்நாகரம் என்னும் நூலிலும் பல தமிழ்ப் பண்கள் இராகங்களாகக் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. இந் நூல்கள் வடமொழியில் எழுதப்பெற்ற இசை இலக்கண நூல்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

டக்க விபாஷா தேவாரவர்த்தநீ

மாளவ கைசிக தேவாரவர்த்தநீ

பின்ன ஷட்ஜ விபாஷ தேவாரவர்த்தநீ

ஆகிய இராகப் பெயர்கள் சங்கீத ரத்னாகரத்தில் சொல்லப் படுகின்றன. “தேவாரவர் த்தநீ” எனத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டிருப்ப தால் இவை தேவாரப் பண்களோடு தொடர்புடைய இராகங் களையே சுட்டுகின்றன எனக் கொள்ளலாம்.

இன்றைய கருநாடக இசையிலும் இந்துஸ்தானி இசையிலும் சில தமிழ்ப் பண்கள் வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்பெற்று வரு வதை ஒரு சில எடுத்துக்காட்டுகளால் அறியலாம்.

தமிழ்ப்பண் பெயர்	கருநாடக இராகப் பெயர்	இந்துஸ்தானி இராகப் பெயர்
புறநீர்மை	பூபாளம்	பிபாஸ=
பழம்பஞ்சரம்	சங்கராபரணம்	பிலாவல்
இந்தளம்	மாயாமா ளவகௌளை	பைரவதாட்

இதிலிருந்து தமிழ்ப் பண்களின் இசைகள் மாறாமல் அவற்றின் பெயர்கள் மட்டும் காலப்போக்கில் மாற்றியழைக்கப் பெற்றிருக்கின் றன என்னும் பேருண்மை புலனாகிறது.

யாழ் நூலாருக்கு நன்றி

குடுமியாமலைக் கல்வெட்டுச் செய்திகள் கருநாடக இசையா ராய்ச்சியாளர், இந்துஸ்தானி இசையாராய்ச்சியாளர் என்ற வேறு பாடற்ற நிலையில் முக்கியத்துவம் பெற்றது. இந்நிலையில் பழந் தமிழர் பயின்ற பண்ணிசையே இந்திய இசையின் ஒருமைப்பாட்டிற்கு அடிகோலியிருக்கின்றது என்னும் பேருண்மையைக் கண்டறிய வழி காட்டிய யாழ் நூலாருக்கு தமிழினமும் இசையுலகும் என்றும் கடமைப்பட்டுள்ளது எனின் மிகையாகாது.

உறுதுணை நூல்கள்

- விபுலாநந்த அடிகளார் 1974 (இரண்டாம் பதிப்பு) யாழ் நூல் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம், தஞ்சாவூர்.
- Minakshi, C. 1977, *Administration and Social life under the Pallavas*, University of Madras, Madras.

- Satyanarayanan, R. (Editor) 1957, **The Kudumiyamalai Inscription on Music**, Vol. 1, Sources, Sri Varalakshmi Academy of Fine Arts, Mysore.
- Ramachandran, T. N., 1931, The Royal Artist Mahendravarman-1 **Journal of Oriental Research** Vol. VII, Indian Historical Congress, Bombay.
- Bandarkar, Dr. (Editor) **Ep. Indica** Vol. XII
- Srinivasan, K. R. 1970, "Some non-pallava Cave temples with musical inscriptions" **Damilica**.
- Premalatha, V. 1986, **A Monograph on Kudumiyamalai Inscription on Music**, Kawami Printers Madurai.
- Sambamurthy, P. 1977 "The Kudumiyamalai Inscription" Appendix C. Meenakshi **Administration and Social life under the Pallavas**.

A Brief Note on :

SWAMI VIPULANANDA : A PIONEER IN TAMIL LITERARY CRITICISM

★ K. S. Sivakumaran

The purpose of this short note is to establish a proposition that Swami Vipulananda (Pandit Mylvaganam) was indeed one of the pioneers, if not the pioneer of literary criticism in Tamil. The rationale behind this unorthodox view is the fact that Swami Vipulananda had been for some reason or the other been belittled by certain interested parties—particularly those adhering to a particular political philosophy and demanding that their interpretations are the one and only valid criticism. These self-acclaimed critics have called Swami Vipulananda as a mere belletrist, thus reducing his status as a major and in fact the first modern Tamil literary critic we can be proud of.

To substantiate our point of view, we wish to draw from the articles Swami Vipulananda had written in Tamil more than half-a-century ago. Since readers of Swami Vipulananda's articles in English can judge for themselves the relative position he holds as a critic, we have selected only a few articles of this critic in Tamil that are available in a collection. This collection was published in 1974 by the Educational Publications Department of the Ministry of Education as one of the texts for the GCE Advanced Level students in Sri Lanka.

In this collection of Essays by Swami Vipulananda, the first essay is on 'Literary Taste.' This is really a talk he delivered in 1939 in Kalmunai. Talking to teachers on vacation on learning literature and understanding oneself of literary taste, Swami Vipulananda classified what is known as the best of classical Tamil Literature.

One would agree that the primary function of a critic is to classify the main components in a body of literature, before he goes on to detail analysis.

For the benefit of our readers who cannot read Tamil, let us list the titles of the works the pioneer literary critic in Tamil has classified:

Paththu Pattu, Eddu Thohai, Pathi Enn Keel Kanakku, Chinthamani, Silapadikaram, Manimehalai, Chulamani, Neelakessi, the three Tamil of Kongu Verl Mark, Thiruvassagam, Thiru Kovayar, Naalayira Thivya Prabantham, Periya Puranam, Ramavadaram, Kanthapuram, Villibharatham, the two Thiruvilayadal Puranam, Bhagavatham of the Ariya Poet, Kasi Thandavam, Naidatham, Raghuvamsam, Thembavani, Seera Puranam, Rakshaniya Yathrikam, Minor Prabhanthams, works by Kumara Kuruparar, Sivapragasam, works by Meenaksi Sundarar and Subramaniya Bharathi. These are poetic works.

Swami Vipulananda says, that prose literature is scarce in Tamil. The commentary on Kalaviyal by Nakeeranar, by Parimel Alagar, commentary on Chinthamani by Nachchinarkiniyar, commentary on Silapadikaram by Adiyarkku Nallar, Prabhandam commentary by Periyavachchan Pillai, Periya Puranam and Thiruvilayadal Puranam by Arumuga Navalar, Meenakshi Sundarar Charitham, Udayanan Kathai, Bauddha Dharma Sangam, the shortened versions of Chinthamani, Silapadikaram, Manimehalai—all by U. V. Swaminatha Iyer.

BASICS

Having listed what he considers as the main Tamil works, both prose and verse, Swami Vipulananda then proceeds to the next step, which a critic would engage in—namely answering questions such as what is literary taste, what condition of mind is necessary to engage in appreciation of literature, what are the tools conducive to study literature, etc.

What is significant here is that Swami Vipulananda has outlined the basics of literary criticism more than fifty years ago. It is not only that; he has stated the views of what the

present day critics say on matters of literature and literary values several years ago. For instance, notice what he has to say on matters of aesthetics.

Psychologists conclude that when the mind expresses itself knowledge, desire and courage would come to play. Clarity Sweetness and Firmness are characteristics that are embedded with knowledge, desire and courage. They are in turn aligned to Truth, Beauty and Goodness."

Swami Vipulananda then goes on to find the different genres in Tamil literature. He says that works that speak of truth are works on Physics, Sciences, Logic and Philosophy. The beauty is seen in works on Music and Painting. Didactic and Ethical works express beneficial outcome. But literary works provide all the truth, beauty and benefit. These are in poetry, he says.

Swami Vipulananda underlines the importance of poetry. Says he: While all the other arts capture particular regions of the heart, poetry will encompass the whole area of the heart. Therefore invaluable fulfillment and resurgence of feeling will fill the heart.

One of the functions in the quest of a critic is an attempt at comparative studies. To compare and contrast various literary genres is one aspect of comparative studies. We see in Vipulananda the pioneership in comparative studies between a literary scene in Villibharatham and similar scenes in Homer. One wonders whether Prof. K. Kailasapathy was inspired by Swami Vipulananda to compare Sangam Tamil Literature with Greek Heroic Poetry and thus obtain his Ph. D. Explaining a particular scene in Villibharatham, Vipulananda says that such a scene is rare even in Homer's heroic poetry.'

Swami Vipulananda identifies the tastes one could derive from two scenes in the work of Villibharatham. He also singles out the Flower Garden scene in Villibharatham to show the different radas of expressions are not only reflected in poetical terms but also in the arrangement and syntax of the verses.

He even advises us that one should also know the rules of prosody to understand and appreciate poetry. Such was Swami Vipulananda's approach to literary criticism.

MODERN

In the present context such approaches may not seem anything new, but we must remember the fact that it was Swami Vipulananda who first introduced such approaches in a modern context. Hence we dare to call him a pioneer in Tamil literary criticism.

A literary term used frequently in English is 'sensitivity.' Even today one would not dare say clearly what it means in Tamil. However Swami Vipulananda as early as 1940 has explained the nuances of this term and applied to Tamil literature. This is seen in the essay 'Aiyamum Alagum' (Doubt and Beauty) published in the 38th issue of 'Senthamil.' He points out that rules promulgated on etymology by grammarians beginning from Tholkapiyam are applicable to norms in content as well.

It is interesting to note that Swami Vipulananda had shown us many decades ago how communication plays its part in literature. What the communicators pronounce today had already been enunciated by him half-a-century ago.

Swami Vipulananda was also a genius in science and mathematics. His knowledge of science coupled with aesthetic sensitivity give a cause and effect process in literary criticism.

The learned scholar also says that "materialistic works which explain the tastes derived from the five senses, have as their tool evidence or proof. This is science.

For aesthetic works scepticism is the tool. And for philosophical works too scepticism is the underlying means. He then goes on to show examples of poems where beauty is achieved through doubt.

What strikes me most in Swami Vipulananda's critical writing is the fact that he very often reminds us that one should not go beyond the particular task confined to a critic. The present

day Tamil political commentators who call themselves 'literary critics' and historians of Sri Lankan Tamil literature, (but in fact they are partisan commentators who pad their writing with longwinded footnotes and quotations) have nothing to say new except their formulas and prescriptions of marxism. But it is such ideologues who claim that their writing is full of depth and the criticisms of others as 'superficial.' Unlike such self-estimated belletrists and pamphleteres, Swami Vipulananda is brief and to the point and thus he writes with depth of meaning. 'Brevity is the soul of wit.'

A characteristic of a good critic is to be logical, precise, clear and explain many things in fewer words. This quality was seen in abundance in the writing of Swami Vipulananda.

Swami Vipulananda implicitly states that form and content are inseperable. He does this in dissecting the components of a poem, which in the ultimate sense contribute to the uniqueness of the poem. Such a view lends us to the acceptance of the fact that form and content merge together.

ART CRITIC

Swami Vipulananda was not merely a literary critic, he was also a pioneer art critic in Tamil. Writing in 'Senthamil' (No. 38) fifty years ago, he has defined what art is and how criticism of art should be followed. He calls the sculptors 'Manneedalar' in Tamil. They were even called painters. Those engaged in this art should have finer sensibilities as pointed out in a Tamil work called 'Madurai Kanchi.' Such artists are called 'Kanul Vinaignar' in this work. He explains what painting is drawing examples from ancient Tamil literature. He says that, what the painter had in mind was the lifeblood of the painting. A beautiful painting is one that delights the viewer, he says. The practical criticism approach is one that takes the reader along with him. All this goes to prove that Swami Vipulananda was a pioneer literary and art critic in Tamil.

One other aspect that Swami Vipulananda stressed was a sense of direction and relevancy. He would not for instance

like the present day Tamil 'critics' wander about rather than concentrating on the theme of discussion. He selects only those tools of criticism which are relevant to the point.

ROMANTIC

Swami Vipulananda was greatly inspired by the Romantic Poets, notably Keats. He has translated several poems of these poets into Tamil. One such rendition is from Keats' "Endymion." Keats' famous lines 'A Thing of Beauty is a Joy for Ever', Beauty is Truth, Truth Beauty-That's all ye know on earth and all ye need to know have all been translated by Vipulananda in poetic terms.

Swami Vipulananda also equates western concepts with Indian philosophical thoughts: Goodness, Truth, Beauty.

Swami Vipulananda's article on the ancient musical instrument 'Yarl' is also a literary essay written in critical terms.

It was Swami Vipulananda who first introduced western literature to Tamil readers in a cogent manner. His essays titled Aangilavani introduces western literature to readers familiar with Tamil literature.

Swami Vipulananda considers Sir Walter Scott as a great writer. His historical novels and ballads are like the ancient ballads of the Tamils sung by 'Panars' on 'Yarl'. He has also given in Tamil a work by Scott and introduces him in critical fashion. All these are pioneer work in Tamil. He not only introduced the Romantic poets but also other poets like Tennyson, Homer, Browning, George Bernard Shaw and others.

Scepticism is one aspect of his criticism. This is evident in his article titled 'Meattissai Cheivam' (The Wealth of the West.)

Thus we see that the contribution of Swami Vipulananda to Tamil Literary Criticism as a pioneer is indeed historically significant.

விபுலாநந்த அடிகளாரின் யாழ்நூலும் இசைத் தமிழ் ஆய்வும்

★ இ. பாலசுந்தரம்

விபுலாநந்த அடிகளார் முத்தமிழும் துறைபோகக் கற்ற முத்தமிழ் வித்தகர். யாழ்நூல், மதங்களுளாமணி, ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் எழுதிய ஆய்வுக்கட்டுரைகள் ஆகியன அவரது அறிவுப் பரப்பினையும் ஆழத்தையும் வெளிப்படுத்துவனவாகும். பக்திச்சுவை ததும்பும் பாக்களையும், சுற்பனை வளம் செறிந்த கவிதைகளையும் யாத்துத் தந்துள்ளார். அடிகளார் தம் நாவன்மையால் மடை திறந்த வெள்ளமெனச் சொற்பெருக்காற்றிய நாவலர். இலத்தீன், கிரீக், ஆங்கிலம், வடமொழி, சிங்களம் ஆகிய வேற்றுமொழிகளைக் கற்றறிந்ததோடு, தமிழகத்திலும், ஈழத்திலும் முதற்றமிழ்ப் பேராசிரியராம் பதவி பெற்ற தமிழ்ப் பேரறிஞர். புரட்சிகரமான சமூக சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை சொற்பொழிவுகளிலும் எழுத்துக்களிலும் எடுத்துக்கூறி மக்களிடையே எழுச்சியூட்டியவர். சாதியொழிப்பு, சமபந்திப் போராட்டம், கல்விச் சீர்திருத்தம், தாய்மொழிவழிக் கல்வி, அநாதைகள் பராமரிப்பு என்ற சிந்தனைகளின் அடிப்படையிற் செயற்பட்ட செயல் வீரரும் ஆவார். அடிகளார் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் வாழ்ந்த காலத்திலே முன்னெடுத்துச் சென்ற பணிகளும் அவரது செம்மை சான்ற கருத்துக்களும் இன்றைய சமூகத்தை நெறிப்படுத்துவனவாகவும், இளைஞர்களைச் சிந்திக்கத் தூண்டுவனவாகவும் இருப்பதனாலேயே அடிகளார் நூற்றாண்டு வீழாக்காணும் பெருமை பெறலானார்.

தென்தமிழீழத்திலே காரைதீவில் 29.03.1892 இல் பிறந்த அடிகளார் தமிழும் ஆங்கிலமும் தக்க ஆசிரியர்களிடம் கற்றுக் கேம்பிரிட்ஜ் சீனியர் தேர்வில் சித்தியடைந்து, ஆசிரியராகி கொழும்பு ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையில் ஈராண்டு பயிற்சி பெற்றதோடு, விஞ்ஞான டிப்ளோமா பட்டமும், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதர் பட்டமும் பெற்றார். இத்தகு தகைமைகளைப் பெற்ற மயில்வரகனனார் யாழ்ப்பாணம் அர்ச்சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் 1917 இல் விஞ்ஞான ஆசிரியரானார். அக்காலக் கல்விக்கணிப்பீல் தென்தமிழீழத்தில் பிறந்த ஒருவர் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆசிரியராதல் ஒரு அசாதாரண சாதனை என்றே கூறவேண்டும். இக் கல்லூரியின் ஆசிரியராக அடிகளார் யாழ்ப்பாணம் ஆணைப்பந்தியில் தங்கியிருந்த

போது கலைப்புலவர் நவரெத்தினம், தி. முத்துக்குமாரு முதலிய அறிஞர்களின் துணையுடன் விவேகாநந்த சபையை நிறுவியதோடு 1917 இல் மயிலாப்பூரிலுள்ள இராமகிருஷ்ணமிசன் சபைத் தலைவர் சர்வானந்தர் யாழ்ப்பாணம் வந்தபோது அவரை முன்னின்று வரவேற்றார். யாழ்ப்பாணம் இளைஞர் காங்கிரசுடன் இணைந்து பல சமூக முற்போக்கு நடவடிக்கைகளிலும் சுதந்திர போராட்ட நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்டுள்ளார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இதனிடையே அடிகளார் இலண்டன் பி. எஸ். சி. பரீட்சையிலும் சித்தியடைந்தார். அதனைத் தொடர்ந்து 1920 இல், மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரி அதிபர் பதவி அவரைத்தேடி வந்தது. ஆத்மீகத்தில் ஈடுபாடு அதிகரிக்கவே அடிகளார் 1922 இல் சென்னைக்குச் சென்று இராமகிருஷ்ணமடத்தில் சேர்ந்து, 1924 இல் “விபுலாநந்தர்” என்ற துறவுப் பெயரும் பூண்டார். துறவியாகிய இவர் மயிலாப்பூரிலிருந்தபோது “இராமகிருஷ்ண விஜயம்” என்ற தமிழ்ச் சஞ்சிகைக்கும் “வேதாந்தகேசரி” என்ற ஆங்கிலச் சஞ்சிகைக்கும் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்ததோடு இச் சஞ்சிகைகளில் தானும் அவ்வப்போது தமிழியல் ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதி வந்தார். அத்தோடு மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பணிகளோடும் தன்னை இணைத்துக் கொண்டார். உலகியலிலே துறவு கொண்டாலும் அடிகளாரின் அறிவுத் தேடல் முத்தமிழிலும் விரைந்து செயற்பட்டது.

இசைத்துறையிலே ஈடுபாடு கொண்டு இசையாய்விலீடுபட்டு வந்த அடிகளாருக்கு டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதய்யர், திரு. வி. கலியாணசுந்தரனார் முதலியோருடன் நெருங்கிய தொடர்பும் ஏற்பட்டது. உ. வே. சாமிநாதய்யரால் சிலப்பதிகாரம் பதிப்பிக்கப்பட்ட 1892 ஆம் ஆண்டிலேயே அடிகளாரும் பிறந்தார். “விட்டகுறை தொட்டகுறை” என்பது போல் சிலப்பதிகாரத்தைப் பல்லாண்டுகள் ஆராய்ந்து அடிகளார் எழுதிய இசைத்தமிழ் நூலே ‘யாழ்நூல்’ ஆகும்.

இது தொடர்பாக விபுலாநந்த அடிகளார் கூறுவது காண்க; சுவாமிநாதய்யர் அவர்கள் சிலப்பதிகாரத்தை அச்சிட்டது 1892 ஆம் ஆண்டிலாகும். அந்த ஆண்டிலே யானும் பிறந்தேனாதலினாலே பள்ளியிற் படிக்குங் காலத்திலே மூத்தோர்கையிலே அந்நூற் பிரதியிருக்கக் காண்பதும் என் கையினாலே அதனைத் திண்டுவதும் எனக்குப் பேருவகையினைத் தரும் செயல்களாக இருந்தன. (யாழ்நூல் - பக் 29)

அன்றியும் அடிகளாரீ பிறந்த ஊரிலுள்ள கண்ணகி அம்மன் கோயிற் சடங்கு நாட்களிற் படிக்கப் பெறும் கண்ணகி வழக்குரை இலக்கியத்திலும் அடிகளாருக்கு மிகுந்திருந்த ஈடுபாடும், சிலப்பதிகார ஆராய்ச்சியில் தீவிரமாக முனைவதற்குக் காரணமாயிற்று. சிலப்பதிகார ஆய்வின் விளைவே யாழ்நூல் என்பதும் அடிகளாரின் கருத்தினின்றும் அறியப்படுகிறது.

“ சிலப்பதிகாரத்து அரங்கேற்று காதையினுள்ளே யாழ் ஆசிரியன் அமைதி கூறும் 25 அடிகளுக்கு இயைந்ததொரு விரிவுரையாக இந்நூல் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. திருவருள் வயத்தினாலே எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட அப்பொருள் நிறைவு பெற்றதோடு மேலும் பத்துறைகளில் இவ்வாராய்ச்சி சென்று, வழக்கொழிந்து போன இசைநூல் இலக்கணத்தை வகுத்துரைத்தும், 103 என்னும் தொகையினவாகிய பண்களின் உருவத்தைத் தந்தும், அவை தம்மை இசைத்தற்கு வேண்டிய அலகுநிலைகளைக் குறிப்பிடும், வழக்கொழிந்து பல்லாண்டு மறைந்து கிடந்த பழந் தமிழிசை மரபிற்குப் புத்துயிர் அளித்தது. மேலும் கிரம வழக்கு வேறுபட்டு நடக்கும் இக்காலத்தில், பண்டையோர் கொண்ட 22 அலகுகள் (சுருதிகள்) இவையெனக் காட்டியதோடு 23 ஆவதாக நின்ற பிராமண சுருதியென்னும் விதியிசையின் அளவினையும் அது அளவிற் சிறிதாயினும் எண்ணிக்கைக்கு ஈரலகு பெறும் என்னும் பேருண்மையினையும் நன்கு விளக்கி சுருதி வீணை என்னுங் சுருவியினைச் செய்து முடித்து இடைக்காலத்தில் நேர்ந்த வழுவீணை இந்நூல் களைந்ததென்பது மிகையாகாது”

(யாழ்நூல் - பக் 378)

தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பரந்துபட்ட இலக்கண நூல்கள் பல இருந்தனவென்றும், அவை எழுத்து, சொல், பொருள் மட்டுமன்றி, இசை, கூத்து, இலக்கணங்களையும் சேர்த்தே கூறினவென்றும், அம்மரபில் தொல்காப்பியரும் இயற்றமிழுடன் இசைத்தமிழ் பற்றியும் இலக்கணம் செய்துள்ளார் என்பதும் யாழ்நூல் ஒழிபியல் கூறுகின்றது. தொல்காப்பியர் நான்கு நிலங்களுக்கு முறையே குறிஞ்சியாழ், முல்லையாழ், மருதயாழ், நெய்தல்யாழ் என நான்கு பெரும் பண்ணிசைகளைக் குறிப்பிட்டார் என்றும், அவற்றுக்கு 21 இசைத்திறன்களிருந்தன என்றும் விபுலாநந்தர் காட்டியுள்ளார்.

குறிஞ்சியாமுக்குரிய திறங்கள்:-

நைவளம், காந்தாரம், பஞ்சரம், படுமலை,
மருள், அயிர்ப்பு, அரற்று, செந்திறம் (8)

முல்லைக்குரியன:- நேர்திறம், பெயர்திறம், யாமை, மல்லை (4)

மருதத்திற்குரியன:- நவிர், வடுகு, வஞ்சி, செந்திறம் (4)

பாலைக்குரியன:- அராகம், நேர்திறம், உறுப்பு, குறுங்கலி,
ஆசான் (5)

(யாழ்நூல் பக் - 374 - 375)

சிகண்டி முனிவரால் இயற்றப்பட்டு கால வெள்ளத்தால் அழிந்து போன 'இசை நுணுக்கம்' - தொல்காப்பியர் காலத்ததாகும். அடியார்க்கு நல்லார் அதிலிருந்து எடுத்துச் சிலப்பதிகார உரையிற் பயன்படுத்திய சில நூற்பாக்கள் யாழ் நூலின் பிற சேர்க்கையில் (பக் . 38 - 57) தரப்பட்டுள்ளன. மேலும் சிலப்பதிகாரத்தின் காணல் வரிப்பாட்டும், அரங்கேற்று காதையும் பழந்தமிழிசை இலக்கணங்களுக்கு விளக்கமாக அமைவதால் பழைய இசை இலக்கண நூல்கள் அழியாத தன்மை பெற்றன என்றும், அவற்றினை விரித்துரைப்பதாக யாழ்நூல் அமைவதால் 'யாழ்நூல் என்பது பழந்தமிழிசை நூல்' என்பதும் பெறப்படுகின்றன.

விபுலாந்த அடிகளார் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராகக் கடமைபாற்றிய காலப்பகுதியிலே (1931 - 1933) அப்பல்கலைக்கழகத்தின் இசைக் கல்வித்துறையையும் மேற்பார்வை செய்யும் பொறுப்பும் அடிகளாரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த வேளையில் அடிகளார் தஞ்சாவூரைச் சேர்ந்த இசைக்கலாநிதி க. பொன்னையாபிள்ளை என்பவரிடம் கர்நாடக இசை பற்றிப் பல விசயங்களை அறிந்திருக்கிறார். அந்நாளில் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தினர் "தமிழர் இசை, ஓவியம், கலையறிவு" பற்றி ஆய்வுரை நிகழ்த்துவதற்காக அடிகளை அழைத்திருந்தனர். பழந் தமிழரின் இசைக்கருவி பற்றிய செய்திகளைச் சங்க இலக்கியச் சான்றுகொண்டு ஆராய்ந்து இவ்வாய்வுரையை நிகழ்த்தியதோடு, தாம் ஆராய்ந் துணர்ந்த பழந்தமிழர் யாழிசைக் கருவிகளை ஓவியமாக வரைந்து, முதன் முதலில் யாழின் உருவத்தை வெளிப்படுத்தினார்கள். அடிகளார் நிகழ்த்திய இந்த இசைத் தமிழாய்வுரையைச் செவி மடுத்த உ. வே. சாமிநாதய்யர் முதலாய பல அறிஞர்கள் இவ்வாராய்ச்சிப் பொருளை நூல் வடிவில் விரைவில் வெளியிடுமாறு வேண்டினர். தமிழிசை ஆய்வை முழு நேரமாக நடாத்தும் பொருட்டு தமது

பேராசிரியர் பதவியை 1933 இல் துறந்து ஆராய்ச்சியிலீடுபட்டார். இந்நிலையில் அமைதியானதொரு சூழ்நிலை, இமயமலைச் சாரலில் மாயாவதி என்னும் இடத்தில் அடிகளாருக்குக் கிடைத்தது. அங்கிருந்து வெளியாகிய “பிரபுத்த பாரத” என்னும் திங்கள் இதழின் ஆசிரியப்பொறுப்பு அடிகளாருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. அந்த அமைதியான சூழலில் பழந்தமிழ்ச்ச ஆய்வில் அடிகளார் ஆழ்ந்தார்கள். இந்த ஆய்வின் பொருட்டுத் தமிழகம் அடிக்கடி வரவேண்டி இருந்ததால் அப்பதவியிலிருந்தும் விலகி, தமிழகம் வந்து முழுமையாக ஆய்விலீடுபட்டார். இவ்வாறாக அடிகளார் பத்தாண்டுகள் அரிதின முயன்று தமிழ்ச்சை வரலாறு, பண்ணிசை மரபு, தேவார இசை மரபு என்பன பற்றி விரிவாக ஆராய்ந்து யாழ்நூலை எழுதி நிறைவு செய்தார். 1947 இல் தஞ்சை ஜூ கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தினரால் திருக்கொள்ளம் புத்தூரில் மிகவும் உயர்ந்த முறையில் தென்கைத்துத் தமிழ் இசை வல்லுனர் அவையில் “யாழ்நூல்” வெளியிடப்பட்டது.

யாழ்நூல் ஆராய்ச்சியின்போது அடிகளாரால் புதிதாக அமைக்கப்பெற்ற யாழ் கருவிகளை நூல் அரங்கேற்றத்தில் சங்கீத பூசணம் திரு. க. பொ. சிவானந்தம் அவர்கள் வாசித்து அவையாரை மகிழ்வித்தார் என்பது அடிகளார் கூற்றாகும்.

ஆயிரம் ஆண்டுகளாக வழக்கற்று மறைந்த யாழ்க்கருவிகள், தமிழ்ச்சை நுணுக்கங்கள் என்பவற்றின் சிறப்புக்களை எல்லாம் தன் நுண்ணுணர்வினால் ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்தியுள்ள களஞ்சியமே யாழ்நூலாகும்.

இசை ஆய்வுக்குக் கணித நூல் அறிவு இன்றியமையாதது ஆதலின் அடிகளார் தமது கணிதப் புலமையை இவ்வாய்வுக்குப் பயன்படுத்தினார். “இசைக் கணிதம்” பற்றியும் வானநூல்கள், சோதிட நூல்கள் என்பவற்றில் எண்கள் கையாளப்படும் முறைமை பற்றியும் அடிகளார் யாழ்நூலிலே விளக்கியுள்ளமையும் படித்தறியத் தக்கவனாகும். 22 சுருதிகள், அவற்றின் அலகுகள், அவை பிறக்கும் முறைமை என்பன விரிவாக இசை நரம்பியலிலே ஆராயப்பட்டுள்ளன.

இந்திய இசை மரபிலே வீணை, சித்தார், தம்புரா, வயலின் முதலான நரம்பிசைக் கருவிகள் சிறந்து விளங்குகின்ற போதிலும் பண்டைத் தமிழகத்தில் யாழ்ச்சைக்கருவி பல்வேறு வடிவங்களில் வளர்ச்சி பெற்று இசைப் பயன்பாடு மிக்கதாக விளங்கியது என்பதை சான்றுகளுடன் யாழ்நூல் நிறுவுகின்றது. வீணை வடஇந்தியப்

பண்பாட்டுக்குரியதென்பதில் விபுலாநந்தர் உறுதியாக இருந்தார். அவருக்குப் பின்னர் தஞ்சாவூர் இராஷ்சாகிப் மு. ஆபிரகாம் பண்டிதர், அவரது மகன் ஆ. அ. வரகுணபாண்டியன், க. வெள்ளை வாரணன் ஆகியோர் யாழிவிருந்து வீணை வளர்ச்சி பெற்றது என்ற கருத்தை முன்வைத்துள்ளனர். ஆயினும் இவர்களது கருத்தை யாழ்நூல் சான்றுகளுடன் மறுதலிக்கின்றது.

யாழ்நூலிலே வில்யாழ், சீறியாழ், சகோடயாழ், செங்கோட்டு யாழ், பேரியாழ், மகரயாழ் என்பவற்றின் தோற்றம், அமைப்பு முறை, பயன்பாடு, யாழ் வாசிப்போர் வரன்முறை முதலான விடயங்கள் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன. சங்கத் தொகை நூல்களிலும் ஆசிரிய மாலையிலும் கூறப்படும் முண்டக யாழினை அடிகளாரீ முளரியாழ் எனப்பெயரிட்டு, அஃது ஒன்பது நரம்புகளைக் கொண்ட தென்றும், முளரியாழில் எவ்வாறு இசை கூட்டுதல் வேண்டும் என்பது பற்றியும் ஆராய்ந்திருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். சங்கத் தொகைநூல்கள் சிலப்பதிகார மூலம், சிலப்பதிகார அடியார்க்கு நல்லாருரை, சீவகசிந்தாமணி, பெருங்கதை, பல்வகை நிகண்டுகள் முதலான இலக்கிய இலக்கண நூல்களின் சான்றுகளைத் துணைக் கொண்டு யாழ்களின் வகைகளையும் அவற்றின் அமைப்புகளையும் உறுதியாக ஆராய்ந்து யாழ்நூல் கூறுகின்றது.

பேரியாழ் பற்றிய பல்வேறு கருத்துக்கள் பல நூல்களிற் காணப்படுகின்றன. சங்க இலக்கியம் கூறும் பேரியாழை சிலப்பதிகார உரையில் அடியார்க்கு நல்லார் 27 நரம்புகளுடைய பேரியாழ் என்றும் பெருங்கலை என்றும் குறிப்பிடுவர். சீவக சிந்தாமணி பேரியாழைப் பரவை யாழ் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. பெருங்கதையும் பேரியாழ் எனச் செப்புகின்றது. பிங்கலந்தை 1000 நரம்புடைய ஆதியாழ் பற்றிக் கூறுகிறது. கல்லாடம் 1000 நரம்புடைய பேரியாழ் என்று விளக்கம் கூறுகிறது. இத்தகு சான்றுகள் அனைத்தையும் ஒப்புநோக்கி ஆராய்ந்த அடிகளார், 1000 நரம்புடைய பேரியாழின் அமைப்பு, அதன் உறுப்புக்கள், அதனை உருவாக்கும் முறை, அதில் தோன்றும் இசை அளவு, இசை மீட்கும் முறைமுதலான விடயங்களை கணித முறைகளோடு ஆராய்ந்து யாழ் நூலிலே தந்துள்ளார்; இதன் வழிச்சென்று பேரியாழை மீண்டும் உருவாக்குவது இசை வல்லார் கடமையாகும்.

பாயிரவியலிலே ஏழுவகைப்பட்ட இசை நரம்புகள் பற்றியும் அவற்றின் ஓசை வேறுபாடுகள் பற்றியும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த

இசை நரம்புகளுக்குப் பிற்காலத்தார் வட மொழியில் வேறு பெயர்களிட்டு வழங்கலாயினர். இந்த ஏழுவகை நரம்புகளின் ஓசைகள், தசநாதங்கள், என்று கூறப்படும் எவ்வெப் பிராணிகளின் ஒலிகளை ஒத்தன என்பதும் கூறப்பட்டுள்ளன. இவ் விளக்கங்களைப் பின்வரும் அட்டவணை காட்டும்:

இசைநரம்புகள்	ஒத்த ஒலி	வடமொழிப் பெயர்கள்
இளி	மயில் தவளை	ஷட்ஜம்
விளரி	பசு	இரிஷுபம்
தாரம்	ஆடு	காந்தாரம்
குரல்	வண்டு கொக்கு	மத்திமம்
துத்தம்	கிளி குயில்	பஞ்சமம்
கைக்கிளை	குதிரை	தைவதம்
உழை	யானை	நிஷாதம்

இயற்கையாகவே தோன்றும் இசைகள், யாழ் மீட்டும்போது தோன்றும் இசைகள், உள்ளத்துணர்வுகள், மெய்ப்பாடுகள் என்பன பற்றியும் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இசை மரபிலே கூறப்படும் மூவகைத் தானங்களாகிய மெலிவு (மந்திரம்), சமன் (மத்திமம்) வலிவு (தாரம்) என்பனவும், ஆரோசை (ஆரோகணம்) அமரோசை (அவரோகணம்) என்பனவும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிற் பயின்று வந்துள்ளமையும் எடுத்துக் காட்டப் பட்டுள்ளன.

யாமுறுப்பியலில், பெரும்பாணாற்றுப் படையைத் துணைக் கொண்டு வில்யாழ் பற்றி விளக்குகிறார். முல்லை நில மக்கள் வில் யாழைப் பயன்படுத்தியவாறு, வில் யாழின் அமைப்பு அதன் உறுப்புக்கள், நரம்புகள் கட்டும் முறை, முறுக்காணி, ஒற்றுறுப்பு அமைக்கும் முறை, இசை கட்டும் முறை என்பன பற்றி விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. (பக். 31-36) தொடக்க காலத்தில் 5 துளைகளையுடைய குழலும், அதனைத் தொடர்ந்து 5 நரம்புகளையுடைய வில் யாமும் வழங்கின வென்றும், இருக்கு வேத காலத்திற் கூட 5 சுவரங்களே இருந்து, பின்னாளில் சப்த சுவரங்களாக வளர்ச்சி பெற்றன என்றும் அடிகளார் கூறுவதும் நோக்கத்தக்கது. வில் யாழிலிருந்து வளர்ச்சிபெற்ற இசைக்கருவியே பேரியாழ் என்பது அடிகளார் கருத்தாகும்.

பெரும்பாணாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, மலைபடு கடாம் என்னும் இலக்கிய நூல்களிலே காணப்பட்ட இசைச்செய்தி

களைத்துணைக் கொண்டு பத்தர், பச்சை, போர்வை, ஆணி, வறு வாய், மருப்பு, திவவு, நரம்பு தொடையல், மாடகம், யாப்பு, கவைக்கடை, அகளம், உந்தி முதலான யாழ் உறுப்புக்களைப் படங்களுடன் அடிகளார் இனங் கண்டுள்ளார்.

மணிமேகலையில் மகர யாழ், மகர வீணை பற்றிய வழக்காரும், சீவக சிந்தாமணியிலும் மகர யாழ் பற்றிய செய்தியும் இடம்பெறுகின்றமையை எடுத்துக்காட்டி, இத்தகு இருவகையான இசைக்கருவிகள் இருந்தன என்பதை நிறுவுகின்றார். மகரவீணை கிரேக்க நாட்டிலிருந்து தமிழகத்துக்குக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கலாம் என்ற கருத்தும் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது.

சீரியாழ், செங்கோட்டி யாழ் ஆகிய இரண்டும் சிலப்பதிகார காலத்தில் வழங்கின என்பதை விளக்கி, இவற்றிடையேயுள்ள வேறுபாடும் கூறப்பட்டுள்ளது. சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்று காதையிலே கூறப்படும் சகோட யாழ் பற்றியும் விளக்கி மேற் குறிப்பிட்ட ஐயகை யாழினதும் படங்களையும் அடிகளார் தந்துள்ளார். சகோடயாழ் என்பது வடமொழிப் பெயர் என்றும், பழந்தமிழ் வழக்கில் அது "செம்முறைக் கேள்வி" எனவும் 'சீரழ் கோவை' எனவும் வழங்கிற்றென்றும் அடிகளார் கூறுவர் (பக்.130). யாழ் நூலிலே அடிகளார் ஆராய்ந்து குறிப்பிடும் ஐயகை யாழின் உறுப்புக்கள் - அமைப்புக்கள் - இயக்கும் முறைகள் பற்றிய வினக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு அழிந்து போன யாழ்க்கருவிகளை இத்துறைவல்லார் மீண்டும் மீட்டெடுக்க முயல வேண்டும்.

இசை நரம்பியலிலே, தான் பெற்ற பௌதிகவியல் அறிவை அடிகளார் நன்கு பயன் படுத்தியுள்ளார். இசையின் இயக்கமும், வேடமும், அவற்றை அளந்தறியும் முறை, அளந்தறியும் அளவு கோல் (கட்டளையாழ்) என்பன பற்றியும் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன. கணித அறிவின் மூலம் பழந்தமிழ்சை முறைகளை மீண்டும் உருவாக்கி வழக்கிற்குகொண்டு வரலாம் என்பது அடிகளாரின் கருத்து. இதனை அவர் கூற்று வகுமாறு சான்று படுத்துகின்றது:

“பழந்தமிழ்சைக் கருவிகளும் மறைந்து, அவற்றைக் கூறிய நூல்களும் மறைந்து, அவற்றை இசைத்த பாணனும் மறைந்த நிலையிலே வழியறியாது துன்புற்றவைகின்ற நமக்கு கணிதமென்னும் கண் வழியினைக் காட்டுகிறது.” (பக் 57)

நரம்பு வழியாகத் தோன்றும் முதலிசை, அதனைச் சார்ந்து தோன்றும் வழியிசை, ஏழிசைகளின் பிறப்பு, இசை அலகுகள், அலகு

எண்கள், பதினோரிசை நிலைகள், சுருதிவிணை, இசை நரம்புகளின் சிற்றெல்லை, பேரெல்லை, ஏழுதானங்கள் முதலிய விடயங்களும் முறையாக விளக்கப்பட்டுள்ளன (பக். 53 - 78).

நால்வகைப் பண்ணிசைகளுள் ஒன்றாகியபாலையாழ்(பாலைப்பண்) பற்றி பாலைத்திரிபியல் என்ற பகுதியில் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளது. பேரியாழ், சகோடயாழ் சுருதிவிணை முதலியவற்றிலே இசை மீட்கும் போது "ஏழ் பெரும்பாலை" பண்ணிருபாலை, செம்பாலை, விளரிப்பாலை, மேற் செம்பாலை, படுமலைப்பாலை, செவ்வழிப்பாலை, அரும்பாலை, கோடப்பாலை முதலியன தோன்றும் முறை இசைக் கணித முறையாலே விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஏழ் பெரும் பாலையானது தாரக்கிரமம், இளிக்கிரமம், குரக்கிரமம் என்ற அடிப்படையிலே வாசிக்கப்படும் அளவு முறைகளும் தரப்பட்டுள்ளன. பாலைப்பண் பற்றி விளக்க வந்த அடிகளார் இசை நரம்புகளின் சேர்க்கைகள் அவை வாசிக்கும் போது இடங்கள் மாறுபடுதலையும், கிலபோது நரம்புக்கு நரம்பு நட்பாகவும் பகையாகவும் அமைவதையும் விளக்குகிறார். இதனை 12 இராசிகளின் அமைவிடத்தோடும் அவற்றின் இயங்கு நிலையோடும் ஒப்பிட்டுக் கூறுதலும் இத்துறையில் புதுமையாகவே காணப்படுகிறது (பக். 91 - 120).

இசை நரம்பியல், பாலைத் திரிபியல், பண்ணியல் முதலிய பகுதிகளில் இசை நுட்பங்களை எண் சுருவியாகக்கொண்டு ஆராய்ந்துள்ளார். இங்கு பயன்படுத்திய 'இசைக் கணிதம்' பற்றிய விரிவான விளக்கத்தை யாழ் நூலின் ஒழிபியலிலே தந்து, அது இசைத் துறை மாணவருக்கும், பயன்படுமாறும் விளக்கியிருந்தலும் காண்க. "எண்ணின் வழியாக இசைக்கருவி அமையும் எனவும், அக்கருவியிலிருந்து எழுகின்ற இசையானது இசை மரபிற்குப் பொருந்தி நின்றலால் கருவியமைப்பதற்குப் பயன்பட்ட கணித முறையின் தகவுடைமையின் பொருத்தப்பாடும் புலப்படும்" எனவும் நாம் கைக்கொண்ட கணிதமுறை பொருத்தமான முறையென்பதும்" (பக். 123 - 124) அடிகளாரின் நம்பிக்கையாகவுள்ளது.

இசை நரம்பியலிலே கிளையிற் பிறக்கும் இசை நிலைகள் "நட்பிற் பிறக்கும் இசை நிலைகள்" என 22 இசை நிலைகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் அலகுநிலைகள், அசைவெண் விகிதங்கள் என்பன வரன்முறையாக இசை நரம்பியல் 4 ஆம் பிரிவில் ஆராயப்பட்டுள்ளன. மேற்காட்டிய 22 இசை நிலைகளின் அலகு நிலைகள், அசைவெண் விகிதங்கள் ஒவ்வொன்றையும் ஒழிபியலிலே

இசைக்கணித முறையில் விளக்கியிருக்கும் பகுதியும் (பக். 309) நோக்கத்தக்கது.

இசைத் திறங்களின் பெயர்களுட் சில வட மொழியாகக் காணப்படுவதால் தமிழிசைத் துறையிலும் வடநாட்டுத் தொடர்பு ஏற்பட்ட பின்பே இத்தகு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்ப (பக். 151). பழைய இசைத் தமிழ் நூல்கள் அழிந்தமையால் இன்னவரு இன்ன பெயரினைப் பெறும் என நிச்சயிப்பதற்கு வழியில்லை. 103 பண்களின் பெயரும் 103 நரம்படைவும் பற்றி ஆராயப்பட்ட போதிலும், தமிழிசை பற்றிக் கூறும் கருவிநூல்கள் கிடைக்காமையினால் இவற்றின் பெயர்களை முழுமையாக அடிகளாரால் தரமுடியவில்லை என்பதையும் அவர் குறிப்பிடத்தவறவில்லை. (பக். 152).

தமிழிசை மரபிலே பண்ணு நிலை, பாலை நிலை என்ற இரு விடயங்கள் இடம்பெறும். பாலை நிலை என்பது குறித்த ஓர் இராகத்திற்கு ஆரோகணத்திலும் அவரோகணத்திலும் இன்ன சுவரங்கள் வருவன என நிச்சயித்து நிறுத்துவதாகும். இவ்வாறு நிச்சயிக்கப்பட்ட சுவரங்களிலே, முதல் - சிழமை - முடிபு - நிறை - குறை - மெலிவு என்பவற்றை அறிந்து இசைப் புலவன் வைத்த தாளத்திற்கு அமைய இராகத்தை ஆலாபனை செய்தல் பண்ணு நிலையாகும் என்பர் (பக். 154).

தெய்வம் சுட்டிய வாரப் பாடல் தேவாரம் எனப் பெயர்பெற்றது (பக். 252). தேவாரங்களிற் பயின்று வந்துள்ள பல்வகைப் பண்கள் பற்றி 'தேவாரவியல்' ஆராய்கிறது. தேவாரப் பண்களை அறிவதற்கு முதற்படியாக அவற்றின் யாப்புக்களை விளக்கி (பக். 253 - 289) அதனைத் தொடர்ந்து, பண்கள், சுவைகள், தாளம் என்பன ஆராயப்பட்டுள்ளன. காரைக்காலம்மையாரின் பாடல்களில் நட்டபாடை, இந்தளம் முதலிய பண்கள் அமைந்திருப்பதைக் குறிப்பிட்டு. இப்பண்கள் பின்னர் வந்த நாயன்மார்களால் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளமை இவ்வியலில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

பக்திப் பாடல்களைத் துணைக்கொண்டு இசைத் தமிழ் இலக்கணத்தை ஆராய முற்படும்போது முதலில் காரைக்காலம்மையாரின் "துத்தம் கைக்கிள்ளை விளரி" எனவரும் திருவாலங்காட்டுப் பதிகப் பாடல் மிக முக்கியமானது. அப்பாடலில் குரல் ஒழிந்த ஏனைய துத்தம், கைக்கிளை, விளரி, தாரம், உழை, இளி ஆகிய ஆறு இசை நரம்புகள் காணப்படுகின்றன என்றும் அவை இக்கால வழக்கில் பதரிகநிச என நின்றன என்றும், அம்மையார் இசைத் தமிழிலும் புலமை சான்றவர் என்றும் அடிகளார் குறிப்பிடுவார்.

மூவர் தேவாரங்களையும் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்த அடிகளார் அவற்றிற் பயின்று வரும் பண்ணிசைகளை நன்கு விளக்கியுள்ளார். மூவர் தேவாரங்களிலும் பயின்று வருவனவாக அடிகளார் குறிப்பிடும் பண்கள் இங்கு அட்டவணை இட்டுக் காட்டப்படுகின்றன.

பண்கள்	அப்பர்	சம்பந்தர்	சுந்தரர்
இந்தளம்	சரி	சரி	சரி
காந்தாரம்	சரி	சரி	சரி
காந்தரர பஞ்சமம்	சரி	சரி	சரி
குறிஞ்சி	சரி	சரி	சரி
கொல்லி	சரி	சரி	சரி
கொல்லி கௌவாணம்	பிழை	பிழை	சரி
கௌசிகம்	பிழை	சரி	பிழை
சாதாரி	சரி	சரி	பிழை
சீகாமரம்	சரி	சரி	சரி
செந்திறம் (செந்துருத்தி)	பிழை	பிழை	சரி
செவ்வழி	சரி	சரி	சரி
தக்காரகம்	பிழை	சரி	சரி
தக்கேசி	பிழை	சரி	சரி
திருநேரிசை	சரி	பிழை	பிழை
நட்டராகம்	பிழை	சரி	சரி
நேர்திறம்	பிழை	பிழை	சரி
நைவிளம்	பிழை	சரி	சரி
பஞ்சமம்	பிழை	சரி	சரி
பழந்தக்க ராகம்	பிழை	சரி	பிழை
பழம் பஞ்சரம்	சரி	பிழை	சரி
பியந்தைக் காந்தாரம்	சரி	சரி	சரி
மேசராகக் குறிஞ்சி	பிழை	சரி	பிழை
வியாழக் குறிஞ்சி	பிழை	சரி	பிழை
யாழ் முரி	பிழை	சரி	பிழை

தமிழிசையிற் பயின்று வந்த பண்கள் பிற்காலத்தவரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு அவை வடமொழியில் பெயர்மாற்றம் செய்யப்பட்டு வழங்கிவரலாயின என்பதும் இவ்வியலிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக நட்டபாடைப் பண்ணைப் பற்றி அடிகளார் குறிப்பிட்டுள்ளதை சுண்டுதருதல் பொருத்தமானது.

“தமிழர் வழங்கிய நைவளம் என்னும் பண்ணினை வட நாட்டார் கைப்பற்றி வேசரஷாடவத்திற்குப் பாஷாங்க ராக மாக்கி ‘நாட்யா’ எனப் பெயர் புனைந்தார்கள். வேற்று மொழியிலிருந்து எடுத்து வடமொழி வழக்கிற் சேர்க்கப்பட்ட தெனக் குறிப்பதற்காக இது “நாட்டியபாஷா” என்னுஞ் சொல்லைப் ‘பாடை’ யாக்கி ‘நட்டபாடை’ப் பெயர் வழங்கி இடர்ப்படுவராயினர். இனி இப்பண்ணினை ‘நைவளம்’ என வழங்குவதே முறையாகும்” (பக். 286).

யாழ் நூலின் ஒழிபியலிலே இசைத்துறை சார்ந்த மேலாய்வுக் குரிய பல விடயங்களை அடிகளார் தொகுத்துத் தந்திருக்கிறார். இசையாராய்ச்சிக்கு வேண்டப்படுவதாகிய கணித நூல் முடிபுகள் பற்றியும், குறிப்பாக இசைக் கணிதம் பற்றியும் தரப்பட்டுள்ள விடயங்கள் இத்துறை ஆய்வாளருக்கு வழிகாட்டும் திறத்தனவாகும் (பக்: 291-369).

அடிகளாரின் இசை ஆராய்ச்சிக்கு சிலப்பதிகார அடியார்க்கு நல்லூருரை களம் அமைத்துக் கொடுத்தபோதிலும் பல விடயங்களிலே அவரது கருத்தினை மறுத்துப் புதிய விளக்கங்களையும் அடிகளார் தந்திருப்பது படித்தறிதற்கு உரியதாகும். உதாரணமாக இசைநரம்பியலிலே, துளைக்கருவி இலக்கணம் கூறியவிடத்து அடியார்க்கு நல்லாரின் பொருத்தமின்மையைக் குறிப்பிட்டு அதற்குரிய சரியான விளக்கத்தை ஒழிபியலின் 363, 364ம் பக்கங்களில் தந்திருப்பதும் நோக்கத்தக்கது.

வடமொழியில் அஹோபல பண்டிதரால் இயற்றப் பெற்ற ‘சங்கீதபாரிஜாதம்’ என்னும் இசை நூலுக்கும் ‘சங்கீதரத்தினாகர’, என்ற இசை நூலுக்குமிடையேயுள்ள வேறுபாடுகளை மேளகர்த்தாக் களிடையே இவை கூறும் மாறுபாட்டினைக் காட்டி, தென்னாட்டிற்கும் வடநாட்டிற்குமிடையே வழக்கிலுள்ள இசையிலக்கண வேறுபாடுகளையும் அடிகளார் குறிப்பிட்டுள்ளார் (பக். 321-325).

மேலும் வேங்கடமகிசதுர்தண்டிப் பிரகாசியில் கைக்கொண்ட சுருதிகள் எவை என ஆராய்ந்து, வீணைகளுக்கு மெட்டுக்கள் வைக்கப்படும் முறைமை பற்றி விளக்குகிறார். இங்கு சதுர்த்தண்டி வீணை, பாரிஜாத வீணை என்பவற்றின் இசைவீடு, சதவிலக்கம், அசைவெண் விகிதம், நரம்பு நீள விகிதம், அலகு நிற்கும் வீடு, மேருவிலிருந்து இறக்கம் ஆகிய விடயங்கள் இசைக் கணித அடிப்படையில் தரப்பட்டுள்ளன (பக். 325-328).

வடமொழியிலுள்ள "சங்கீதரத்னாகர" என்ற இசை இலக்கணத்தினின்றும் வேறுபட்ட வகையில் தமிழிசையில் இலக்கணமரபு யாழ்நூலிலே நிறுவப்பட்டுள்ளமையை ஒழிபியலில் காணலாம். எனினும் கிளைமுறையாகவும் நட்புமுறையாகவும் தோன்றிய 22 இசை நிலைகளும் தமிழ் நூற்கும் வடநூற்கும் பொது வழக்காக நின்றன. கிளையியைப்பாக 21ம் நட்பியைப்பாக 21ம் எனத்தோன்றிய 42 இசை நிலைகளும் 42 கருதிகள் என நின்றன. இவற்றுற் சில அஹோபலராலும், வேங்கடமகியாலும் எடுத்தாளப்பட்டன. "கிளையியையும் நட்பியையும் வடகோடும், தென்கோடும் போல்வன" என்ற அடிகளார் கூற்றும் நோக்கத்தக்கது (பக். 329).

பெருங்கதை கூறும் பெருங்கலம் என்னும் பேரியாழ் பற்றிய விளக்கமும் ஒழிபியலில் இடம்பெறுகின்றது. பேரியாழின் வரைகோட்டுப்படமும் தரப்பட்டுள்ளது (பக். 334). இசைத் தமிழ் நூலாகிய "பெருநூரை", "பெருங்குருகு" என்பனவும் நாரத முனிவர் இயற்றிய "டஞ்சபாரதீயம்" முதலான தொன்நூல்கள் காலவெள்ளத்தால் அள்ளாண்டு போயின. பெருங்கலம் என்றழைக்கப்படும் பேரியாழ் பற்றி அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகார உரைப்பாயிரத்திலே "பெருங்கலம் என்பது பேரியாழ், அது கோட்டினதளவு 12 சாணும், வணர் அளவு சாணும் பத்தர் அளவு 12 சாணும் இப்பெற்றிக்கேற்ற ஆணிகளும் திவறமும், உந்தியும் பெற்று ஆயிரங்கோல் தொடுத்துயில்வது" என்றும் கூறி "இத்தகு பேரியாழ் இறந்தது" என முடித்தார். விபுலாநந்த அடிகளார் இவற்றோடு கல்லாடம் கூறும் பாடற் பகுதியைச் சான்று காட்டிப் பேரியாழின் அமைப்பை விளக்கியதோடு பேரியாழ் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிற்கும் பின் தோன்றியிருக்கலாம் என்ற கருத்தையும் முன்வைத்துள்ளார் (பக். 329).

தமிழிசைக் கால ஆய்வில் ஈடுபட்ட அடிகளார் குடுமியாமலைக் கல்வெட்டைப் பற்றியும் கூறிய கருத்துக்கள் முக்கியமானவையாகும். தொண்டைமான் குலத்துதித்த மன்னர் ஆளுகை புரிந்து வருகின்ற புதுக்கோட்டை சமஸ்தானமானது, பழந்தமிழ் அழகுக்கலையைப் பாதுகாத்து வைத்த கருவூலம் போன்றது. சித்தனைலை வாயிற் சித்திரங்களும், குடுமியாமலையிலே கற்பாறையில் தீட்டப்பட்ட இசைநூலும் தமிழரது அழியாச் செல்வங்களாக அமைந்தன. மலையின் மீதமைந்த அமணயாழியிலே கி. முன் இரண்டாம், மூன்றாம் நூற்றாண்டுகளில் வழங்கிய அசோகனது பிராம்மி விபியிலே, எழுதப்பட்ட கல்வெட்டும், கி. பி. ஏழாம் எட்டாம் நூற்றாண்டுகளுக்கூரிய பழந்தமிழ் எழுத்திலமைந்த கல்வெட்டுக்களும் உள்ளன. சித்

தண்ணல் வாயிலுக்குப் பத்து மைல் தூரத்தில் குடுமியாரை அமைந்துள்ளது. இங்குள்ள கோயிற்கவரிவே அநேக கல்வெட்டுக்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. கோயிலின் தென் புறத்தேயுள்ள பாறையிலே தேவி நாகரிலிபியிலே இசைநூற் கல்வெட்டு எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதேபோன்று திருமையம் தாறுகர மலைக் கோயிலிலுள்ள கல்வெட்டிலும் இசைநூற் செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இக் கல்வெட்டுப் பாடல்களை ஆராய்ந்த சடிகளார் இக் கல்வெட்டானது ஏழு தொகுதிகளாக வகைப்பட்ட 38 ஆளத்திகளை உடையது எனவும், இந்த ஏழு தொகுதிகளும் ஏழு இராகங்களைக் குறிப்பன என்ற முடிவுக்கு வந்து இவ்வாறு இசை, நாடகம் இரண்டிற்கும் வேண்டப்படுவனவாகிய ஏழு இராகங்களைக் கல்விற் பொறித்து வைத்த மன்னன் செயலைப் பெரிதும் பாராட்டுகின்றோம் என ஒழிபியலிலே கூறுகின்றார். மேலும் கல்வெட்டுக் கூறும் இராகங்களையும் ஆளத்தியையும் சாரங்க தேவரின் சக்கீதரத்ன இசை இலக்கணங்களை ஓபிட்டு ஆராய்ந்த தமிழிசையின் பழமையினையும் அதனை வடமொழி எழுத்துக்கள், சொற்கள் கலந்த சொற்களையும் எடுத்துக் காட்டினார். இக் கல்வெட்டில் வரையப்பட்டுள்ள இசையினை வாசிப்பதற்குரிய இசைக் கருவி "முளரியாழ்" என்பதனை நிறுவி அதன் அமைப்பையும் காட்டியுள்ளார்.

இசை நூல்களின் வரன்முறை பற்றிக் கூறும்போது தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பிருந்த இசை நூல்கள் அழிந்தன என்பதும், தொல்காப்பியர் அந்நூல்களின் வழிச் சில சூத்திரங்களை அமைத்துள்ளார் என்பதும் ஒழிபியலிலே விளக்கப்பட்டுள்ளன. எழுத்ததி காரத்திலே மாத்திரையளவு பற்றிக் கூறுகின்ற சூத்திரங்களைத் தும் இசை நூற் பொருளினைத் தழுவி அமைந்தன என்பதும், அகத்திணைச் சூத்திரத்தில் யாழின் பகுதி கூறும்போது ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் ஒவ்வொரு யாழ் கூறப்பட்டது. அங்கு யாழ் என்றது அவ்வநிலத்துக்குரிய பண்ணினைக் குறிக்கும் சொல்லாகும் என்பதும் யாழ் நூல் ஒழிபியலிலே விளக்கப்படுகிறது.

கடைச் சங்க காலத்தெழுந்ததெனக் சருதப்படும் களவியலுரையானது, கூத்தும் வரியும், சிற்றிசையும், பேரிசையும் என இசை நாடக நூல்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. இந்நூல்களைக் காணும் கயவரும், அழிக்க முயன்றனரெனினும், இளங்கோவடிகள் அவற்றுக்கு நிலையான வடிவம் கொடுக்கலானார். மறைந்து போன இசை இலக்கணங்கள் வகுத்துரைக்கப்படுவதோடு 103 பண்ணிசைகளின் விளக்கங்களும் விரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளமையை யாழ் நூல் கூறுகின்றது.

சிலப்பதிகாரத்திற்குப் பின்னும் தேவார காலத்துக்கு முன்னும் தமிழக வரலாறு மறைப்புண்டு கிடப்பதனால் அக்கால இசை வளர்ச்சியும் அருகிக் காணப்படுகின்றது. முறுவல், சயந்தம், குண நூல், செயிற்றியம் இந்திரகாளியம், பஞ்சமரபு, பரதசேனாதீயம், முதலியவற்றைத் துணைக்கொண்டு அடியார்க்கு நல்லார் காட்டும் சிலப்பதிகார உரை விளக்கம் வாயிலாக 13 ஆம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள இசைக்கலை பற்றிய செய்திகள் அறியப்படுகின்றன.

ஒழிபியலின் இறுதியில் தொல்காப்பியம் கூறும் இசைத்துறை சார்ந்த விடயங்கள் ஆராயப்பட்டுள்ளன. அதனைத் தொடர்ந்து வரலாற்று நோக்கில் பரிபாடல், சிலப்பதிகாரம், காரைக்காலம்மையார் பாடல், மூவர் தேவாரங்கள், ஆழ்வார் பாடல்கள், திருப் புகழ் முதலிய பாடல்களிலே காணப்படும் இசைத்துறை விடயங்களை வரலாற்று நோக்கில் ஆராய்கின்றார். (பக். 374 - 393). யாழ் நூல் ஆராய்ச்சியின் மூலம் பழந்தமிழிசை மரபுகளையும் நுட்பங்களையும் மீண்டும் ஆக்கிக்கொள்ளலாம் என்பதே அடிகளாரின் ஆய்வுப் பயனாக அமைகிறது. இதற்குப் பின்வரும் கூற்று சான்று பகர்கிறது.

“கடைச்சங்கத்திலிருந்து தமிழாராய்ந்த புலவர்களால் ஆக்கப் பட்ட கூத்தும், வரியும், சிற்றிசையும், பேரிசையும் நூல்வடிவில் கிடைத்திலவேனும், உரைசாலடிகள் அருளிய கானல் வரிப் பாடலினுள் வரிப் பாட்டுக்களும் அரங்கேற்று காதையினுள்ளே கூத்து இசை இலக்கணங்கள் பலவும் அமைந்து கிடத்தலின் குறித்த நூல்கள் அழியா நீர்மைய என்பது தெளிவாகும் (பக். 378)

யாழ்நூலை முழுமையாகப் படித்து உணரும்போது பின்வரும் விடயங்கள் ஆழமாக உள்ளத்தில் படிந்து மேலாய்வுகளுக்கு எம்மைத் தூண்டுவனவாக அமைகின்றன.

1. பண்டைய தமிழிசைக் கருவிகளாகிய யாழ்வகைகளை இனங்கண்டு அவற்றுக்கு உருவமும் செயலும் காட்டல்.
2. தமிழிசை இலக்கணங்களை வகுத்து விளக்கல்.
3. இசைக் கணிதப் பயன்பாடு.
4. தேவாரப் பண்களின் விளக்கம்.
5. தமிழிசை வரலாற்றாய்வு.
6. தமிழ்ப் பண்கள் வடமொழியில் இராகங்களாக மாற்றம்.
7. தமிழிசைக் கலைஞரை எதிர்நோக்கியுள்ள கடமைகள்.

பத்து ஆண்டுகாலம் நேரங்கிடைத்த போதெல்லாம் முயன்று இந்த யாழ்நூலை எழுதி நிறைவு செய்த அடிகளார் மேலும் ஒரு செய்தியைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“ யாழ்க் கருவியொழிந்த பிற இசைக் கருவிகளைக் குறித்தும், இசை இலக்கணம், இசைப்பாட்டிலக்கணம் இசைக்கலை வளர்ச்சியென்னும் பொருள்களைக் குறித்தும் ஆராய்ந்து சண்ட முடிபுகள் சில கையிலுள்ளன. காணவேண்டியன இன்னும் பலவுள. இறைவன் திருவருள் பாலிப்பானாயின் ஏற்ற காலத்திலே அம்முடிபுகள் மற்றொரு நூலுருவாக வெளிவருதல் கூடும்”. (பக். 27-28)

விபுலாநந்த அடிகளாரின் இக்கூற்றின் பொருள்பற்றி இசையுலகும் தமிழ் உலகும் கூறவுள்ள விடையை தமிழர் பண்பாடு எதிர் பார்க்கிறது.

சுவாமி விபுலாநந்தரின் சமூகப் பணிகள்

இரா. நாகலிங்கம்

சுமார் 150 ஆண்டுகளுக்கு முன் கல்கத்தாவில் ஊற்றெடுத்த ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணர் என்னும் அருவி விவேகாநந்தர் என்ற கிளை யாகி, அதிலிருந்து சுவாமி விபுலாநந்தர் என்ற ஒரு உபகிளையாகி ஈழத்தை நோக்கிப் பாய்ந்தது. அந்தக் கிளை நதி கிழக்கிலங்கையை மிகவும் வளம்படுத்தியது.

சுவாமி விபுலாநந்தர் பற்றிப் பேசும் போது இலக்கியவாதியாக, கல்விமானாக, பத்திரிகை ஆசிரியராக, சமயப் பெருமகனாக, பாடசாலை நிர்வாகியாக பல்வேறு முகங்களில் இன்று நாம் அவரைத் தரிசிக்கிறோம். யாழ்நூல், மதங்களுளாமணி என்னும் நூல்களை ஆக்கியவர் என்ற வகையில் அவரைப் பெருமைப்படுத்துகிறோம். ஆனால் இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அவர் ஆற்றிய முக்கியமான சமூகப்பணி ஒரு பெரும் சமுதாயத்தை, அதன் ஆழ்ந்த உறக் கத்திலிருந்து விழித்தெழச் செய்ததாகும். அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் படிப்பறிவில்லாது, பாரம்பரியப் பெருமையைப் புரிந்துகொள்ளாது, பிழைப்பதும், உண்பதும் மட்டுமே வாழ்வில் இலட்சியம் என்று இருந்த ஒரு மக்கள் சமுதாயத்தைத் தட்டியெழுப்பி, அவர்களுடைய தூக்கத்தைக் கலைத்து வீறு கொண்ட சமுதாயமாக அவர்களை மாற்றினார். இது ஒரு இமாலயப்பணி. இப்பணி மிகவும் விலாசம் கொண்ட காரணத்தினாலே அதை மறந்து, இப்பணியின் மேலோட்டமான சில்லறை விடயங்களைப் பற்றி காலம் காலமாக நாம் ஆலாபனை செய்து கொண்டிருக்கிறோம்.

சுவாமி விபுலாநந்தரின் இந்தப் பணியைப் பற்றி அவருடைய பிரதம சீடரான சுவாமி நடராஜாநந்தர் அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

“தமிழ் நாட்டிலே ஒரு பாரதியைப் போலும், வட நாட்டிலே ஒரு விவேகாநந்தரைப் போலும் நமது ஈழவள நாட்டிலே அதிலும் சிறப்பாக கிழக்கிலங்கையிலே ஒரு சமுதாயப் புரட்சியை உண்டாக்கியவர். சமயத்தை அடிப்படையாகக்கொண்ட உயர்தரக் கல்வியின்

மூலம் தேசிய மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்டவர். கிழக்கிலங்கையிலேயே ஒரு வீறு கொண்ட சமுதாயத்தை உருவாக்குவதற்குத் தம் அறிவு, ஆற்றல், அருட்சக்தி அனைத்தையும் அர்ப்பணம் செய்தவர். 'பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னாடும் நற்றவவானிலும் நனி சிறந்தனவே' என்பது அடிகளாரின் சித்தாந்தமாகும். நமது நாட்டின் பெரும் பாலான மக்கள் கல்வி வாசனையின்றி வறுமையுற்றுச் சோர்வடைந்து தன்னம்பிக்கை இழந்து ஈனதையில் இருக்கும் பொழுது, தான் மட்டும் தனக்குப் பேர், புகழ் முதலியவற்றை ஈட்டிக் கொள்ள அவருடைய சூய உள்ளம் இடம் கொடுக்கவில்லை. கிழக்கிலங்கை மக்கள் கீழ்நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருப்பதை முதன் முதலாக உணர்ந்தவர் நமது அடிகளார். ஆனால் அவர் அவ்வுணர்ச்சியோடு மட்டும் நின்றுவிடவில்லை. அந்த அவல நிலையை மாற்றுவதற்குச் சமயத்தை அடிப்படையாகக்கொண்ட உயர்தரக் கல்வியே சிறந்த சஞ்சீவி எனக்கண்டு அத்திட்டத்தை செயற்படுத்தலானார்."

சுவாமி விபுலாநந்தர் வாழ்ந்த காலத்தில் மக்கள் அந்நியர் ஆட்கியின் கீழ் இருந்தனர். தமது பாரம்பரியப் பெருமைகளின் மகத்துவம் பற்றி அவர்கள் அறிந்திராத காரணத்தால் அந்நிய மக்களின் கல்வி, கலாசாரம், நடையுடை பாவனைகளைப் பெரிதாக எண்ணி அந்த வாழ்க்கையைப் பின்பற்ற முனைந்தனர். அதையொரு பெருமையாகக் கூடக் கருதினர்.

இந்த நிலையிலே அவர்களுடைய எண்ணம், செயல், நினைவு, ஆகிய சகல அம்சங்களையும் திசை திருப்பும் ஒருபெரிய பணியில் சுவாமி விபுலாநந்தர் ஈடுபட்டார். மகாவலி நதியை திசை திருப்புவது போன்ற ஒரு பாரிய பணி இது. எனவே அவர் ஒரு மகாத்மாவாக வரலாற்றுத் திருப்பு முனையாக, யுகசந்தியாக அமைகிறார். இது பற்றி சுவாமி நடராஜாநந்தா அவர்கள் குறிப்பிடும் போது;

"பல்லாண்டுகளாக அரசியல் உரிமையிழந்து அடிமை வாழ்வு வாழ்ந்து வந்த காரணத்தினாலே தேசப்பற்று, சமயப்பற்று, மொழிப்பற்று என்பன முற்றாக மறைந்து விட்டன. இப் பெருங்குறையை நிவர்த்தி செய்வதற்கும் மாணவரிடையே தேசிய உணர்ச்சியானது வேருன்றச் செய்வதற்கும் அடிகளார் அமரகவி பாரதியாரின் தேசிய கீதங்களையும், வீரத்துறவி விவேகாநந்தரின் ஆலயப் பிரசங்கங்களையும் பயன்படுத்தினார்" எனக்கூறுகிறார்.

இத்தொடர்பில் விபுலாநந்தர் ஆற்றிய பணிகளை கல்விப்பணி, கலாசாரப்பணி, சமயப்பணி, இலக்கியப்பணி என்று வெவ்வேறு

வகையாக பிரித்த போதும் இவை யாவும் ஒன்று சேர்ந்து அவரின் பாரிய சமூகப் பணியின் அம்சங்களாகவே அமைகின்றன. எனவே விபுலாநந்தரின் சமூகப்பணி பற்றி ஆராயும் போது, அவரது கல்விப் பணிகளும், இலக்கியப் பணிகளும் இப்பணிகளில் அடங்கி விடுகின்றன.

அவருடைய சமூகப்பணியின் ஒரு வெட்டுமுகத் தோற்றத்தைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தலாம்.

- அ. தூங்கிக் கிடந்த ஒரு சமுதாயத்தை வீறு கொண்டு எழச் செய்தார்.
- ஆ. கல்வி ஒன்றே தாழ்ந்த சமுதாயத்தை மேம்படுத்தும் என்ப தற்காக கல்வியை ஏழைகளுக்கும் புகட்ட வழி வகுத்தார்.
- இ. திக்கற்ற அனாதைகளுக்கு புகலிடம் கொடுத்து, அவர்களுக்கு நிலையான எதிர்காலத்தை அமைத்தார்.
- ஈ. புதிய கல்விக் கொள்கையொன்றைப் புகுத்தினார். அக் கல்வியை மெய்ஞ்ஞானமும், விஞ்ஞானமும் இணைந்ததாக உருவமைத்தார்.
- உ. தமிழ் கலாசார பாரம்பரியங்களை பிற மொழியில் அறி முகப்படுத்தினார்.
- ஊ. பிற மொழிச் செல்வங்களை தமிழர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்.
- எ. சுவாமி விவேகாநந்தர் வழிநின்று சமூகத் தொண்டு புரிந்தார்.

மேற்குறிப்பிட்ட ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் ஒரு நூலாக எழுதி விடலாம். அவ்வளவு சாதனைகளை அவர் புரிந்துள்ளார். ஆனாலும் இவற்றுள் முக்கியமான சிலவற்றைச் சுருக்கமாகப் பார்ப்போம்.

விபுலாநந்தர் தமது 14 வயது முதல், 24 வயது வரையான கால எல்லைக்குள் அவர் அக்காலத்தில் ஒருவர் பெற வேண்டிய அத்தனை கல்வித் தகுதிகளையும் பெற்று விட்டார். ஜூனியர் கேம் பிரிட்ஜ், சீனியர் கேம்பிரிட்ஜ், ஆசிரிய பயிற்சி, விஞ்ஞான டிப்ளோமா, பி. எஸ். சி., (லண்டன்) பட்டம், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் முதலா

வது பண்டிதர் என்ற பட்டம், மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரி அதிபர் பதவி இவ்வளவு பதவிகளைப் பெற்ற ஒருவர் அந்த நாட்களில் மிகவும் செல்வமும், செல்வாக்கும் உள்ளதாக வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டு சுகபோகத்தில் வாழ்ந்திருக்க முடியும். ஆனால் அவையாவற்றையும் அவர் துச்சமென மதித்து திறவறம் பூண்டு இராமகிருஷ்ண மிஷன் சங்கத்தில் சரண் புகுந்தார். தாம் மேற்கொள்ள விருக்கும் பொதுப் பணிகளுக்கு இத்தகைய துறவு வாழ்க்கையே பொருத்தமானதென அவர் எண்ணியதில் வியப்பில்லை.

இவ்வாறான ஒரு தியாகத்தைச் செய்வதற்கு ஒரு சாதாரண மனிதனிடம் எத்தகைய மனவுறுதியும், திடசித்தமும் இருக்க வேண்டுமென்பதை நாம் எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். இத்தகைய ஒரு தியாகத்தை ஒரு தனி மனிதன் தனது சமூகத்திற்காகச் செய்வதை நாம் கற்பனை கூட பண்ணிப் பார்க்க முடியாது. ஆனால் தமிழ் இலக்கியத்தில் ஊறித் திளைத்திருப்பவர்களுக்கு இத்தகைய தியாகம் பரிச்சயமானது. நமது வரலாற்றில் இதற்கு நிறைய உதாரணம் கூறலாம்.

சேரமன்னர் பரம்பரையில் அண்ணனுக்கு ஆட்சி கிடைப்பதில் தடையாக இருக்கக்கூடாது என்பதற்காக இளங்கோவடிகள் தனது அரச வாழ்க்கையைத் துறந்து துறவு பூண்டார். நமது இதிகாச வரலாற்றில் முக்கிய இடம் வகிக்கும் இராமாயணத்தில், தாயின் கட்டளையை நிறைவேற்றுவதற்காக அரசபதவியைத் துறந்து கானகம் செல்வதற்கு அன்று மலர்ந்த செந்தாமரையை வென்ற முகத்துடன் சென்றவர் இராமர். தந்தையின் அபிலாஷையைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக திருமணமே செய்து கொள்வதில்லை என வீரதம் பூண்டவர் பிஷ்மாச்சாரியார். இத்தகைய வரலாற்றுப் பெருமை மிக்க பாரம்பரியத்தின் வழித்தோன்றலாக வந்த சுவாமி விபுலாநந்தர் மக்களின் பணிக்காகத் துறவு பூண்டதில் ஆச்சரியமில்லை.

சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்களின் சமூகச் சிந்தனைகளையும், சமூகத் தொண்டுகளையும் பார்க்கும் போது அவர் சுவாமி விவேகாநந்தரின் வழி நடத்தப்பட்டுள்ளார் என்பதை நன்கு புரிந்து கொள்ளலாம். சுவாமி விவேகாநந்தர் அவர்களும் துறவியான பின் 'பிரிவிராஜகராக' இந்தியா எங்கும் பயணம் செய்து இமயம்வரைசென்ற பின் மக்களின் ஏழ்மையையும், அறியாமையையும் போக்குவதற்காக அயராது உழைத்தார். அதேபோல் சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்களும் துறவியான பின் இமயம் வரை பயணம் செய்து தாம் செய்ய வேண்டிய பணிகளுக்கான ஆத்ம சக்தியைப் பெற்றார்.

அவர் துறவு பூண்டதன் பின்னர் மயிலாப்பூர் இராமகிருஷ்ண மிஷன் மடத்தில் சேர்ந்து அச்சங்கம் வெளியிட்ட 'வேதாந்த கேசரி' என்னும் ஆங்கில சஞ்சிகைக்கும், இராமகிருஷ்ண விஜயம் என்னும் தமிழ் சஞ்சிகைக்கும் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். இக் காலகட்டத்தில் அவருடைய எண்ணங்களும், இலட்சியங்களும் கட்டுரை வடிவில் ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் வெளிவந்தன.

இதன் பின்னர் 1925ஆம் ஆண்டில், மீண்டும் இலங்கை வந்து இராமகிருஷ்ண மிஷன் மடத்தில் பாடசாலைகளின் நிர்வாகத்தைப் பொறுப்ப்பற்று நடத்தினார். அந்தக் காலத்தில் வண்ணை வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயம், திருமலை இந்துக் கல்லூரி ஆகிய இரண்டும் ஆங்கிலக் கல்லூரிகளாக இயங்கி வந்தன. அதன் அடிப்படையில் கிழக்கிலங்கையில் ஒரு ஆங்கிலக் கல்லூரியை நிறுவுவதற்கான பெரு முயற்சியிலும் அவர் இறங்கினார்.

இதன் விளைவாக 1926ஆம் ஆண்டில் தற்போதைய சிவானந்த வித்தியாலயத்திற்கு அடிக்கல் நாட்டப்பட்டு, 1929ஆம் ஆண்டில் அக் கல்லூரியின் திறப்பு விழா நடைபெற்றது. அன்றிலிருந்து கிழக்கிலங்கையின் ஒரு ஒளிப்பிழம்பாக சிவானந்த வித்தியாலயமும், சுவாமி விவேகாநந்தரும் இத்தகைய ஒரு பணியை கல்கத்தாவில் நிறைவேற்றினார். அதன் பிரதிபலிப்பாக கிழக்கிலங்கையில் சிவானந்த வித்தியாலயம் உருவாகிய இடத்தில் அனாதைகளுக்கு வாழ்வு கொடுக்கும் நிலையம் உருவாகியது.

அங்குதான் முதன்முதலாக அனாதைப் பிள்ளைகளுக்கான ஒரு விடுதி ஆண்களுக்கு வேறாகவும், பெண்களுக்கு வேறாகவும் உருவாகியது. இதுவும் ஒரு மிகப்பரிய சமுதாயப் புரட்சியாகும். சுவாமி விவேகாநந்தரும் இத்தகைய ஒரு பணியை கல்கத்தாவில் நிறைவேற்றினார். அதன் பிரதிபலிப்பாக கிழக்கிலங்கையில் சிவானந்த வித்தியாலயம் உருவாகிய இடத்தில் அனாதைகளுக்கு வாழ்வு கொடுக்கும் நிலையம் உருவாகியது.

கல்வி என்பது வெறுமனே புத்தகப் படிப்பல்ல. அது ஒரு man-making and character building process தன்னம்பிக்கை, ஆளுமை, ஆற்றலு ஆகிய உணவத இலட்சியங்களை உருவாக்கும் ஒரு பணியாகும். எனவே தான் காந்திமகான் உபதேசித்த ஆதாரக் கல்வியென்ற அடிப்படையில் தெழில் பயிற்சியும், பள்ளிப் பாடங்களும் இணைந்ததாக ஒரு புதுமைக் கல்வியை அவர் இளம் சிறார்கள்க்குப் புகட்டினார். அவர் நிறுவிய அந்த அனாதை இல்லம் அன்று முதல் இன்று வரை தன்வலமற்ற, பொதுநல நோக்குடன்

வாழ்க்கை நடத்தும் நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் திலகங்களை உருவாக்கியுள்ளது. உருவாக்கியும் வருகிறது. இது அவரது சமூகப் பணிகளில் மிக முக்கியமானதொன்றாகும்.

இது போலவே பல்கலைக்கழகங்கள் மூலம் அவர் ஆற்றிய சமூகப் பணிகளும், ஆழமான வேர்களையுடையவை. சென்னையில் பல்கலைக்கழகம் ஒன்று இயங்கி வந்த போதும், சிதம்பரத்திலும் ஒரு பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்பட வேண்டும் என்பதற்கான ஒரு விசாரணைக்குழு மதுரையில் மன்னர் சேதுபதி அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்றது. இந்த விசாரணையின் போது சிதம்பரத்தில் ஒரு பல்கலைக்கழகம் நிறுவவேண்டியது மிகவும் அவசியமென சுவாமிகள் எடுத்துக் கூறிய சாட்சியத்தைக் கொண்டே சிதம்பரத்தில் ஒரு பல்கலைக்கழகம் தாமதமின்றி நிறுவப்பட்டது. அண்ணாமலைச் செட்டியார் அவர்களால் நிறுவப்பட்ட இப் பல்கலைக்கழகம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் எனப் பெயர் பெற்றதுடன் 1931இல் அப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியராக விபுலாநந்த அடிகளே நியமனமும் பெற்றார்.

இவ்வகையில் உலகத்திலேயே முதலாவது பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் விபுலாநந்த அடிகள்தான் என்பது இன்று சந்தேகமற நிறுவப்பட்டுள்ளது.

விபுலாநந்த அடிகள் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பணிபுரிந்த காலத்தில் அங்குள்ள சேரிகளுக்குச் சென்று ஏழைப் பிள்ளைகளுக்காக இடைவிடாது தொண்டு புரிந்துள்ளார். இதுபற்றி அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அவரது மாணவராக இருந்த பேராசிரியர் அ. மு. பரமசிவாநந்தம் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அடினார்செம்மைவாழ்வு வாழ்ந்த போது செய்த பணிகள் பல. தாழ்ந்த மக்கள் வாழ்ந்த இடங்களுக்குத் தாமே சென்று, அவர்தம் நிலைமையையும், வளரவேண்டிய வகையினையும் காட்டித் திருத்த முற்படுவார் அடிகளார். அவருடன் நானும் சில அன்பர்களும் செல்வதுண்டு. அங்குள்ள பிள்ளைகளுக்கென வடை, சுண்டல் முதலியன கொண்டு சென்று கொடுத்து அவர்களை மகிழ்வுட்டி வருவோம்; இளம் குழந்தைகளைக் குளிப்பாட்டி, சட்டையிட்டு மகிழ்வுட்டி; என் உள்ளத்தில் மக்களினத்தின் வேறுபாடு காட்டி வாழக்கூடாது என்ற உணர்வு அரும்பிய அடிப்படை வாலாஜாபாத் இந்துமத பாடசாலையில் அமைந்தது. என்றாலும் அது தழைத்தமைக்குக் காரணம் அடிகளார் ஊற்றிய அருள்நலம் சான்ற நன்னீரேயாகும்.”

சுவாமி பல சேரிமக்களிடையே பணி புரிந்ததால் பல பிரச் சினைகளுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. அது பற்றிய ஒரு சுவையான சம்பவத்தை பேராசிரியர் பரமசிவாநந்தம் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

“பல நாட்கள் இவ்வாறு ‘திருவேட்களத்’தைச் சுற்றியிருந்த சேரிகளிலும், பிற தாழ்ந்த இடங்களிலும் நாங்கள் சென்று தொண்டு செய்து வந்தோம். ஒரு நாள் நடந்த நிகழ்ச்சி எங்கள் உள்ளத்தை உருக்கியது. அந்த நாளில் நாங்கள் கூட்டமாக ஒதுக்கிடம் ஒன்றிற் குப் பணி செய்யச் சென்ற போது, அங்கு முக்கிய பணியாற்ற பெரிய பிராமண நண்பரின் சிறுமகனொருவன் எங்கனோடு வந்து விட்டான். அங்கே நாங்கள் அளித்த சுண்டல் முதலியவற்றை அவனும் சுவைத்து உண்டான். எனினும் நாங்கள் திரும்புவதற்குள் அவன் வீடு திரும்பி விட்டான். நாங்கள் அந்த வீட்டு வழியே வரு தல் வேண்டும். அவ்வாறு வரும் போது நாங்கள் கண்ட காட்சி எங்களை நடுங்க வைத்தது.

அந்த இளம்பிள்ளை செல்லாத இடத்திற்குச் சென்று வந்ததற் காக வாயிலில் தூணில் கட்டப்பட்டு, சாணத்தால் அபிடேகம் செய்யப் பெற்றான். நாங்கள் அந்த வீட்டு வாசலைத் தாண்டும் அதே வேளையில் நாங்கள் காண வேண்டும் என்றே அத்திருப் பணியை அந்த வீட்டிலுள்ளவர்கள் செய்தனர். எங்கள் உள்ளங்கள் எரிமலையாகக் குழறின. என்னும் உடன் வந்த அடிகளார் எங்களைக் கையமர்த்தி உலகத்து இயற்கை என உணர்த்தி நடத்திச் சென்றார் கள். அடிகளார் தம் அன்பும், அறமும் கலந்து பண்பட்ட நல் லொழுக்க நெறிக்கும் சான்றாண்டைக்கும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக மாணவர்கள் அனைவருமே தலைதாழ்த்தி வாழ்ந்து வந்தோம்.”

இத்தகைய தொண்டுகளால் சுவாமிகளுக்கே பல சோதனைகள் ஏற்பட்டன. சுவாமிகள் மேற்கொண்ட புனிதத் தொண்டுகளின் மகிமையை அறியாத அன்பர்கள், அவர் ஒரு சர்வகலாசாலையின் பேராசிரியர் என்பதைக் கூட பொருட்படுத்தாது அவரை இம்சைப் படுத்தினர். அது பற்றி பேராசிரியர் அ. மு. பரமாநந்தசிவம் கூறு வதைப் பாருங்கள்.

“அண்ணாமலை நகரில் அடிகளாரின் ஆக்கப் பணியின் திறம் கண்டு உளங்குமைந்தார் பலர். அதனால் அடிகளார் பல அல்லல்களுக்கு உள்ளாகினார். சில திவங்கள் அங்குள்ள நல்ல நீர்க்கேணியில் அவர் நீர் எடுக்கத் தடை உண்டாயிற்று. ஆயினும், அடிகளார் உள்ளம்

கலங்காது அது இறையருளே என உணர்ந்து உப்பு நீரையே எல்லா வகைக்கும் உபயோகித்து வாழ்ந்து வந்தார் என்பதை நெருங்கி நின்ற ஒரு சிலரே அறிய முடியும். இவ்வாறு எதையும் ஏற்கும் அருள் உள்ளமும், அன்பு நெறியும் கொண்ட அடிகளார் பால் ஒரு சில திங்களே நான் நெருங்கிப் பழகும் பேறு பெற்றேன். எனினும், அதனால் என் வாழ்வு செம்மையுறப் பெற்றேன் எனச் செம்மாந்து கூறுவேன்.”

இப் பல்கலைக்கழகத்தில் அவர் உருவாக்கிய பெருமக்கள் அனைவரும் அவரது கல்விப் பணிகள் என்னும் விதைகளை சமூகத்தின் நாலாபக்கமும் எடுத்துச் சென்று விதைத்து விட்ட காரணத்தினால், இன்று அதன் பெறுபேறுகள் பல்கிப்பெருகி விளைந்துள்ளன. இது போலவே ஈழத்தில் பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்பட்டபோது இப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதல்தமிழ்ப்பேராசிரியராக, 1943 ஆல் சுவாமிவிபுலா நந்தர் நியமிக்கப்பட்டார். இப் பல்கலைக்கழகத்திலும் அவர் விதைத்த கல்விச் சிந்தனைகள், பணிகள், பேராசிரியர்களான கணபதிப்பிள்ளை, சு. வித்தியானந்தன், வி. செல்வநாயகம் போன்ற பெருமக்களால் இன்று வரை சமுதாயத்தில் ஊடுருவி நற்பலன்களைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இது பற்றி அவரது மாணவரான பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன், பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

“ஈழத்து முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியர் என்ற சிறப்பும் அடிகளாருக்கே உரியது. 1941 ஆம் ஆண்டில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி பல்கலைக்கழகமாக உயர்வு பெற்றதேயும், 1943 ஆம் ஆண்டிலேயே தமிழ்த்துறைக்குப் பேராசிரியர் பதவி வழங்கப்பட்டது. தமிழகத்து முதல்தமிழ்ப் பேராசிரியராக விளங்கிய உயர்திரு விபுலா நந்த அடிகளே, சிங்கள மாணவருக்கும் ஆசிரியருக்கும் தமிழ் வகுப்புக்களைப் பல்கலைக்கழகத்திலே தொடக்கி வைத்தவருமாவார். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியராகக் கடமையாற்றிய காலத்தில்தான் 1947 ஆம் ஆண்டில் அவர் இறப்பதற்குச் சில மாதங்களுக்கு முன் அவரிடம் ஆராய்ச்சி நூலாகிய யாழ்நூலின் அரங்கேற்றம் தமிழகத்தில் நடைபெற்றது.”

விபுலாநந்தருக்குப் பின் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றியவர் அவரது மாணவரான பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள். அது பற்றியும் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“விபுலாநந்த அடிசளுக்குப் பின் அவரின் மாணவனாகிய கண பதிப்பிள்ளை அவர்கள் தொடர்ந்து 18 ஆண்டுகள் (1947 - 1965) தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணி செய்தார். அவருக்குப் பின் கடந்த நான்கு ஆண்டுகளாகத் தமிழ்ப்பேராசிரியராகப் பதவியிலிருந்த திரு.வி. செல்வநாயகம் அவர்களும் விபுலாநந்த அடிகளின் மாணவராவார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் விபுலாநந்த அடிகள் இருந்த போது அங்கு தமிழ் சிறப்புக் கலை வகுப்பிற் பயின்ற மாணவரில் இவரும் ஒருவர். எனவே இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் விபுலா நந்த அடிகள் மரபு தொடர்ந்து இருந்து வருகிறது. விபுலாநந்த அடிகள் ஈழத்துப் பல்கலைக்கழகத்தில் அலங்கரித்த தமிழ்ப்பீடம் எக்காலத்தும் சுடர் விட்டுக்கொண்டேயிருக்கும்.”

சுவாமி விபுலாநந்தரின் சமூகப் பணிகளில் மற்றொரு முக்கியமான பங்களிப்பு அவர் மாயாவதி ஆசிரமத்தில் ‘பிரபுத்த பாரத’ என்னும் ஆங்கில சஞ்சிகையின் ஆசிரியராக இருந்தபோது ஏற்பட்டது. ஒரு காலத்தில் இச்சஞ்சிகையின் ஆசிரியராக இருந்த சுவாமி விவேகாநந்தர் எவ்வாறு கீழைத்தேய பாரம்பரியங்களையும், விழுமியங்களையும் மேற்குலக நாகரிகத்துக்கு அறிமுகப்படுத்தினாரோ அதே போல, சுவாமி விபுலாநந்தரும், எமது தத்துவம், வரலாறு, இதுகாசம், கலாசாரம், இலக்கியம் முதலியவற்றின் சிறப்புக்களை ஆங்கில மக்கள் அறிந்து போற்றும் வண்ணம் ஆணித்தரமான கட்டுரைகளைத் தொடர்ந்து எழுதி வந்தார்.

சுவாமிகள் 1937இல் இமயமலைச் சாரலுக்கு யாத்திரை சென்ற போது, மாயாவதி ஆசிரமத்தில் தங்கியிருந்து இப்பணியை மேற்கொள்ள வேண்டி ஏற்பட்டது. இவ்வாறு 1942ஆம் ஆண்டு வரை ஐந்து ஆண்டுகள் தொடர்ந்து பணிபுரிந்தார்.

இவ்வாறு சுவாமி விபுலாநந்தர் ஆற்றிய பன்முகப்பட்ட பணிகளில் எதை எடுத்துக்கொண்டாலும் அது, ஏதோ ஒரு வகையில் தாழ்ந்து கிடந்த தமிழ்ச் சமுதாயத்தை மேம்பாடு அடையச் செய்த வகையே இலக்காகக் கொண்டிருந்ததை நாம் பார்க்கிறோம்.

தற்போது நடைபெறுவதுபோல், அந்த அந்த நேரத்தில் மட்டும் பயன்தரும் பணிகளாக இல்லாமல் தொடர்ந்து காலம் காலமாக அப்பணிகள் ஒரு சங்கிலித் தொடராக நடைபெறும் வண்ணம் அமைந்துள்ளமையும் கவனத்துக்குரியது.

இதன் உண்மையை அறிய வேண்டுமானால், கல்லடி உப்போடை இராமகிருஷ்ண சங்கத்தில் சிவானந்த வித்தியாலயம் சிவபுரி என ஆரம்பித்த அவரது பணிகள், இப்போது (அ) ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண இல்லம், (ஆ) சாரதாமகலிர் இல்லம், (இ) விபுலாநந்த மணி மண்டபம், (ஈ) விபுலாநந்த இசை நடனக் கல்லூரி என விரிவடைந்து இராமகிருஷ்ண புரமாக வளர்ந்திருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம்.

இந்த மண்ணில் கால் வைக்கும் எவரும், இங்கு நடைபெறும் பணிகளின் புனிதத்தன்மையை உணர்ந்து, தங்கள் உள்ளக் கிளர்ச்சிகளைப் பாராட்டுகவாக வழங்கியுள்ளனர். அரசாங்க அதிகாரிகள், உயர் அதிகாரிகள், பொது நிறுவனங்கள், வெளியூர்ப் பிரமுகர்கள், வெளிநாட்டவர்கள் முதலியோர் இன்றும் சுவாமி விபுலாநந்தரின் ஆத்மீக ஆற்றலின் செயற்பாடுகளைக் கண்கூடாகக் காண்கின்றனர்; அந்த அனுபவம் புனிதமானது; பவித்திரமானது.

இராமகிருஷ்ணர் இயக்கத்தில் சுவாமி விபுலாநந்தர்

★ பெ. சு. மணி

இயல், இசை, நாடகம் எனும் முத்தமிழிலும் தமது ஆளுமையை நிறுவியவர் சுவாமி விபுலாநந்தர். 'விபுலா' என்ற சொல், ஆழத்தையும், விரிந்தகன்ற பரப்பையும் குறிப்பது. பெயருக்கு ஏற்ப பஸ்துறைகளில் தமது அரிய புலமையை வெளிப்படுத்தியதோடு அவ்வாறே வாழ்ந்து காட்டியவர் சுவாமி விபுலாநந்தர்.

துறவியாக, பேராசிரியராக, இதழாசிரியராக, சவிப்புலவராக, பெருஞ்சொற்கொண்டலாக இன்னோரன்ன பல பரிமாணங்களைக் கொண்டது அவருடைய இலட்சிய வாழ்க்கை. தமிழ் மொழிப்பற்றும், சைவசமயப்பற்றும் கொண்ட பண்டிதர் மயில்வாகனார், இராமகிருஷ்ணர் இயக்கத்தின் அத்துவித சந்நியாசியாக தீட்சை பெற்று தொண்டாற்றியது ஒரு பரிமாணமாகும்.

வரலாற்றுப் பின்னணிக் சுருக்கமுடன், சுவாமி விபுலாநந்தரின் இராமகிருஷ்ண இயக்கப் பணியை ஆய்வது விரும்பத்தக்கது.

தமிழ்ப்பண்பாடு - தமிழறிஞர் தொடர்பில் சுவாமி விவேகானந்தர்

“ஆரியரைப் பற்றிக் கூறப்படுகின்ற கொள்கையில் இருக்கின்ற குற்றங்களையும், அக்கொள்கையால் விளைந்துள்ள தீமைகளையும் அமைதியோடு அறவே நீக்க வேண்டுவது தென்னிந்தியாவின் நலத்திற்கு மிகவும் அவசியமாகிறது. அவ்வாறு நீக்கி ஆரிய இனமே தோன்றுவதற்குக் காரணமான மிகச் சிறந்த தாய் இனங்களாய் விளங்கியவற்றிலே ஒன்றாகப் புகழ் படைத்த தமிழர்களது, பழம் பெருமையை அறிவதால் விளையும் நியாயமான தன் மதிப்பை ஏற்படுத்த வேண்டுவது அவசியமாகிறது.” இவ்வாறு சுவாமி விவேகானந்தர் எடுத்துரைத்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆரியர் - தமிழர் பற்றிய சில உணர்வுகள் உயர்வு பற்றிய போராட்டச் சூழலைத் தோற்றுவித்த பொழுது தேசபக்த பெய்ஞ்ஞானி சுவாமி விவேகானந்தர் முற் கூறியவாறு தமது கருத்தைக் கூறினார். நடுநிலையில் நின்று வீரத்துறவி விவேகானந்தர் சாற்றியதை மேலும் அறிய வைக்கின்றது பின்வரும் அவருடைய பேருரை:

“மிகப் பழமையான காலம் முதல் நாகரிகத்தில் சிறந்தவர்களாகிய தமிழர்கள் வாழும் இடம் மதராஸ் மாகாணம். ஆரியர்களும் இத்தமிழ் மக்களுக்கு பல வகையிலும் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டவர்கள்.”

“Aryans and Tamilians” என்னும் சுவாமி விவேகானந்தரின் கட்டுரையில் உள்ள பின்வரும் கருத்தும் நினைவுகூரத்தக்கது.

“This aryan race, itself a mixture of two great races, Sanskrit Speaking and Tamil Speaking applies to all Hindus alike..... As for us Vedantins and Sannyasins, we are proud of our Tamil Speaking ancestors whose civilisation is the oldest yet Known.”

பரிவ்ராஜகராக சுவாமி விவேகானந்தர் இந்தியாவில் ஆன்மீக யாத்திரை மேற்கொண்டபொழுது 1892இல் திருவனந்தபுரத்தில் ‘மனோன்மனீயம்’ சந்தரம்பிள்ளையைச் சந்தித்து உரையாடியுள்ளார், இங்கு அவர் ‘ஆரியர் - திராவிடர்’ வாதத்தின் முதல் குரலைக் கேட்டார்.

1897இல் சிகாகோ மாநகராக தமிழகத்தில் வலம் வந்த காலத்தில் சென்னை நகரத்தில் சைவ சித்தாந்த அறிஞர் ஜே. எம். நல்லசாமிப்பிள்ளை சுவாமிமீயைச் சந்தித்தார். இந்தச் சந்திப்பைப் பற்றி சுவாமிமீயின் ஆங்கில மொழி வரலாற்று நூலொன்றில் கூறப்பட்டுள்ளதாவது:—

“திருப்பத்தூரில் இருந்துவந்த சைவர்கள் அடங்கிய குழு ஒன்று பிப்ரவரி 8ல் அவரைக் காண வந்தது. அத்துவைதத் தத்துவ அடிப்படை அம்சங்களைப் பற்றி சுவாமிகளிடம் கேள்விகள் கேட்கப்பட்டன.” உரையாடலில் சமூகத்தொண்டு பெறவேண்டிய முக்கியத்துவம் சுவாமிமீயால் உணர்த்தப்பட்டது.

பண்டிதர் சவிராயன் அவர்களின் ஆய்வுக்கட்டுரைத் தொடரான “Admixture of the Aryan with Tamilian” என்பதை ஜே. எம். நல்லசாமிப்பிள்ளை அவர்களின் ‘சித்தாந்த தீபிகை’ என்னும் சைவசித்தாந்தப் பிரசார ஆங்கில இதழில் சுவாமிமீ படித்தறிந்துள்ளார். இதன் தொடர்பாக தமது கருத்தைப் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்:—

“பண்டிதர் சவிராயன் ஈடுபட்டிருக்கும் துறையானது இருளும், இடரும் நிறைந்த துறையே என்றாலும் வேதத்திலுள்ள பெயர்

களைப் பற்றியும், இனங்களைப் பற்றியும் அவர் மிசைபடக் கூறும் பல விளக்கங்களை நாம் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை என்றாலும் இந்திய நாகரிகத்தின் தந்தை வடமொழி பேசும் இனம் என்றால், அந்த இந்திய நாகரிகத்தின் சிறந்த தாயாகிய தமிழ் இனத்தின் கலா சாரத்தைச் சரியானபடி ஆராய்ந்து அறிவதற்கான ஆரம்ப வேலையை அவர் மேற்கொண்டிருப்பதற்காக நாம் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம்.”

இராமகிருஷ்ணர் இயக்கத்தின் படைப்பாளரான சுவாமி விவேகானந்தர் முற்கூறிய தமிழறிஞர்களுடன் கொண்ட தொடர்பு இராமகிருஷ்ணர் இயக்கத்தில் பங்கேற்ற முத்தமிழ் வித்தகர் சுவாமி விபுலாநந்தரின் நோக்குகளுடன் இணைத்துச் சிந்திக்கத்தக்கது.

இராமகிருஷ்ணர் இயக்க உருவாக்கத்தில் தமிழ்நாடு

சுவாமி விவேகானந்தரை இனங்*ண்டு அவரை முதன் முதலில் ‘கண்டுபிடித்தது’ தமிழகத்தான் இந்த வரலாற்றுண்மையை சுவாமிஜியின் சகோதரத் துறவிகளான சுவாமி பிரம்மநாதர், சுவாமி அபேதானந்தர் முறையே 1902, 1906 களில் கூறிவிட்டனர். “அவரை தமிழ்நாடு முதலாவது அங்கீகாரம் செய்து கொண்ட பிறகுதான் வங்கம், மகாராஷ்டிரம் முதலிய ஹிந்தி தேசத்து மாகாணங்கள் அவருடைய பெருமையை உணர்ந்தன” என்று மகாகவி பாரதியார் மிகச் சரியாக மதிப்பிட்டு மொழிந்தார். சுவாமிஜிக்கு முதன் முதலில் சீடர்குழு சென்னையில் தோன்றியதை மேலை நாட்டறிஞர் ரோமன் ரோலாந்து குறிப்பிட்டார். இராமநாதபுரம் மன்னர் பாஸ்கர சேதுபதியும் பிறரும் இராமகிருஷ்ணர் இயக்கம் உருவாகுவதற்கு தொண்டாற்றினர்.

இலங்கையில் சுவாமி விவேகானந்தர்

சுவாமி விவேகானந்தர் நூற்றாண்டு விழாக் காலகட்டத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் வெளியிடப்பெற்ற “இலங்கையில் சுவாமி விவேகானந்தர்” என்னும் அரிய வெளியீடு பல செய்திகளை ஒரு சிறந்த ஆவணமாக்கியுள்ளது.

சுவாமி விபுலாநந்தர் யாழ்ப்பாணம் ஆறுமுகநாவலரை வழி காட்டியாகப் போற்றியவர். சைவசமய எழுச்சிக்கும், புரட்சிக்கும் இலங்கையில் வித்திட்டவர் ஆறுமுகநாவலர். இவர் அவாவியவாறு 29.04.1888இல் ‘சைவசமய பரிபாலன சபை’ தோன்றியது. இதன் பிரசார ஏடாக 11.09.1889இல் வெளிவந்த ‘இந்து சாதனம்’ சுவாமி விவேகானந்தர் 1897இல் இலங்கை வந்ததும் அவருக்கு ஆதரவளித்தது.

இந்து சாதனம் வழியாகத்தான் இலங்கையில் சுவாமிஜி பெற்ற யாபெரும் வரவேற்பை அறிய முடிகின்றது. 11.09 88இல் நூற்றாண்டு விழாக் கொண்டாடிய “சுழத்துத் தமிழ் சைவத்தின் கனிச் செங்கோலாக” விளங்கிய ‘இந்து சாதனம்’ இலங்கையில் இராம கிருஷ்ணர் இயக்கம் தோன்றுவதற்கான காலப்பக்குவத்தைத் தூண்டியது எனக் கூறலாம்.

சைவ சமயக்குரவர்களான திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளாக, மாணிக்கவாசக சுவாமிகளாக ‘சிகாகோ மாவீரர்’ சுவாமி விவேகானந்தர் கொண்டாடப் பெற்றார். வேதாந்த சித்தாந்த மோதல்கள் அக்காலகட்டத்தில் சுவாமி விவேகானந்தரைக் கொண்டாடியதில் குறுக்கிட சைவசமயம் இலங்கையில் அனுமதிக்கவில்லை. இந்து சமய எழுச்சிக்கு அனைத்துலக மதங்கள் பேரவையில் வெற்றிக்கொடி உயர்த்திய சுவாமி விவேகானந்தரை இலங்கை சைவ சமயத்தினர் ஏற்றிப் போற்றுவதில் முன் நின்றனர்.

“இலங்கையில் வழங்கும் தமிழ் சுத்தமான தமிழாகும். மதமும் கலப்பற்ற தமிழ் மதமேயாகும்” என சுவாமி விவேகானந்தர் 1900 இல் வங்கமொழியில் எழுதிய ‘ஐரோப்பாப்பயணம் பற்றிய நினைவுக் குறிப்புகள்’ என்பதில் குறிப்பிட்டார். தேவாரப் பண்ணிசை பக்திப்பரவசத்தடன் பாடப்பெற்றதையும் பாராட்டியுள்ளார்.

தமிழில் முதன் முறையாக மொழி பெயர்க்கப்பட்ட சுவாமிஜியின் சொற்பொழிவு 1897லேயே யாழ்ப்பாணத்தில் வெளிவந்தது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. கொழும்பு நகரில் ‘தியோசபி’ பற்றி சுவாமிஜி ஆற்றிய சொற்பொழிவு முத்துத்தம்பி என்னும் யாழ்ப்பாணத் தமிழரால் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது.

இலங்கையில் சுவாமி சிவானந்தர்

1924இல் சுவாமி விபுலாநந்தருக்கு சந்நியாச தீட்சை அளித்த சுவாமி சிவானந்தர் 1897இல் கொழும்பில் எட்டு மாதங்கள் தங்கியிருந்து வேதாந்தப் பிரசாரம் செய்தார். சுவாமி விவேகானந்தர் பணித்தவாறு சுவாமி சிவானந்தர் இலங்கையில் சமயப் பணியாற்றினார். கொழும்பில் ‘விவேகானந்தா சொஸைடி’யை சுவாமி சிவானந்தர் அமைத்தார். பிற்காலத்தில் இந்த சபையுடன் தயமை இணைத்துக்கொண்டார், சுவாமி விபுலாநந்தர்.

இராமகிருஷ்ண இயக்கத்தில் சுவாமி விபுலாநந்தர் பங்கேற்பு

சுவாமி விவேகானந்தர், சுவாமி சிவானந்தர் ஆகியோர் இலங்கை வந்தபொழுது ஐந்து வயது சிறுவனாக இருந்த மயில்வாகனன், பிற்

காலத்தில் துறவு நெறியை ஏற்றது, ஒரு தற்செயலான நிகழ்ச்சியன்று. மேலைநாட்டு நாகரீகத்தின் புதிய அலைவீச்சுகள் சைவ சமய சமூக வாழ்க்கையைத் தாக்கியபொழுது ஆறுமுகநாவலர் வழி நின்று ஆன்மீக ஒளியொன்றே ஆக்கம் தரவல்லது எனத் தேர்ந்து தெளிந்தார் பண்டிதர் மயில்வாகனர். சமய உணர்வுகள், ஆதிக்க உணர்வுகளாகச் சீரழியக்கூடாது என்னும் கொள்கையையும் கொண்டார். நவீன கல்விகொண்டு புதுமையையும், பழமையையும் செம்மையுற நயம்படு சேர்க்கைக்குப் பாடுபட சிறந்த கல்வியாளராகத் திகழத் தொடங்கினார் பண்டிதர் மயில்வாகனர். இயல்பாகவே அவரிடம் அமைந்திருந்த ஆன்மீக நாட்டம் யாழ்ப்பாணம் கொழும்புத் துறை யோக்கவாமிகள் தொடர்பு காரணமாக மலர்ந்தது.

சென்னை மயிலாப்பூர் இராமகிருஷ்ண மடத்தின் தலைவர் சுவாமி சர்வானந்தா 1920இல் யாழ்ப்பாணம் வந்தார். சுவாமி சர்வானந்தா (1885 — 1970) தூய அன்னை சாரதாமணிதேவியிடம் தீட்சை பெற்றவர். சென்னை இராமகிருஷ்ண மடத்தின் முதல் தலைவரான சுவாமி இராமகிருஷ்ணானந்தருடன் 1906இல் திருமடத்தில் ஆறுமாதம் தங்கியிருந்தார். சுவாமி இராமகிருஷ்ணானந்தருக்குப் பிறகு (1911) இல் சென்னை மயிலாப்பூர் மடத்தின் தலைவரானார் சுவாமி சர்வானந்தர். 1927வரை சென்னையில் இருந்தார். மிகச் சிறந்த நாவலராகப் புகழ் பெற்றவர். 'இராமகிருஷ்ண விஜயம்' என்னும் தமிழ் மாத இதழையும் 'வேதாந்த கேசரி' என்னும் ஆங்கில மாத இதழையும் தோற்றுவித்தவர்.

சுவாமி சர்வானந்தர் இலங்கையில் வேதாந்தப் பிரசாரம் செய்த காலத்தில் பண்டிதர் மயில்வாகனர், இராமகிருஷ்ணர் இயக்கத்தின் வரலாற்றுப் பாத்திரத்தை அறிந்தார். சுவாமி சர்வானந்தருடன் ஏற்பட்ட முதல் சந்திப்பு மயில்வாகனரிடம் இராமகிருஷ்ணர் இயக்கத்தில் இணைவதற்கான பெரும் விருப்பத்தை எழுச் செய்தது.

சுவாமி விவேகானந்தரின் செயல்முறை வேதாந்தமும், குருமகராஜ் இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் வாழ்ந்து காட்டிய வேதாந்த வாழ்க்கையும், பரமஹம்சரால் உருவாக்கப்பெற்ற பதினாறு சீடர்களின் அற்புதமான ஞானவாழ்க்கையும், சர்வபரித்தியாக வாழ்க்கையும் இராமகிருஷ்ணர் இயக்கத்தை புதிய ஒளி பாய்ச்சும் ஆன்மீக இயக்கமாக அடையாளம் காட்டின. இவையும் மயில்வாகனரை ஆட்கொண்டன என்றால் அது மிகையாகாது.

1922இல் சென்னை மயிலாப்பூர் இராமகிருஷ்ண மடத்தில் சேர்ந்தார் மயில்வாகனர். இங்கு அவருக்கு பெற்றுகரிய பெரும்பேறு

வாய்த்தது. அஃது என்னவெனில் குருமகராஜின் நேர்ச் சீடர்களான சுவாமி பிரம்மானந்தரையும், சுவாமி சிவானந்தரையும் நேரில் சந்தித்து பழக ஏற்பட்ட பெரும் பேறாகும்.

1923இல் சுவாமி பிரம்மானந்த மகராஜிடம் பிரம்மசர்ய தீட்சை பெற்று 'பிரபோதசைதன்யர்' என்னும் திருநாமத்தைப் பெற்றார் மயில்வாகனர்.

1924இல் சுவாமி சிவானந்தரிடம் சந்நியாச தீட்சை பெற்றார். சுவாமி விபுலாநந்தர் எனும் புனித பெயர் கொண்டார்.

சுவாமி சிவானந்தர் பணித்தவாறு, இலங்கையில் இராம கிருஷ்ணமிஷன் கல்வி நிறுவனங்களைத் தோற்றுவிப்பதில் முனைந்தார் சுவாமி விபுலாநந்தர்.

சுவாமி சிவானந்தரின் பெருமையை போகுமிடங்களில் எல்லாம் விதந்தோதி மகிழ்ச்சியில் திளைத்து வந்தார் சுவாமி விபுலாநந்தர். குருவணக்கமாக சுவாமி விபுலாநந்தர் "குருசரண ஸ்தோத்திரம்" என்னும் பாமாலை யாத்தார். இதில் ஒரு பகுதி வருமாறு:

நோவொழிய விளைப்பகற்றி நுவல நின்ற முதுமை
 நோய்மரண முறுதலிலாத் தேவர்நிலை பெறுதற்
 காவனசெய் தானந்த நிறைவினை யன்றளித்த
 அணிமலர்ச்செஞ் சேவடியை யடைந்தவரைப் புரக்கும்
 தேவதரு நிழலென்கோ தெள்ளமுத மென்கோ
 சிவானந்த நிதிபொதிந்த செழும்பேழை யென்கோ
 பாவமொன்றா நீரமைந்து பரிந்துவந்தென் சிரத்திற்
 படிந்த திருவடியிணையை யடைந்தது மற்புதமே.

"இலங்கை முழுவதிலுமே முதல் முதலாக முற்றத் துறந்த முழுத் துறவியானவர் அவரேயென்று பல ஊர்களிலும் அவரை அன்பர்கள் புகழ்ந்தனர்" என்று ஒரு குறிப்பு "ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஜயம்" இதழில் (1947 ஆகஸ்டு) வெளிவந்தது. 1926ஆம் ஆண்டில் கல்கத்தாவில் இராமகிருஷ்ணத் தலைமை மடத்தில் நடைபெற்ற மாநாட்டில் இலங்கைப் பிரதிநிதியாகக் கலந்துகொண்டார்.

இராமகிருஷ்ணர் இயக்க இதழியல் துறையில்

இராமகிருஷ்ணர் இயக்க வளர்ச்சிக்கு இதழியல் துறையை மிகத் திறமையாகப் பயன்படுத்த சுவாமி விவேகானந்தர் வழிகாட்டினார்.

இவ்வழியில் முதன் முயற்சியும் சென்னையில் தான் தோன்றியது: 14.9.1895இல் சென்னை திருவல்லிக்கேணியில் இருந்த வெளிவரத் தொடங்கிய 'பிரம்மவாதின்' என்னும் மாதமிருமுறை ஆங்கில இதழும் 1896 ஜூலை முதல் சென்னை மயிலாப்பூரில் இருந்து வெளிவரத் தொடங்கிய "பிரபுத்த பாரதா" என்னும் ஆங்கில மொழி மாத இதழும், இராமகிருஷ்ணர் இயக்கத்திற்காக முதன் முதலாக தோன்றிய இதழ்களாகும். இவையிரண்டின் தோற்றத்திலும், வளர்ச்சியிலும் சுவாமி விவேகானந்தர் வழிகாட்டினார். இவையிரண்டிற்கும் பிறகு கல்கத்தாவில் இருந்து ஜனவரி 1899முதல் சுவாமி திரிகுணாதீமான்ந்தா அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு 'உத்போதன்' என்னும் வங்கமொழி இதழ் வெளிவந்தது. பத்திரிகைக்கு பெயர் சூட்டியதோடு அதன் வளர்ச்சிக்கும், உறுதுணையாக விளங்கினார் சுவாமி விவேகானந்தர்.

1897இல் சென்னையில் சுவாமி இராமகிருஷ்ணானந்தரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட இராமகிருஷ்ணர் மடத்தின் சார்பில் 1914மே மாதத்தில் "வேதாந்த கேசரி"யும், 1921 ஜனவரியில் "ஸ்ரீஇராமகிருஷ்ண விஜயம்" என்னும் மாத இதழும் வெளிவந்தன. இவ்விரண்டு இதழ்களுக்கும் 1922 முதல் 1924 வரையில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார் சுவாமி விபுலாநந்தர். "பிரபோத சைதன்யர்" என்னும் பெயரில் எழுதி வந்தார். இதற்கு முன்பே இலங்கையில் 'இந்துசாதனம்' ஆங்கிலப் பகுதியிலும் 'யங்கிந்து' என்னும் ஆங்கில இதழிலும் எழுதிய அனுபவம் அவருக்குண்டு.

எங்கு சென்றாலும் தமது தமிழ் இலக்கிய ஆய்வுப்பற்றை எந்தச் சூழலிலும் விடாது வெளிப்படுத்தி வந்தவர் சுவாமி விபுலாநந்தர். இவ்வுண்மையை "ஸ்ரீஇராமகிருஷ்ண விஜயம்" "வேதாந்த கேசரி"யிலும் காண்கின்றோம். இந்தக் காலகட்டத்திலேயே கரந்தை 'தமிழ்ப்பொழில்' என்னும் தமிழ் இலக்கிய இதழிலும், மதுரை 'செந்தமிழ்' என்னும் இலக்கிய ஆய்விதழிலும் எழுதுவதை முக்கிய கடமையாகக் கொண்டிருந்தார்.

"ஸ்ரீஇராமகிருஷ்ண விஜயத்தில்" வெளிவந்த பல கட்டுரைகள் "விபுலாநந்த வெள்ளம்" என்னும் நூலில் (1961) அடிகளாரின் அருமைச்சீடர் அருள்செல்வநாயகம் அவர்களால் தொகுக்கப்பெற்றுள்ளன. இந்த நூலின் முன்னுரையில் உள்ள பின்வரும் பகுதி சுவனிக்கத்தக்கது.

“விபுலாநந்த வெள்ளம்” வர முதற் காரணராய் இருந்தவ ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஜயத்தின் ஆசிரியரான சுவாமி பரமாத்துமா நந்தா அவர்களாவர். சுவாமி பரமாத்துமாநந்தா அவர்கள் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஜயத்தின் பழைய இதழ்களையெல்லாம் ஆரும் பாடுபட்டுத் தேடியெடுத்து எம்மிடம் ஒப்புவித்தார். அவரது ஆரும் பெரும் முயற்சியினால் கிடைத்த கட்டுரைகளைப் படித்து விபுலா நந்த வெள்ள நூலினுக்கமைய ஒரு சில கட்டுரைகளைத் தெரிந் தோம்”.

இந்தக் கட்டுரைகளின் பின்வரும் பட்டியலைப் பார்க்கும் பொழுது செந்தமிழ் இலக்கியப் பணியின் சீர்மையையும் கண்டு களிக்கின்றோம்.

1. அறத்துப்பால் ஆராய்ச்சி.
2. சோழமண்டலத் தமிழும் ஈழமண்டலத் தமிழும்.
3. உயிர்வாழ உழைப்பு.
4. பாவலர் விருந்து.
5. இளமைப் பருவத்தின் பெருவனப்பு.
6. யோகமார்க்கம்.
7. அருநிதியம் விலைசரசம்.
8. மாதவர் நோன்பும் மடவார் கற்பும் மன்னவர் நீதியும்.
9. பெரியோர் வாழ்க்கையும் அவரது திருநட்சத்திரங்களும்.
10. மானத சக்தியும், காரிய சித்தியும்.
11. தமிழ்மொழியின் தற்கால நிலைமையும் தமிழரின் கடமையும்.
12. மானிடனும் அவன் மனத்தின் ஆற்றலும்.
13. சிந்தனை மொழிகள்.

“விவேகானந்தன்”

சுவாமி விவேகானந்தர் பெயரில் தமிழ் இதழ்கள் சில வெளி வந்துள்ளன.

1902இல் யாழ்ப்பாணம் விவேகானந்தா அச்சுக்கூடத்தில் இளைய தம்பி என்பவரால் அச்சிடப்பெற்று ‘விவேகானந்தன்’ என்னும் இதழ் வெளியாகியுள்ளது. ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. உள்ளி ரண்டு பக்கங்கள் தமிழ்மொழியாகவும், வெளியிரண்டு பக்கங்கள் ஆங்கிலமாகவும் அமைந்திருந்தன.

1906இல் தமிழகத்தின் வாணியம்பாடி க. வேங்கடசாமி நாயுடுவை ஆசிரியராகக் கொண்டு மாதமிருமுறையாக “விவேகா

னந்தம்” என்னும் பெயரில் ஓர் இதழ் வெளிவந்தது. முதல் இதழ் 31.05.1906இல் வெளியாயிற்று.

1922 சனவரியில் சென்னையில் இருந்து ‘விவேகானந்தம்’ என்னும் பெயரில் நாற்பது பக்கங்களுடன் ஒரு தமிழ் இதழ் தொடங்கப் பெற்றது. ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. ஆரணி திருநாவுக்கரசு அச்சகத்தில் அச்சிட்டு சென்னையில் இருந்து எம். சக்கரவர்த்தி என்பவரால் வெளியிடப்பெற்றது.

1925இல் குரோதன ஆண்டு கார்த்திகையில் ‘விவேகானந்தன்’ என்னும் பெயரில் மாத இதழாக கொழும்பு விவேகானந்த சபையால் வெளியிடப்பெற்றது. இதன் ஆசிரியர் ‘ஸ்ரீமத் வ்ஹ்லாநந்த சுவாமிகள்’ எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆத்மஞான வளர்ச்சியையும், உலகியலறிவு விருத்தியையும் கருதிய இவ்வுத்தமப்பத்திரிகை” என மேலட்டையில் அச்சிடப்பெற்றுள்ளது. மேலட்டையில் சுவாமி விவேகானந்தர் படம் அச்சாகியுள்ளது. ‘பரஹ்ம விதாப் நோதிபரம்’ என்பதும் மேலட்டையில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

அணிந்துரையில் “சமுதாயநாட்டின் தலைநகராகிய கொழும்புப் பதியிலே ஏறக்குறைய இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக நடைபெற்று வருகின்ற விவேகானந்தாசபையானது தன்னகம் புகாரை நன்னிலைப் படுத்தும் ஒரு செந்நெறிக் கழகமாக நிலவுகின்றது. இக்கழகத்தினின்றும் வெளிவரும் ‘விவேகானந்தன்’ என்னும் இப்பத்திரிகையானது நீடு வாழ்ந்து நற்பயன் விளைக்குமாறு பெரியோர் இதனை ஆசீர்வதிப்பார்களாக” எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

1926ஆம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் பத்திரிகையில் வெளிவந்த பின்வரும் குறிப்பும் உளங்கொளதக்கது.

“உலகம் உய்யத் திரு அவதாரம் செய்தருளிய ஞான சற்குருமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீமத் விவேகானந்த சுவாமிகளது திருப்பெயரைத் தாங்கிய இப்பத்திரிகையின் ஒன்பது பகுதிகள் வெளிவந்து விட்டன. இது முதற்தொகையின் பத்தாவது பகுதி.”

‘விவேகானந்தன்’ பத்திரிகையில் சுவாமி விஹ்லாநந்தருக்கு உதவி ஆசிரியராக அவருடைய சீடர் மா. பீதாம்பரனார் பணியாற்றினார்.

‘உள்ளக்கிடக்கை’ என்னும் தலைப்பில் கல்வி, சமயம், தமிழ் மொழி வளர்ச்சி பற்றி மாதந்தோறும் சிறந்த கட்டுரைகள் வெளிவந்தன.

தொடக்க காலத்தில் இந்த இதழிற்கு முழுக்கவன்ம் செலுத்த இயலாத நிலைமை ஏற்பட்டதற்குரிய காரணத்தை இதழாசிரியர் சுவாமி விபுலாநந்தர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“இதன் பதிப்பாசிரியராயிருந்து வேண்டுவன புரிதற்குடன்பட்ட யாம் இம்முயற்சியோடு இளைஞரது கல்வி வளர்ச்சிக்கு ஆகவேண்டிய முயற்சிகள் பலப்பல செய்ய நேர்ந்தமையாலும், அம்முயற்சிகளுக்காக யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு ஆகிய இடங்களுக்குப் பலமுறையும் பிரயாணஞ் செய்ய நேர்ந்தமையாலும் பிறவற்றானும் இம்முயற்சியை முழுமனதோடு செய்ய இதுவரையும் தருணம் வாய்த்திலது.” இவ்வாறு 1926 ஆம் ஆண்டில் ‘விவேகானந்தன்’ இதழில் எழுதியுள்ளார். இதே இதழில் “இதுகாறும் யாம் வெளியிடாதிருந்த ஒரு முக்கியமான விஷயத்தைப் பற்றி ஒரு சில குறிப்புகள் கூறவந்தனம்” எனக்குறிப்பிட்டு ‘விவேகானந்த சுவாமிகள் எதற்காக அவதரித்தார்? அவர் சிறப்பாகக் கைக்கொண்ட கொள்கை எது? அவருடைய திருப்பெயரைத் தாங்கிய சங்கங்களும் சபைகளும் செய்து நிறைவேற்றுவதற்குரிய முயற்சிகள் யாவை?’ என்னும் வினாக்களை எழுப்பி ‘விவேகானந்த சுவாமிகளின் அவதார மகிமை’யை விளக்கியுள்ளார்.

‘ஆண்மையும், ஆற்றலும் நிறைந்தவனே சமயவுண்மைகளை உள்ளவாறறிய வல்லவன்’ என்பதே சுவாமி விவேகானந்தரின் சிறப்பான கொள்கை எனச் சுட்டிக்காட்டி விளங்க வைத்துள்ளார். இந்தக் கட்டுரையில் காரைக்குடி இந்துமத தேசாபிமான சங்கத்திற்கு காக மகாகவி பாரதியார் பாடிய பாடலில் உள்ள இந்துமத விளக்கத்தை ‘இந்துமதத்துக்கோர் வரைவிலக்கணம்’ எனப் பாராட்டியுள்ளார் சுவாமி விபுலாநந்தர்.

மகாகவி பாரதியிடம் சுவாமி விபுலாநந்தர் கொண்டிருந்த அளப்பரிய பெருமதிப்பை மீண்டும் ‘விவேகானந்தன்’ இதழில் 1927 ஜூலை, செப்டம்பர் இதழ்களில் வெளியான ‘பாரதிபாடல்’ என்னும் கட்டுரையில் அறிகின்றோம். (இந்தக் கட்டுரை முழுவதும் பெ. சு. மணி தொகுத்த ‘அறிஞர்கள் பார்வையில் பாரதி’ என்னும் நூலில் 1982 வெளிவந்துள்ளது.)

வழக்கம்போல் தமிழ் இலக்கிய ஆய்வுக்கட்டுரைகளை ‘விவேகானந்த’னில் சுவாமி விபுலாநந்தர் எழுதினார். ‘ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஜயம்’ இதழ்களில் இருந்து தொகுத்து வெளியிட்டதுபோல் ‘விவேகானந்தன்’ இதழ்களில் இருந்தும் தொகுத்து வெளியிட ஒரு முயற்சி அரும்பியது. ஆனால் அந்த முயற்சி கட்டுரைகளைப் படித்து

வெளியீடுவதாகக் கூறிய ஓர் அன்பரின் இயலாமை காரணமாக மலரவில்லை. ஆயினும் ஒரு சில கட்டுரைகள் முதல் தொகுதியில் இருந்து தொகுக்கப்பெற்று 'விபுலாநந்தர் உள்ளம்' என்னும் நூலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

'பிரபுத்தபாரதா'வில் சுவாமி விபுலாநந்தர்

சென்னை மயிலாப்பூர் சூழலில் வங்கக் கடற்கரையின் காற்று வீச 1896 ஜூலை முதல் 1898 மே வரையில் வெளிவந்த 'பிரபுத்த பாரதா' அதன் அறிவார்ந்த ஆசிரியரான பி. ஆர். ராஜம் அய்யரின் அகால மறைவினால் நின்றுவிட்டது. மீண்டும் சுவாமி விவேகானந்தரின் முயற்சியால் 1898 ஆகஸ்டு முதல் இமயமலைச்சாரலின் ஏகாந்த இனியவாசத்தடன் மாயாவதி என்னும் ஊரில் இருந்து வெளிவரத் தொடங்கியது.

சுவாமி விபுலாநந்தர் 1940 சனவரி முதல் 'பிரபுத்த பாரதா' வின் ஆசிரியராக நியமிக்கப்பெற்றார். இவருடைய ஆங்கில மொழி யாற்றலை 'பிரபுத்த பாரதா' வெளிப்படுத்தியது.

தமது தமிழ்த்தொண்டிற்கு 'பிரபுத்த பாரதா'வையும், அதன் வரம்பிற்குட்பட்டு பயன்படுத்தினார். சுவாமிவிபுலாநந்தர் 29.01.1941 இல் தமது நண்பர் நல்லதம்பி அவர்களுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் 'இமயத்துக்கு வந்த என்னையும், தமிழ்த் தொண்டு விடேனென்று பற்றிக்கொண்டிருக்கிறது' எனக் குறிப்பிட்டார்.

'சூழ்ணவுதான் கிடைத்தாலும் தமிழ்த்தாயின் அருளெனக் கருதி ஏற்றுக்கொண்டு விரிந்தமுறையிலே தொண்டாற்ற வேண்டும்' என்னும் இலட்சிய வாழ்க்கையை மேற்கொண்டவர் சுவாமி விபுலாநந்தர்.

'பிரபுத்த பாரதத்திற்கும் வருவாயுண்டு. அவ்வருவாயில் ஒரு சிறிது ஆச்சிரமத்திலே எனது உணவுச்செலவுக்குக் கொடுத்துவிட்டு மிகுதியைப் பொதுப் பணிக்குக் கொடுக்கிறேன்' என்றும் தமது கடி தத்தில் எழுதியுள்ளார் சுவாமி விபுலாநந்தர்.

1940 சனவரி இதழில் பின்னோக்கு (Retrospect) என்னும் கட்டுரையில் ஆன்மீக விடுதலையைப் பெற்றுத்தந்த ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரையும், சுவாமி விவேகானந்தரையும், அரசியல் விடுதலைக்கு அறப்போர் நடத்தி வந்த காந்தியடிகளையும் போற்றி எழுதினார் சுவாமி விபுலாநந்தர்.

‘பிரபுத்த பாரதா’வின் ஆசிரியராக சுவாமி விபுலாநந்தர் பொறுப்பேற்க இருப்பதைப் பாராட்டி யாழ்ப்பாணத்தில் பாராட்டு விழா நடைபெற்றது. இந்த விழா உரைகள் ஒன்றில் “வடஇந்தியாவில் தமிழ் கலைஞானத்தைச் சுவாமிகள் பரப்புவார்களென்று நம்புகின்றோம்” எனப் பேசப்பட்டது. சுவாமிகளின் எழுத்துலகத் தருமத்தை நன்கு புரிந்துகொண்ட அந்த நண்பர் எதிர்பார்த்தவாறே “பிரபுத்த பாரதா”வில் இராமகிருஷ்ணர் இயக்கத் தொடர்பான செய்திகள், கட்டுரைகளுடன் பழந்தமிழ் இலக்கியம், பக்தி இலக்கியம் முதலானவற்றையும் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தும், விளக்கியும் எழுதி வந்தார் சுவாமி விபுலாநந்தர்.

முதல் இதழிலேயே ஜனவரி 1940 இல் தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வாரின் திருப்பள்ளி எழுச்சிப் பாடலொன்றை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டார். திருவிளையாடல் புராணச் செய்திகள் சிலவற்றையும் பாண்டியர்குல அரசி தடாதகைப் பிராட்டியாரைப் பற்றியும், திருமங்கை ஆழ்வார் வரலாற்றையும், அவர் பாடல் ஒன்றையும் மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டார். இத்துடன் பேராசிரியர் பி. எஸ். நாயுடு என்பவர் எழுதிய சைவசமயக் கட்டுரைகளையும், பிற கட்டுரைகளையும் வெளியிட்டு வந்தார்.

1940 ஆகஸ்டு இதழில் சங்க இலக்கியத்தின் பத்துப்பாட்டில் இருந்து ஒவ்வொரு பகுதியைப் பற்றியும், விளக்கமளித்து எழுதினார். இதே இதழில் பழந்தமிழ் இலக்கியத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து வெளியிட வேண்டியதன் குறிக்கீகாளைப் பற்றியும் வலியுறுத்தினார்.

இராமகிருஷ்ணர் இயக்க இதழில் தமிழ் இலக்கியம், பண்பாடு பற்றிய கட்டுரைகளை வெளியிட்டதில் சுவாமி விபுலாநந்தர் காட்டிய பேராவும் வணக்கத்திற்கரியது. “மறைவாக நமக்குள் பழங்கதைகள் பேசாமல்” தமிழரல்லாதாரும் அறிந்து கொள்ள “பிரபுத்த பாரதா”வை பயன்படுத்தியதற்கு நல்ல வரவேற்பும் கிடைத்தது.

ஓ. சி. கங்கெளலி என்னும் வரலாற்றுதிருறை ஆழ்வாளர் சுவாமி விபுலாநந்தருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் “பிரபுத்த பாரதா”வின் ஒவ்வொரு இதழிலும் பத்துப்பாட்டை மொழி பெயர்த்து நான்கு பக்கங்களில் வெளியிட வேண்டும் என வேண்டுகோள் விடுத்தார். இதைக் குறிப்பிட்டு சுவாமி விபுலாநந்தர் “பிரபுத்த பாரதா”வில் எழுதியதாவது:-

“சமயச்சார்பற்ற தமிழ் இலக்கியத்தின் மொழி பெயர்ப்புக்களைத் தொடர்ந்து வெளியிடுவது என்பது இந்தப் பத்திரிகையின்

வரம்பிற்குள் வரவில்லையென்றாலும் இந்தியப் பண்பாட்டின் ஒரு பகுதியான தமிழ்ப் பண்பாட்டின் பங்களிப்பைப் பற்றி அவ்வப் பொழுது வெளியிட வேண்டியது நியாயமானதே என்று முடிவு செய்துள்ளோம். இந்த இதழில் பத்துப் பாட்டைப் பற்றிய செய்திகளை தொகுத்தளித்துள்ளோம். அடுத்து வரும் இதழ்களில் எட்டுத் தொகையைப் பற்றிய செய்திகளைத்தர விரும்புகின்றோம்”.

‘பிரபுத்த பாரதா’ என்றால் ‘விழிப்புற்ற பாரதம்’ என்று பொருளாகும். இதில் ‘விழிப்புற்ற தமிழக’த்தின் குரலையும் கேட்க வைத்தாரல்லவா சுவாமி விபுலாநந்தர். இராமகிருஷ்ணர் இயக்கம் சமய - பண்பாட்டு இயக்கம் என்னும் நோக்கில் பார்க்கும் பொழுது தமிழ் சமய பண்பாட்டு நெறிகளை ஒற்றுமையுணர்வுடன் எடுத்துரைக்க சுவாமி விபுலாநந்தர் “பிரபுத்த பாரதா”வை ஒரு கருவியாகக் கொண்டது அவரே கூறியவாறு “நியாயமான முடிவாகும்”.

இராமகிருஷ்ண மிஷனில் சேர்ந்தாற்போல் வெளியில் செல்லாமல் தொண்டாற்ற இயலாத அளவிற்கு இலங்கை, தமிழ் நாட்டில் அவருக்கு அழைப்புகள் அலை அலையாக வந்துகொண்டிருந்தன. இவருக்கு ஏற்பட்ட இந்த ‘நெருக்கடிகளை’ புரிந்துகொண்டு இராமகிருஷ்ண மிஷனின் தலைமையும் சற்றே இவருக்கு விதிவிலக்காக வெளியில் இருந்து பணியாற்ற அனுமதித்தது.

பிரம்மசர்ய காலகட்டத்திலேயே பிரபோத சைதன்யரை இலங்கை பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறையில் கொழும்பு விவேகானந்த சபையின் சார்பில் பதவி ஏற்கும்படி வேண்டுகோள் வந்தது. ஆனால், அப்பொழுது சென்னை இராமகிருஷ்ணர் மடத்தின் தலைவராயிருந்த சுவாமி சர்வானந்தர் மடாலய விதிகளை எடுத்துக்காட்டி பிரபோத சைதன்யர் அவர்களை அனுப்ப முடியாமல் இருப்பதற்காக மிகவும் வருந்துவதாகத் தெரிவித்தார்.

1943இல் இலங்கைத் தமிழர்களின் முறையீட்டை பரிவுடன் ஏற்று இராமகிருஷ்ண மிஷன் தலைமை சுவாமி விபுலாநந்தரை இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் பேராசிரியப் பணியில் ஈடுபட உதவியது.

இராமகிருஷ்ணர் இயக்கத்தின் தலைமையகத்தில் பேலூர் திருமடத்தில் செயற்குழு உறுப்பினராக ஓராண்டு சுவாமி விபுலாநந்தர் பணியாற்றினார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இராமகிருஷ்ணர் இயக்கத்திற்காக நூல்களை எழுதியுள்ளார் சுவாமி விபுலாநந்தர். சுவாமி விபுலாநந்தரின் இராமகிருஷ்ண இயக்க நூல் வரிசைகளில் முதலாவது 'கர்மயோகம்' எனும் நூலாகும். இது 1922இல் சென்னை இராமகிருஷ்ணர் மடத்தின் சார்பில் வெளியிடப்பட்டது. சுவாமி விவேகானந்தர் 1895இல் அமெரிக்காவில் ஆற்றிய சொற்பொழிவின் தமிழாக்கம் இந்நூல். இந்த நூலில் ஆங்காங்கே சில குறிப்புகளைத் தந்ததுடன் அததியாயங்கள் மூன்றிற்கு தொகுத்துரைச் சூத்திரங்களை வழங்கியுள்ளார். அந்த அததியாயங்களின் பொருளை மனனஞ் செய்து கொள்ளவே இந்தச் சூத்திரங்களை செய்யுள் வடிவில் வழங்கினார்.

மொழி பெயர்ப்பில் தமிழ் மரபு பேணப்படவேண்டும் எனும் நோக்குடையவர் சுவாமி விபுலாநந்தர். 'கர்மயோகம்' நூலின் பதினோராவது பிரிவில் பின்வரும் குறிப்பை எழுதியுள்ளார் சுவாமி விபுலாநந்தர்.

“முதநூலில் ஆங்கில மொழி மரபின்படி உப்புப் போன்றவர்கள் என்பதைத் தமிழ் மரபுக்கியைய புஷ்பம் போன்றவர்கள் என்று மொழி பெயர்த்தோம். உற்று நோக்கின் இரண்டுக்கும் பொருள் பேதமின்மை தெளிவாகும்.”

சுவாமி விவேகானந்தரின் நூல்கள் அனைத்தையும் தமிழில் பத்துத் தொகுதிகளில் கொண்டுவரலாம் என்று திட்டமிடப்பட்டது. இதன் முதல் தொகுதியாக 'விவேகானந்த நூனதீபம்' 1934இல் சென்னை இராமகிருஷ்ணர் மடத்தின் வெளியீடாக வந்தது.

சுவாமி விபுலாநந்தர் மொழிபெயர்த்த இந்த நூலில் 'சிகாகோ பிரசங்கம்' 'சுருமயோகம்', 'ராஜயோகம்', 'பதஞ்சலியாக சூத்திரம்' மற்றும் யோக நூற்குறிப்புகள் அடங்கிய ஓர் அநுபந்தம் ஆகியன உள்ளன.

'நூனதீபம்' என்ற தலைப்பு சுவாமி விபுலாநந்தர் வழங்கியது.

1907 இல் சுவாமி விவேகானந்தரின் நூற்றொகுதிக்கு சகோதரி நிவேதிதை ஒரு முன்னுரை எழுதியுள்ளார். இதன் தமிழாக்கத்தையும் பதினைந்து பக்கங்களில் இந்த நூலில் இணைத்துள்ளார். இந்த முன்னுரையில் வரும் பின் பகுதியில் உள்ள வரிகள் சுவாமி விபுலாநந்தரைக் கவர்ந்தன. நூலின் தலைப்பிற்கும் உதவின.

“1893 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 11ம் திகதி முதல் 1902 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 4 ஆம் திகதி வரை உள்ள சில ஆண்டுகளுக்குள்ளே உலகிற்காகவும், இந்திய மக்களுக்காகவும் இந்திய மாதாவானவள் இவருடைய திருக்கையினாலே கொடுத்தி வைத்த தீபத்திலே அமைத்த மூன்று சுடர்கள் மேற்குறித்த மூன்றுமேயாம். இங்கு மூன்று சுடர்கள் என நிவேதிதை குறிப்பிட்டவை. “ஞானசாஸ்திரம், ஞானாகிரியர், தாய்நாடு” (மேற்குறித்த மூன்றுமேயாம் இங்கு மூன்று சுடர்கள்) முற்கூறிய வரிகளில் “தீபத்திலே” என்ற சொல்லிற்கு பின்வரும் அடிக்குறிப்பை சுவாமி விபுலாநந்தர் கொடுத்துள்ளார்.

“இக்காரணம் பற்றியே இம்மொழி பெயர்ப்பு “விவேகாநந்தர் ஞானதீபம்” என்னும் பெயரினைத் தாங்கி நின்றது.”

இந்த நூலில் உள்ள உள்ளடக்கம் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியாக சிறு வெளியீடுகளாக வெளிவந்துள்ளன. குருமகராஜ் பரமஹம்சரின் அருளுரைகளை கவிதைகளாகவும் படைத்தார் சுவாமி விபுலாநந்தர்.

சுவாமி விபுலாநந்தர் பதினான்கு ஆண்டுகளாக ‘யாழ்நூல்’ பற்றிய ஆயவிலேயே தோய்ந்து உறைந்தார். இதனால் இராமகிருஷ்ணர் இயக்கத்திற்காக நூல்கள் மேலும் படைத்தளிக்க வாய்ப்புகள் மேலும் தொடர இயலாதாயிற்று.

கல்வி நிறுவனங்களில்

இராமகிருஷ்ணர் இயக்கத் தொண்டுகளில் கல்வி நிறுவனங்கள் அமைப்பு முக்கிய பங்கு வகித்தது. இலங்கையிலுள்ள இராமகிருஷ்ண மிஷனின் பாடசாலைகளை 1925 ஆம் ஆண்டு முதல் ஆறு ஆண்டுகள் வரை சுவாமி விபுலாநந்தர் திருத்தியமைப்பித்துக் கொண்டிருந்தார்.

தூய அன்னை சாரதா தேவியின் நினைவாக காரைதீவில் சாரதா வித்தியாலயத்திற்கு அடிக்கல் 1925 இல் நாட்டப்பட்டது. 1929 இல் கல்லடி உட்பாடையில் தோன்றிய சிவானந்தா வித்தியாலயம், சுவாமி விபுலாநந்தரின் குரு, சுவாமி சிவானந்தர் பெயரில் அமைந்தது. கொழும்பு நகரில் சுவாமி விவேகாநந்தர் நினைவாக விவேகாநந்தா வித்தியாலயம் தொடங்கப்பெற்றது. இவையனைத்தும் சுவாமி விபுலாநந்தரின் முயற்சிகளிலே தோன்றின. பாடபோதனைகளில் குருமகராஜ் இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர், சுவாமி விவேகாநந்தர், மகாத்மாகாந்தி ஆகியோரின் போதனைகள் முக்கிய பங்கு கொண்டன.

யாழ்ப்பாணத்து வண்ணார்பண்ணை வைத்தீசுவரன் வித்தியாலயம், விவேகானந்த வித்தியாலயம் முதலிய பாடசாலைகளை நடத்தும் பொறுப்பு சுவாமி விபுலாநந்தரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

விஞ்ஞானப் பட்டதாரியாக, மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப் பண்டிதராக, ஆசிரியர் பயிற்சிபெற்றவராக இராமகிருஷ்ணர் இயக்கத்துறையாக முதலான பலதகுதிகளால் கல்வி நிறுவனங்களை சீரும் சிறப்புமாக நடத்திக் காட்டியவர், சுவாமி விபுலாநந்தர்.

முடிவுரை

1947 ஜூலை 19இல் கொழும்பு நகரில் பரமபதமடைந்தார் சுவாமி விபுலாநந்தர். 1947 ஆகஸ்ட்டில் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண விஜயம் இதழில் சுவாமி விபுலாநந்தர் மறைவிற்கு இரங்கல் தெரிவித்து எழுதப்பட்டது. “சுவாமிகளின் அறிவின் திறனையும், பெரும் புலமையையும், ஒழுக்க மாண்பினையும், தொண்டு விருப்பினையும், பலவகைப்பட்ட ஆற்றலையும் போதியவாறு போற்ற ஒண்ணாது” என்பது இரங்கல் உரையில் ஒரு பகுதி.

வேதாந்த கேசரியில், 1947 - ஆகஸ்ட்டில் சுவாமி விபுலாநந்தர் மறைவு குறித்து எழுதப்பெற்றதில் ஒரு பகுதி வருமாறு:

“Swami Vipulananda was one of those few souls who seek to lead their scholarship and intellectuality to their true crown and fulfilment; spirituality and saintliness... In him the Mission loses one of its very brilliant men and Ceylon one of the jewels she gave to India.

“பிரபுத்த பாரதா” வில் (1947, ஆகஸ்ட்டில்) சுவாமி விபுலாநந்தரின் இராமகிருஷ்ண மிஷன் தொடர்பான கல்விப்பணிகள் குறிப்பிடப்பெற்று இரங்கல் தெரிவிக்கப்பட்டது.

இராம கிருஷ்ண மிஷன் பேலூர் தலைவர் சுவாமி விரஜாநந்தர் வரலாற்று நூலில் சுவாமி விபுலாநந்தரின் இராம கிருஷ்ணர் இயக்கப்பணிகள் நினைவுகூரப்பெற்று அவருடைய மறைவு சுவாமி விரஜாநந்தருக்கு பெரும் துக்கத்தை ஏற்படுத்தியது எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

சுவாமி விபுலாநந்தர் பிறந்த நூற்றாண்டு விழா கொண்டாடப்பெறும் சமயத்தில் உலக சமயப் பண்பாட்டு இயக்கங்களிடையே நல்லுறவும் ஒத்துழைப்பும் மேன்மேலும் செழுமை பெறுவதாக.

1893 இல் சிகாகோ சர்வமத சபை இறுதிக் கூட்டத்தில் சுவாமி விவேகாநந்தர் முழங்கிய பின்வரும் அமுதமொழிகள் இன்றும், என்றும் போற்றப்படுவதற்கு உரியன. அவை இராமகிருஷ்ணர் இயக்கச் சான்றோர்கள் இதய ஒவியாக காலந்தோறும் மந்திரங்களாக ஒலித்துக்கொண்டே இருக்கும். ஆம்; சுவாமி விபுலாநந்தரின் அசரீர ஒவியாகவும்தான்.

“உதவி செய்; போரிடாதே; ஒன்றுபடுத்த; அழித்துவிடாதே; சமரசமும், சாந்தமும் வேண்டும்; வேறுபாடு வேண்டா”.

சுவாமி விபுலாநந்தர் போன்றவர்களால் “உண்டால் அம்ம இவ்வகம்!” என்று புறநானூற்றுக்குரலில் பிரகடனப்படுத்த முடிகிறது.

அடிகளும் அடியேனும்

★ செ. வேலாயுதபிள்ளை

(குறிப்பு : விபுலாநந்த அடிகளுடன் எனக்குத் தொடர்பு உண்டான காலம் 1944 முதல் 1947 வரையான மூன்றாண்டு காலமாகும். அதாவது, அடிகள் காலபாவதற்கு முன்னுள்ள மூன்றாண்டு காலமாகும். இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் அடிகளிடம் நான் தமிழ் கற்ற அக்காலப்பகுதியில், அடிகள் சொல்லக் கேட்டு ஏட்டிலே எழுதி வைத்த எத்தனையோ அரிய குறிப்புகள் எல்லாம் கால வெள்ளத்தில் மறைந்துவிட்டன. இப்போது, என் மனத்திலே பதிந்துள்ள சில கருத்துகளும் என்னுடன் மறைந்து போகாமல், ஏதாவதொர் ஏட்டிலே பதிவுசெய்யப்பட்டாற் பலர்க்கும் பயன்படும் என்பதனால் இக்கட்டுரையை எழுதுகின்றேன்.)

ஓ ஓ ஓ

- I -

தோற்றுவாய்

ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து நாற்பதை அடுத்த ஆண்டுகளில் யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரியில் நான் கல்வி கற்று வந்தேன். 'இலண்டன் மற்றிக்குலேஷன்' பரீட்சையிற் சித்தியெய்தியபின், என் தந்தையாரின் விருப்பப்படி எழுதுவினைஞர் சேவையிற் புகுவதா, அல்லது என் ஆசிரியர்களின் விருப்பப்படி மேற்கல்வியைத் தொடர்வதா என்று மனத்திலே போராடிக்கொண்டிருந்தேன். அந்தவேளையில், இந்துக்கல்லூரி ஆசிரியர்களுள் ஒருவரான திரு. ச. ஜெயவீரசிங்கம் என்னிடம் வந்து இவ்வாறு அறிவுறுத்தினார்.

“வேலாயுதபிள்ளை, உனக்குத் தமிழ் நன்றாக வரும், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலே சுவாமி விபுலாநந்தர் தமிழ்ப் பேராசிரியராய் வீற்றிருக்கின்றார்; நீ பல்கலைக்கழகஞ் சென்று விபுலாநந்தரிடம் தமிழ் கற்பதே நல்லது; தமிழ் ஆராய்ச்சிக்கு வடமொழியறிவு பெரிதும் உதவியாயிருக்கும். நீ விரும்பினால், உனக்கு நானே வடமொழியைக் கற்பித்து, ஓராண்டு காலத்தில் இலங்கைப் பல்கலைக் கழக புகுமுசத்தேர்வுக்கு உன்னை ஆயத்தம் செய்துவிடுவேன்.”

- 111 -

எதிர்பாராமலே எனக்குக் கிடைத்த இந்த அறிவுரையைத் தெய்வ வாக்காக எண்ணிப் பல்கலைக்கழகப் புகழ்சுத் தேர்வு வகுப்பிற்கு சேர்வதற்கு முடிவு செய்தேன். 'விபுலாநந்த அடிகளைக் காண வேண்டும், அவரிடம் தமிழ் கற்க வேண்டும்' என்னும் ஆர்வம் உந்து ஏனைய பாடங்களோடு வடமொழியையும் ஊக்கத்தோடு கற்று, 1943 ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற பல்கலைக்கழகப் புகழ்சுத் தேர்வுக்குத் தோற்றினேன். அந்தத் தேர்வில் தெரிவுசெய்யப்பட்டு 1944இன் தொடக்கத்தில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழக மாணாக்கனானேன்.

அந்தக் காலத்தில், தமிழ்த்துறையில் விபுலாநந்த அடிகள் பேராசிரியராகவும் கலாநிதி க. கணபதிபிள்ளை சிரேட்ட விரிவுரையாளராகவும், திரு. வி. செல்வநாயகம் விரிவுரையாளராகவும் இருந்தனர். அடிகளை எப்போது காணலாம் என்னும் ஆர்வத்தோடு, முதலாண்டு மாணாக்கருக்கான தமிழ்ப்பாட நேர அட்டவணையை நோக்கினேன். தமிழ் இலக்கணம், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு என்னும் இரு பாடங்களையும் அடிகளே கற்பிப்பார் என்று அறிந்து மகிழ்ந்தேன். அடிகளுக்கென நேர அட்டவணையிற் குறிப்பிட்டிருந்த முதற் பாடம் இலக்கிய வரலாறு. அதற்கு முன், ஏனைய இருவருடைய விரிவுரைகளும் நிகழ்ந்துவிட்டன. அவர்களுடைய பாட நேரங்களில் வகுப்பு மாணாக்கர் தங்களுக்குள்ளே பேசுவதும், சிரிப்பதும், பகிடி விடுவதும், சப்பாத்துக்காலை / செருப்புக்காலை நிலத்திலே தேய்ப்பதும் சாதாரண நிகழ்ச்சிகள். இளமை தொட்டே எல்லா ஆசிரியர்களிடமும் பணிவாகப் பழகிவந்த எனக்குப் பல்கலைக்கழக மாணாக்கரின் இந்தச் சேட்டைகள் புதுமையாகவே தோன்றின. விரிவுரையாளர்களும் அவற்றைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

அன்று விபுலாநந்த அடிகள் முதன்முறையாகப் பாடம் நடத்த வகுப்புக்கு வருகின்றார் என்றதும் எல்லா மாணாக்கருமே அடங்கி ஓடுங்கி அமைதியாக இருந்தனர். ஊசி நிலத்தில் விழுந்தாலுமே சத்தம் கேட்குமளவுக்கு வகுப்பில் அமைதி நிலவியது. எல்லாரும் அடிகளின் வருகையை எதிர்பார்த்திருந்தனர். அடிகளை எப்போது கண்களாற் காணலாம் என்னும் ஆவலோடு நானும் முன்வரிசையிலே காத்திருந்தேன். பாடந் தொடங்குவதற்குக் குறித்த நேரத்திலே அடிகள் வகுப்பறைக்குள் வந்தார். எல்லாருடைய முகங்களும் வரையிற்பக்கம் திரும்பின.

கருமை நிற மேனி; மழித்த தலை; காவி உடை; நிமிர்ந்த நடை; நேர்கொண்ட பார்வை; எல்லா வகையிலும் பார்ப்பவர்

மனத்தில் பயபக்தியோடு கூடிய ஒரு பதிவை உண்டாக்க வல்ல ஆளுமை, இந்த மனப்பதிவு என் நினைவில் இன்னும் பசுமையாகவே இருக்கின்றது. வகுப்பறைக்குள் வந்த அடிகள் மாணாக்கரை ஒரு முறை சுற்றி நோக்கி நோட்டமிட்டு ஆசனத்தில் அமர்ந்தார். பின்னர் எழுந்து, மேசைக்கு முன்பாக நின்று, கணீரென்ற குரலில் இலக்கிய வரலாறு பற்றிய முன்னுரையை ஆங்கிலத்தில் நிகழ்த்தினார். வகுப்பு முடிவதற்குச் சில நிமிடங்கள் முன்னரே தமது உரையை முடித்துக்கொண்டு, “உங்களுக்கு ஏதாவது விளக்கம் வேண்டுமென்றாற் கேட்கலாம்” என்று சொல்லி, மீண்டும் ஆசனத்தில் அமர்ந்துகொண்டார். மாணாக்கர் எவரேனும் வினா எழுப்பவில்லை; விளக்கம் கேட்கவுமில்லை.

அடுத்த இலக்கண வகுப்புத் தமிழிலே நடந்தது. எங்களுக்கு நன்னூலே பாடநூலாக விதிக்கப்பட்டிருந்தது. வகுப்பிலிருந்த பெரும்பாலான மாணாக்கர்களுக்குத் தமிழ் இலக்கணம் வேப்பங்காயாகவே இருந்தது. பல்கலைக்கழகம் புகுவதற்கு முன்னரே நான் தமிழ் இலக்கணத்தில் நல்ல அடிப்படை இடப்பெற்றிருந்தேன். நன்னூற் காண்டிகை உரையை நன்கு சுற்றிருந்தேன். விருத்தி உரையிலும் ஓரளவு பழக்கம் இருந்தது. நன்னூற் சூத்திரங்களில் முக்கியமான சூத்திரங்கள் எல்லாம் மனப்பாடமாக இருந்தன. மாணாக்கருடைய இலக்கண அறிவைச் சோதிப்பதற்காக அடிகள் சில பல வினாக்களைக் கேட்டார். ஏனைய மாணாக்கர் விடை சொல்லத் தவறிய வினாக்களுக்கு எல்லாம் நான் எளிதாக விடையளித்தேன். அடிகளின் முகம் மலர்ந்தது. பின்னர் அடிகள் வைத்த வகுப்புப் பரீட்சையில் ஏனைய மாணாக்கரிலும் எனக்கு அதிகமான புள்ளிகள் கிடைத்தன. அடிகளுக்கு என்மீது ஒரு தனிப்பற்று உண்டானதை உணர்ந்தேன். நானும் அடிகளின் அன்புக்கு ஆளாக வேண்டும் என்றே ஆசைப்பட்டேன்.

நெருங்கிய தொடர்பு

அக்காலம் முதல் அடிகள் வகுப்பு நேரங்களிலும் வகுப்புக்கு வெளியேயும் என்னை மேன்மேலும் ஊக்கப்படுத்தி வந்தார். முதலாண்டு முடிந்தபின் நான் தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கொண்டு கற்றல் வேண்டும் என்றும், பட்டப்படிப்பு முடிந்த பின்னரும் தொடர்ந்து கற்றல் வேண்டும் என்றும், பல்வேறு துறைகளில் ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டும் என்றும், தமிழின் அருமை பெருமைகளை ஆங்கிலமொழி வாயிலாக உலகறியச் செய்யவேண்டும் என்றும், ஆங்கில மொழியிலுள்ள அருநிதிகளைத் தமிழிலே ஆக்கித்தரவேண்டும் என்றும் பற்பல வேளைகளில் எனக்கு அறிவுறுத்தி வந்தார்.

அன்றியும், அடிகள் தாம் எழுதி வெளியிட்ட ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள், நூல்கள் பற்றியும் எண்ணோடு கலந்து உரையாடினார். அவற்றுட் பலவற்றை நான் படிப்பதற்கும் தந்துதவினார். ஈழத்திலும் தமிழ் நாட்டிலும் கம்மிடங் கற்ற மாணாக்கர்கள் பற்றியும், தாம் நட்புக்கொண்டு பழகிய தமிழ்ப்புலவர்கள் பற்றியும் எனக்கு எடுத்துச் சொன்னார். எனது எதிர்காலம் பற்றி அடிகள் தமக்குள்ளே ஒரு திட்டம் வகுத்திருத்தல் வேண்டும் அதை இன்னது என்று எனக்கு வெளிப்படையாகச் சொல்லாமல், என்னுடைய தொடர்கல்வி ஆர்வத்தைத் தூண்டி வந்தார்.

அக்காலத்தில் அடிகள் வெள்ளவத்தை ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண மடத்திலே தங்கியிருந்தார். அங்கே சென்று அடிகளைக் கண்டு உரையாடுவது அவருடைய தவவாழ்க்கைக்கும் மடத்து விதிகளுக்கும் முரணாகும் என்பதனால் நான் அவ்வாறு செய்வதைத் தவிர்த்துக் கொண்டேன். பல்கலைக்கழக வளாகத்தில் அடிகள் விரிவுரையாற்றுவதற்கென விடப்பட்டிருந்த சாய்சன் வங்காளிலே நான் பெரும்பாலும் அடிகளோடு கலந்தரையாடுவது வழக்கம். அடிகளைக் காண்பதும், அவரோடு பழகுவதும், கலந்துரையாடுவதும் மனத்துக்கினிய அனுபவங்களாயமைந்தன.

ஒருநாள் இந்த வங்காளிலே, விரிவுரை நிகழ்த்தும் அறையில் அடிகள் எண்ணோடு தன்யேயிருந்து உரையாடி வருகையில் இவ்வாறு சொன்னார்: "தமிழ்த்துறையிலே செய்ய வேண்டிய பணிகள் பல உள்ளன; திருக்குறளைத் திருத்தமான முறையிலே ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்க வேண்டும்; பரிமேலழகரின் உரையையோ, மற்றவர்களின் உரையையோ பின்பற்றாமல், திருவள்ளுவரையே துணையாகக் கொண்டு, அவரது உண்மையான உள்ளக்கிடக்கையை உலகறியச் செய்தல் வேண்டும்; அன்றியும் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் அனைத்தையும் ஆழமாகவும் அகலமாகவும் நுணுக்கமாகவும் ஆராய்ந்து, ஆராய்ச்சி முடிவுகளை வெளியிட வேண்டும். இவ்வாறெல்லாம் செய்வதற்கு மடத்தில் வசதி இல்லை. நம்பால் பேரஸ்பு பூண்டுள்ள நாட்டுக் கோட்டைச் செட்டிமார் அத்தகைய ஆராய்ச்சி நிகழ்த்துவதற்கு வசதியான இல்லம் ஒன்றை அமைத்துத் தர முன்வந்திருக்கின்றனர். அவ்வாறு ஆராய்ச்சி நிலையம் அமைக்கப்படும்போது, நான் உன்னை எனக்குத் துணையாக அங்கே வைத்துக்கொள்ள எண்ணியுள்ளேன்."

அடிகளின் இந்த அன்பு மொழியைக் கேட்டதும் எனக்கு உள்ளம் பூரித்தது; உடல் புளகக் கொண்டது. ஆனால், விதி குறுக்கிட்டு

விட்டது; என் ஆசைகள் நிறைவேறவில்லை. பிற்காலத்தில், அடிகள் சொன்ன வாசகங்களை எண்ணியெண்ணிக் கவலைப்பட்டேன்.

நெஞ்சை உருக்கிய நிகழ்ச்சிகள்

1947 ஆம் ஆண்டில் எங்கள் இறுதி ஆண்டுப் பரீட்சைக்குரிய காலம் நெருங்கியது. மாணாக்கர் பரீட்சை விண்ணப்பப் படிவங்களை நிரப்பி, பேராசிரியரின் கையொப்பம் பெறுவதற்காக அறை லாயி லில் வரிசையாக நின்றனர். எவது முறை வந்ததும் விண்ணப்பப் படிவத்தை அடிகளின் முன்பாக மேசையில் வைத்துவிட்டு, அவர் கேட்டுக்கொண்டபடி எதிரேயிருந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்தேன், படி வத்திற் கையொப்பம் வைத்தபின் அடிகள் என்னைப் பார்த்து இவ்வாறு சொன்னார்.

“இலங்கைப் பல்கலைக்கழக வரலாற்றில், தமிழ்த்துறையில் நீயே முதன்முறையாக வகுப்பில் தேறுவாய். அது பற்றி எனக்கோர் ஐயமும் இல்லை. நான் யாழ்நூல் அரங்கேற்றத்திற்காகத் தமிழ்நாடு செல்லவிருக்கிறேன். நீ பரீட்சை எழுதி முடித்த கையொடு, எம். ஏ. வகுப்பில் சேர்ந்து படிப்பதற்கான விண்ணப்பத்தை எழுதிப் பதி வாளரிடம் கொடுத்து விட்டுப் போ. உன்னை என்னுடன் தமிழ் நாட்டுக்குக் கூட்டிச் சென்று அங்கேயுள்ள என் இயற்றமிழ் மாணாக்கர்க்கு அறிமுகஞ் செய்ய ஆசைப்படுகிறேன். ஆனால், அதற்கு உங்கள் இறுதிப் பரீட்சை இடையூறாக இருப்பதால், இம்முறை அது சாத்தியமில்லை. பின்னொரு சமயம் அவ்வாறு செய்யலாம்.”

இந்த நிகழ்ச்சி என் நெஞ்சை உருக்கியது. அதற்குப் பின் பல்கலைக்கழகம் விடுமுறைக்கு மூடப்பட்டதால், நான் அடிகளைச் சந்திக்கவில்லை. வீட்டிலே தங்கியிருந்து பரீட்சைக்குப் படித்தேன். பரீட்சையில் நன்றாக விடை எழுதினேன். நல்ல முடிவு கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையோடு அடிகள் விரும்பியபடி எம். ஏ. வகுப்பிற் படிப்பதற்கு விண்ணப்பமும் எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு, யாழ்ப்பாணத் திலுள்ள என் சொந்த ஊருக்குப் புறப்பட்டேன். விடுமுறை கழித்து மீண்டும் பல்கலைக்கழகம் திறந்தபோது, அடிகளைக் காணவேண்டும் என்ற ஆசையாற் கொழும்புக்கு மீண்டேன்.

முன்னேற்பாடு செய்தபடி, அடிகள் விரிவுரை நிகழ்த்தும் வங்க ளாவுக்கு ஆசையோடு சென்றேன். அங்கே அடிகள் அறிதுயில் நிட்டையில் இருப்பவர்போல ஆசனத்தில் வீற்றிருந்தார். நான் அவருடைய எதிரிற் சென்றபோது, “வந்துவிட்டாயா?” என்னும்

வார்த்தை அவருடைய வாயிலிருந்து மெல்ல ஒலித்தது. “ஆம், சுவாமி” என்று கூறிக்கொண்டே ஆசனத்தில் அமர்ந்தேன். நீண்ட நேரம் காத்திருந்தேன். அடிகள் என்னுடைய எம். ஏ. வகுப்புத் திட்டம் பற்றி எதுவும் பேசவில்லை. திருக்கொள்ளம்புதூரில் ஆளுடைய பிள்ளையார் சன்னிதியில் யாழ்நூல் அரங்கேறிய செய்திகளே அவர் நினைவில் நிறைந்திருந்தன. அந்த நிகழ்ச்சியில் மீண்டும் ஈடுபட்டிருப்பவர்போல் அவருடைய முகம் பொலிந்து விளங்கியது. அங்கு நிசுழந்தவற்றை வருணிக்கும் பாங்கிலே ஆனந்த பரவசத்துடன் தமக்குத் தாமே சொல்பவர் போலச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். எதிரில் நான் இருப்பதைக்கூட உணர்ந்தாரே இல்லையோ, தெரியவில்லை. நெடுநேரம் கழித்து, மெல்லக் கண்களை அகல விரித்து என்னை நோக்கினார். இதுவே தருணம் என்று நானும் என்கதையை எடுத்தேன்.

அன்றைய சந்திப்பும் என் உள்ளத்தில் பல ஆசைக் கனவுகளை உருவாக்கியது. அச்சந்திப்பின் பின்னர் மறுநாளும் அடிகளாரிடம் சென்று பேசினேன். பல்கலைக்கழகத்தில் தொடர்ந்து கற்கும் என் திட்டம் நிறைவேறா வகையில் பல இடையூறுகள் குறுக்கிட்டன. இவற்றை அடிகளாருக்கு எடுத்துச் சொன்னேன். அவரும் அவற்றைக் கேட்டு மனம் வெதும்பினார். அன்று அவர் கூறிய ஆறுதல் மொழிகளும் உற்சாகமளிக்கும் சொற்களும் என் மனதைத் தேற்றின. அவருடைய மேற்பார்வையில் ஆராய்ச்சி செய்யலாம் என்ற ஆசை மீண்டும் தளிர்ந்தது. அன்று அடிவளிடம் விடை பெற்றுச் சென்ற போது, அதுவே எனது இறுதிச் சந்திப்பு என்பதை நான் கனவிலும் உணரவில்லை.

ஆசைக் கோட்டை தகர்ந்தது

வீட்டுக்குச் சென்றபோது அங்கே ஒரு தந்தி வடிவில் மற்றொரு வெடிகுண்டு காத்திருந்தது. தந்தியைப் பிரித்து வாசிக்க முயன்றேன். என்னுடைய அருமை அக்காள்- எனது பல்கலைக்கழகப் படிப்புக்கு பணவுகவி செய்துவந்த அக்காள்-மகப்பேற்றில் உண்டான சிக்கலால் இறந்துவிட்டார் என்ற செய்தியைப் படித்ததும் என் தலை சுழன்றது. என்னைச் சுற்றியிருந்த எல்லாமே சுழன்றன எதையும் எண்ணிப் பார்க்க முடியவில்லை. படுக்கையிலே கிடந்து கண்ணீர் சொரிந்தேன். எவ்வளவு நேரம் அழுதேனோ, தெரியாது. கண்ணீர் வறண்டபின் எழுந்து அடுத்துச் செய்யவேண்டியவற்றை எண்ணினேன். அடிகளுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன். பதிவாளருக்கு

ஒருவார வீடுதலை வேண்டி விண்ணப்பஞ் செய்தேன். இரு கடிதங்கள் களையும் பதிவாளருடைய அலுவலகத்திற் சேர்ப்பித்துவிட்டு அன்றிரவே ஊருக்குப் புறப்பட்டேன்.

விதியின் சதி

கண்ணீரும் கம்பலையுமாக வீட்டுக்குச் சென்றதும் அங்கே என் அருமை அக்காளைப் பிணப்பெட்டியிலே கண்டேன். ஈமக்கிரியைகள் முடித்து இரண்டொரு நாளில் நான் நோயுற்றுப் பாயும் படுக்கையுமாகக் கிடந்தேன். பின்னர் ஒருவாறு தேறிவருகையில் நான் ஊருக்கு வந்து சரியாக ஒரு வாரம் கழிந்த அளவில் இறுதி இடி என நெஞ்சில் விழுந்தது. 1947 ஆம் ஆண்டு ஆடிமாதம் 19 ஆம் நாள் கொழும்பிலே விபுலாந்த அடிகள் மறைந்துபோனார் என்றும். அவருடைய பூதவுடல் மட்டக்களப்புச் சிவானந்த வித்தியாலயத் தபோவனத்தில் அடக்கஞ் செய்யப்படும் என்றும் பத்திரிகைச் செய்தி வந்தது. இடிக்குமேல் இடிவிழுந்ததால், இதற்குமேல் என் நெஞ்சம் இடிவதற்கு இடமில்லை. என்பால் இத்துணை அன்பு காட்டிய அடிகளின் பூதவுடலுக்கு என் இறுதி அஞ்சலியைச் செலுத்தவும் முடியவில்லை. பத்திரிகையிற் கண்ட முகவரிக்கு ஒரு தந்திச் செய்தி அனுப்பி, அதிலே என் அஞ்சலியையும் ஆறாத துயரையும் தெரிவித்தேன்.

அடிகள் இல்லாத பல்கலைக் கழகத்துக்குள் மீண்டும் அடிவைக்கும் விருப்பம் தோன்றவில்லை. வீட்டு நிலைமைகளும் என்னை ஊரிலேயே நிறுத்திவிட்டன. ஊரிலே என்பால மிக்க அன்புவைத்தவரும் என முன்னைநாள் ஆசிரியருமான திரு. நாகலிங்கம் அவர்கள் கொககுவில் இந்துக் கல்லூரியின் அதிபராயிருந்தார். அவர் வீரும்பிக் கேட்டபடி நான் அக்கல்லூரியிலே ஆசிரியரானேன்.

ஃ ஃ ஃ

— II —

அடிகளிடம் நான் கண்ட அருங்குணங்கள்

நான் திருக்குறளைக் கற்றபோது வள்ளுவர் காட்டும் சான்றோர் எப்படி இருப்பார் என்பதை என் மனக்கண்ணாற் காண்பது வழக்கம்.

“அன்புநான் ஒப்புரவு கண்ணோட்டம் வாய்மையொடு ஐந்துசாலபு ஊன்றிய தூண்”

— 117 —

இது வள்ளுவர் சால்பு பற்றிக் கூறிய ஒரு வரைவிலக்கணம் விபுலாநந்த அடிகளோடு பழகியபோது, முன்பு மனக்கண்ணாற் கண்ட உருவைப் புறக்கண்களால் உயிரோடு கண்டு உள்ளம் பூரித் தேன். அடிகளுடைய குணங்களை விரிக்கிற பெருகும் என்பதனால் சிலவற்றையே இங்கு குறிப்பிடுகிறேன்.

அடக்கம்: 'ஆன்று அணிந்து அடங்கிய சான்றோர்' என்பது புறநானூற்றுப் பாடல்கள் ஒன்றிலே வரும் அழகிய ஒரு தொடர். கல்வி கேள்வி முதலியவற்றால் நிறைந்து, புலன்களை வென்று எந்நிலையிலும் கலங்காத அமைதியுடன் அடங்கியிருக்கும் சான்றோர் என்பது அத்தொடர் குறிக்கும் பொருள். இந்த அடக்கத்தை நான் அடிகளிடம் கண்டேன். வெகுளல், வைதல், சீறல், சிரித்தல் போன்ற மனவெழுச்சிகளை அடிகளிடம் காண்டல் அரிது. சிரிக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பங்களிலும், அமைதியாக மெல்ல நகைத்து அடுத்த கணம் அடங்கிவிடுவார்.

ஒருமுறை பல்கலைக் சமூகத் தமிழ் மாணவர் மன்றம் அடிகளை ஒரு சொற்பொழிவுக்கு அழைத்திருந்தது. அடிகளின் சொற்பொழிவைக் கேட்க வெளியிலிருந்தும் ஆர்வலர் சிலர் வந்திருந்தனர். இதற்கிடையில் மன்ற ஆட்சிக் குழுவினர் தங்களுக்குள்ளே கலகம் விளைத்து, மண்டபத்திலிருந்து வெளியேறினர். மற்ற மாணாக்கரும் வெளியேறினர். கூட்டத்திற்குச் சென்றிருந்த எனக்கு ஆடை கழன்று விழுந்ததுபோன்ற அவமானம் உண்டானது. சொற்பொழிவு நிசும்த்த வந்திருந்த அடிகளை நோக்கினேன். அவர் அணுவளவும் கலங்காது புன்னகை பூத்தவண்ணம் அடக்கமாக இருந்தார். பின்னர் எழுந்து வெளியே செல்லலானார். நான் அடிகளிடம் போய் மற்ற மாணாக்கர் நடத்தைக்காக மன்னிப்புக் கேட்டேன் அடிகள் 'இது இளம் மாணாக்கர் இயல்பு' என்று முறுவலித்து நடந்தார்.

சமயப்பொறை

அடிகள் சைவம், வைணவம் என்று வேறுபாடு காட்டாதவர். ஒருவனே கடவுள் என்ற உண்மையை உணர்ந்தவராதலால் சைவர் வழிபடும் சிவனுக்கும் வைணவர் வழிபடும் திருமாலுக்கும் ஏற்றத் தாழ்வு கற்பியாதவர். சித்தாந்தமும் வேதாந்தமும் முடிவில் ஒன்றே என்னும் உண்மையை எனக்கு எடுத்துக்கூறியவர். தமிழைப் பொறுத்த வரையில், சைவப்புலவர், வைணவப்புலவர், சமணப்புலவர், பௌத்தப் புலவர், கிறித்தவப் புலவர், இஸ்லாமியப் புலவர் ஆகிய எல்லாச் சமயத்தவரும் ஆக்கித் தந்த இலக்கியங்களை எல்லாரும் சமய வேறுபாடு கருதாமற் கற்றல் வேண்டும் என்பது அடிகளின் கொள்கை:

இளங்கோவடிகள் சமணராதவால் அவர் தமிழ் மரபு அறிய வர் என்றும், சாமிநாதையர் சீவக சிந்தாமணியைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டதால் அவர் சைவத் துரோகி என்றும் மேடைகளில் முழங்கிய சைவ மணிகளை நான் அறிவேன். அடிகளோடு பழகிய காலத்தில், அவர் சிலப்பதிகாரம், சீவகசிந்தாமணி போன்ற இலக்கியங்களை உச்சிமேற் கொண்டு போற்றியதையும் நான் அறிவேன். திருவாய்மொழி போன்ற ஆழ்வார் பாடல்களைச் சைவர்கள் புறக் கணித்த ஒதுக்குவது வருந்தத் தக்கது என்று அடிகள் திருவாய் மொழி வகுப்பிலே எமக்கு எடுத்துக் கூறினார். அன்று திருவாய் மொழிப்பாடம் தொடங்கியபோது,

“உயர்வற வுயர்நலம் உடையவன் எவனவன்
மயர்வற மதிநலம் அருளிணன் எவனவன்
அயர்வறு மமரர்கள் அதிபதி எவனவன்
துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனவேன்”

என்னும் முதற் பாசுரத்தை அடிகள் ஓதியபோது, ‘ஆ, எவ்வளவு அழகாக, எவ்வளவு அருமையாக ஆழ்வார் பாடியுள்ளார்! என்று வியந்து சிறிது நேரம் தியானத்தில் ஆழ்ந்ததார், அவருடைய கண்களில் நீர் அரும்பியதுமான அந்தக் காட்சி இன்னும் என் நினைவில் பசுமையாக உள்ளது.

தூய துறவு

அடிகளோடு நெருங்கிப் பழகிய பலர் அடிகளின் தூய துறவொழுக்கத்தைப் பாராட்டியதை நான் அறிவேன். நான் அடிகளிடம் கற்ற காலத்தில் ஒருமுறை சுடுமையான நோயுற்று, யாழ்ப்பாணத்திலே புகழ்பெற்று விளங்கிய மாவட்ட வைத்திய அதிகாரி டாக்டர் இராமநாதனிடம் சிகிச்சை பெற்று வந்தேன். நான் விபுலாநந்த அடிகளின் மாணாக்கன் என்று சொல்லக்கேட்டதும் டாக்டர் இராமநாதன் அளவிலா ஆணந்தங்கொண்டார். “விபுலாநந்த அடிகள் எனக்கு நன்றாகப் பழக்கமானவர். அவருடைய தமிழ்ப் புலமை எவ்வளவு போற்றத்தக்கதோ, அவ்வளவுக்கு அவரது தூய துறவொழுக்கமும் போற்றத்தக்கது. துறவிகள் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் எத்தனையோ பேரை நான் அறிவேன்: அவர்கள் எல்லாரும் உண்மையான துறவிகளல்லர். பிரமச்சரிய விரதத்தினின்றும் அணுவளவும் வழுவாத ஒரு தூய துறவி என்றால், அவர் விபுலாநந்த அடிகளே” என்று டாக்டர் இராமநாதன் அடித்துச் சொல்லி, அடிகளை வாணளாவப் புகழ்ந்து பேசினார். எனது மூன்றாண்டக்காலப் பழக்கத்தில் இது முற்றும் உண்மையே என்பதை நேரிலே கண்டறிந்தேன்.

பேச்சு நாகரிகம்:

அடிகளின் பேச்சும் அவருடைய உள்ளத் தூய்மைக்கு உரை கல்லாய் விளங்கியது. அவருடைய வாயிலிருந்து கொச்சை மொழியோ, வீண்வார்த்தையோ, வசைமொழியோ வந்ததை நான் ஒரு போதும் கண்டதில்லை. சாதாரணமாக உரையாடும் போது நல்ல தமிழிலே அளவாகப் பேசுவார். பிறருடைய கருத்துக்களையேனும் கொள்கைகளையேனும் மறுக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பங்களில், நாகரிகமாக மறுத்துக் கூறுவார். வன்மையாகக் கண்டிப்பதோ, வசை மொழிவதோ அடிகளின் இயல்பில் இல்லை.

பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை தமிழ் மொழியின் தோற்றத்திற்கும் தமிழ் நூல்களுக்கும் கால நிச்சயம் செய்யும் முறை தவறானது என்பது அடிகளின் கருத்து. அடிகள் எமக்கு இலக்கிய வரலாறு பற்றி விரிவுரை நிகழ்த்திய ஒரு சந்தர்ப்பத்தில், வையாபுரிப்பிள்ளையைப் பற்றிக் கருத்துத் தெரிவிக்கையில், “அவர் (வையாபுரிப்பிள்ளை) தமிழ்ச் சொற்களுக்குச் சாதகம் கணித்து, அதை ஆதாரமாக வைத்துத் தமிழ் நூல்களுக்குக் காலவரையறை செய்கிறார். இலக்கியத்தில் இடம்பெறுவதற்கு முன் சொற்கள் நீண்டகாலம் வழக்கிலே பயின்றிருத்தல் வேண்டும். அவை வழக்கிலே எப்போது வந்தன என்பதை அறுதியாகக் கூறுதல் இயலாது. ஆகையால், இலக்கியத்தில் ஒரு சொல்லை முதன்முதற் கண்டால், அப்போதுதான் அச்சொல் தோன்றியது எனக் கொள்வது பிழை. அவருக்கு இதுதானும் விளங்கவில்லை. பாவம்; அவர் அறிவு அவ்வளவுதான்” என்று சொல்லி மெல்ல நகைத்து அமைந்து விட்டார். இவ்வாறு பல சந்தர்ப்பங்களில் அடிகள் நாகரிகமாகக் கண்டனம் செய்ததை நானறிவேன்.

புலவரைப் போற்றல்:

எங்கெல்லாம் நல்ல புலமை காணப்படுகிறதோ, அங்கெல்லாம் அப்புலமையைப் பாராட்டுவதில் அடிகள் இன்பக் கண்டார். புலவர் களைப் பற்றி உரையாடுவதிலும் ஆர்வங்காட்டினார். அக்காலத்திற் சுப்பிரமணிய பாரதியாரைப் பண்டித உலகம் பழித்துப் புறக்கணித்து வந்தது. பாரதியார் நல்லிசைக் கவிஞர் என்று முதன் முதலாகப் பாராட்டிய தமிழ்ப் பண்டிதர் விபுலாநந்த அடிகளே. அடிகள் அங்கீகரித்த பின்னரே பண்டிதவுலகம் மெல்ல மெல்லப் பாரதியார் புலமையை ஒப்புக்கொள்ள முன்வந்தது. இளங்கோவடிகள், திருத்தக்கதேவர், கம்பர் முதலான தமிழ்ப் புலவர்களைப்

போற்றியது போலவே “ஷேக்ஸ்பியர்” என்னும் ஆங்கில நாடகப் புலவரையும் அடிகள் உச்சிமேற் கொண்டு பாராட்டினார். ஷேக்ஸ்பியர் என்ற ஆங்கிலப் பெயரைச் ‘செகசிற்பியார்’ என்று தமிழ்ப் படுத்திக் காரணப் பெயராக்கினார். (நலனில்லாத சிலையை உளியாற் செதுக்கி நலனிறைந்த உருவைப் படைக்கும் சிற்பிபோல, அயன் படைத்த படைப்பிலும் பார்க்க நயன்படைத்த ஆடவரையும் அரிவையரையும் உருவாக்கி யுதவிய நாடகக் கவியைச் “செகசிற்பியார்” எனக்கூறுவது தகும்.) அவ்வளவோடு அமையாது, அந்த நாடகக் கவியையே ‘மதங்ககுளாமணி’ (மதங்கர் - கூத்தர், குளாமணி - முடிமணி: கூத்தருக்கு முடிமணி போன்றவர்) என்றும் வழங்கி மகிழ்ந்தார். மேலும், அடிகள் தம்முடைய சமகாலத்திருந்த உ. வே. சாமிநாதையர், மு. இராகவையங்கார், பண்டிதமணி கதி ரேசஞ்செட்டியார், மாலை நவதீதக்கிருஷ்ண பாரதியார் முதலான தமிழ்ப் புலவர்கள் பலரைப் பற்றியும் எங்கள் வகுப்பிலே ஆர்வத்தோடு பாராட்டிப் பேசினார்.

வீரவுள்ளம்;

அடிகளிடம் நான் புறநானூற்றைப் படித்த காலத்தில் பழந் தமிழரின் மாணவுணர்வு, வீரவுணர்வு பற்றிவரும் பாடல்களில் அடிகள் அதிக ஈடுபாடு காட்டியதைக் கண்டேன். இக்காலத் தமிழ்மக்கள் மாணமழிந்து வீரமின்றிக் கோழைகளாய் இருப்பதையிட்டு இரங்கினார். புறநானூற்றுப் பாடல்கள் தமிழ் மாணாக்கரின் பாடநூல்களில் இடம் பெற வேண்டும், அவற்றைக்கற்றுஇளம் பருவந்தொட்டே மாணாக்கர் வீரவுணர்வை வளர்த்துவர வேண்டும் என்றும் தம் விருப்பத்தை எடுத்துக் கூறினார். ‘நாமார்க்கும் குடியல்லோம், நமனை யஞ்சோம்’ என்று பாடிய வீரத்துறவியாகிய அப்பர் சுவாமிகளின் பத்தி வீரத்தையும் பாராட்டினார். சுவாமி விவேகானந்தரை வீரத்துறவி என்று விளக்கிய விபுலாநந்தரும் வீரத்துறவியாகவே என்சண்ணில் நிற்கின்றார்.

— III —

அடிகள் சொன்ன சில அரிய கருத்துக்கள்

தமிழ்க் கல்வி

தமிழ் கற்கப் புகுவோர் முறையாக நல்லாசிரியரை அடுத்து எல்லா நூல்களையும் கற்றுவரல் வேண்டும். தக்க அடிப்படை இல்

— 121 —

லாமல் நூல்களை இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாகப் படித்துவிட்டு 'நாம் தமிழைக் கரைகண்டு விட்டோம்' என்று தருக்கித் தீரிவதும், அந்த அரைகுறை அறிவோடு நூல் எழுதமுயல்வதும், ஆராய்ச்சி செய்ய முற்படுவதும் பயனில் செயல்களாம். வழமலிந்த தமிழ் நூல்களை எழுதி வெளியிடுவது தமிழ்த்தாயின் முகத்திலே மாறாத வடுக்களை உண்டாக்குவதாகவே முடியும். அன்றியும், அன்னார் செயல் குருடனுக்குக் குருடன் வழிகாட்ட முயன்று குழியில் விழுங் குருட்டாட்டமேயாகும்.

தமிழ், இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத் தமிழ் என மூத்திறப்படுமாதலின், தமிழ்ப்புலமை பெற முயல்வோர் முத்தமிழையுங் கற்றல் வேண்டும். ஒளவைப் பிராட்டியும் விநாயகரை வேண்டும் போது துங்கக் கரிமுகத்துத் தூமணியே நீயெனக்குச் - சங்கத்தமிழ் மூன்றும் தா' என்றே வேண்டுகின்றார். சங்கச் சான்றோர்கள் முத்தமிழையும் ஒம்பி வளர்த்தனர். முத்தமிழுக்கும் இலக்கணங்களும் இலக்கியங்களும் ஆக்கித் தந்தனர். ஆனாற் பிற்காலத்தோர் இயற்றமிழ்க் கல்வியில பெரிதும் நாட்டங் கொண்டு இசைத்தமிழையும் நாடகத் தமிழையும் மெல்ல மெல்லக் கைவிட்டனர். அதனால், இத்துறைகளின் வளர்ச்சியும் குன்றியது முன்னையோர் ஆக்கி வைத்த எத்தனையோ நூல்களும் மறைந்து போயின. இந்தக் குறையை ஓரளவேனும் நிறைவு செய்யவே யாழ்நூலையும் மதங்க குளாமணியையும் எழுதினேன். யாழ்நூல், மறைந்துவரும் இசைத்தமிழை மீண்டும் உயிர்ப்பிக்கும் பெரு முயற்சியால் ஏறத்தாழப் பதினைந்து ஆண்டுகளாய்ச் செய்த ஆராய்ச்சியால் உருவானது. மதங்க குளாமணி நாடகத் தமிழை உயிர்ப்பிக்கும் முதன் முயற்சி. அதனை மேலும் விரித்துப் பெருக்கி முழுநூலாக்க எண்ணியிருக்கிறேன்.

முத்தமிழ்

மொழிக்கு இயற்கையாக அமைந்த பொருள் கருவியாக உள்ளத்து நிகழும் மனக்குறிப்பினைப் பிறருக்குப் புலப்படுத்துவது இயற்றமிழின் இயல்பாம். மொழிப் பொருளோடு இசையும் இயைந்து நிற்க மனக்குறிப்பினை வெளிப்படுத்துவது இசைத் தமிழின் இயல்பாம். இனி, மொழிப்பொருள், இசை என்னும் இரண்டினோடு

கவிநயமும் சத்துவமும் சேரவைத்து உள்ளத் தெழுந்த மனக்குறிப்
பிணைப் பிறருக்குப் புலப்படுத்துவது நாடகத் தமிழின் இயல்பாம்.

மேனாட்டு மெய்யியலார் அம்மை (அழகு-Beauty) நன்மை (Goodness), மெய்மை (Truth) என்னும் மூன்றையும் மக்கள் எய்தவேண்டிய உறுதிப்பொருள்கள் எனக் கூறுவர். இந்த உறுதிப் பொருள் மூன்றனுள் இயற்றமிழ் அம்மையைக் குறித்து நிற்கின்றது. இசைத் தமிழ் நன்மையைக் குறித்து நிற்கின்றது; நாடகத் தமிழ் மெய்மையைக் குறித்து நிற்கின்றது. இந்த முப்பொருள்களும் இயைந்த ஒருபொருளே செம்பொருளாகிய கடவுள். ஆதலால், முத்தமிழ்க் கல்வி கடவுளை அறிதற்கும் அடைதற்கும் ஏதுவாய் மையும்.

கணக்கு

முன்னர் ஒருகாலத்திற் கடைச்சங்க நூல்கள் என்று கருதப்பட்டவையும், பின்னர், சங்ககாலத்திலும் சங்கமருவிய காலத்திலும் தோன்றிய நூல்கள் என்று துணியப்பட்டவையுமான நூல்களை மேற்கணக்கு நூல்கள் என்றும், கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் என்றும் முன்னை யோர் வகுத்துள்ளனர். நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு¹¹ பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கவித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்னும் எட்டுத்தொகை நூல்களும்; திருமுருகாற்றுப்படை பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் என்னும் பத்துப்பாட்டும் சேர்ந்த பதினெட்டு நூல்களை மேற்கணக்கு என்பர். இந்த நூல்கள் பெரும்பாலும் ஐந்திற்கு மேற்பட்ட அடிகளையுடைய செய்யுள்களால் அமைந்தவை. செய்யுள்கள் பெரும்பாலும் ஆசிரியப்பா யாப்பினாலும், ஒரோவழிக்கவிப்பா, பரிபாடல் என்னும் யாப்பு வகையாலும் ஆனவை. அவை அகத்திணை பற்றியனவாயும் புறத்திணை பற்றியனவாயும் அமைந்தவை.

நாலடியார், நான்மணிக்கடிகை, இன்னாநாற்பது, இனியவை நாற்பது, களவழி நாற்பது, ஐந்திணை ஐம்பது, ஐந்திணை எழுபது, திணைமொழி ஐம்பது, திணைமாலை நூற்றைம்பது, திருக்குறள், திரிகடுகம், ஆசாரக்கோவை, பழமொழி நானூறு, சிறு

பஞ்சமூலம், முதுமொழிக்காஞ்சி, ஏலாதி, சைந்நிலை என்னும் பதினெட்டு நூல்களும் கீழ்க்கணக்கு எனப்பட்டன. இவை பெரும்பாலும் ஐந்தடிக்கு மேற்படாத வெண்பா வசையால் ஆனவை. அறம் பொருள், இன்பம் ஆகிய பொருள்களைக் கூறுபவை.

மேற்கணக்கு நூல்கள், கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் என்ற இந்தப் பாகுபாட்டில் வரும் கணக்கு என்னும் சொல்லுக்கு நூல் என்றே பொதுவாக எல்லோரும் பொருள் கூறிவருகிறனர். தமிழ் அகராதி களும் அவ்வாறே பொருள் கூறுகின்றன. இவ்வாறு பொருள் கூறுவது பொருந்தாது, இப்பாகுபாடு பள்ளியிலே தமிழ் கற்கும் மாணாக்கருக்குக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர் வகுத்த தொன்றாகும். முற்காலத்தில் பள்ளிக்கூட ஆசிரியர் கணக்காயர் என்று சொல்லப்பட்டனர். 'மதுரைக் கணக்காயர் மகனா நகீரர்' எனவருந் தொடரில நகீரரின் தந்தையார் ஓர் ஆசிரியராயிருந்தவர் என்பது பெறப்படும். தமிழைக் கற்கத் தொடங்கும் மாணாக்கர் முதற்கண் அரிச்சுவடியைக் கற்றுப் பின்னர் ஆத்தக்குடி, கொன்றை வேந்தன் எனப்பென்ற எளிய நூல்களைக் கற்றுத் தேறுவர்; அடுத்த நிலையில, அதாவது அடுத்த வகுப்பிலே அவர்கள் கற்பித்தவை ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட பதனெட்டு நூல்களை கீழ்க் கணக்கு நூல்களாகும். அவற்றைக் கற்றுத் தேறிய மாணாக்கர் மேல் வகுப்பிற்குச் செல்வர். அந்த மேல் வகுப்பில் அவர்கள் கற்பித்தவை வகுக்கப்பட்ட பதினெட்டு நூல்களும் மேற்கணக்கு நூல்களாகும்; ஆகவே கீழ்க்கணக்கு, மேற்கணக்கு என்னும் பதங்கள் முறையே கீழ் வகுப்பு மேல் வகுப்பு என்ற பொருள்படும். எனவே கணக்கு என்பதற்கு 'வகுப்பு' என்பதே பொருத்தமான பொருளாகத் தோன்றுகின்றது.

திருக்குறள் தமிழ் முதலாம்

தமிழ் மொழிக்கு உயிரெனத்தக்க திருக்குறள் தமிழில் எழுந்த முதலாயினமாகும். அதனை உயற்றிய திருவள்ளுவர் வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவர்; தாமே முழுதுணர்ந்து தண்டமிழின் வெண்குறளால் அறமுரைத்த அண்ணல். திருக்குறளின் கூறப்பட்டுள்ள சில பல கருத்துகள் வடமொழியிலே பகவத்கதை, கௌடில்யர் அர்த்த சாத்திரம் முதலான சிலநூல்களிலும் காணப்படுகின்றன. இந்த ஒற்றுமை கண்டு, திருவள்ளுவர் வடமொழி நூல்களிலுள்ள கருத்துகளை யே மொழி பெயர்த்து நூல் செய்துள்ளார் என்று, தம்மை ஆராய்ச்சியறிஞர் எனக் கூறிக்கொள்ளும் ஒரு

சாரார் வாய் கூசாது பேசியும் எழுதியும் வருகின்றனர். இத்தகைய யோரை அறிஞர் என்பதா? அறிவு அறைபோன வறிஞர் என்பதா?

இயன்மதி வீறார், சிந்தனைத் தெளிவும் வாய்ந்த சிந்தனையாளர் வெவ்வேறு மொழிக்குரியவராயினும், வெவ்வேறு நாட்டவராயினும், வெவ்வேறு காலத்தவராயினும் ஒத்த கருத்துக்களை வெளியிட்டுள்ளனர். திருவள்ளுவர் கூறியுள்ள சில கருத்துக்களை பிளேற்றோ (Plato), அரிஸ்டோட்டில் (Aristotle) போன்ற கிரேக்கநாட்டுத் தத்துவஞானிகளும், சீனதேயத்துக் கொன்பூசியல் (Confucius) போன்ற தத்துவஞானிகளும் கூறியுள்ளனர். இந்த ஒற்றுமையைக் கொண்டு திருவள்ளுவர், அவர்களிடமிருந்து கடன் வாங்கினார் என்றோ, அல்லது அவர்கள் திருவள்ளுவரிடமிருந்து கடன்வாங்கினார்கள் என்றோ முடிவு கட்டலாமா? இன்னும், தமிழ்ச் சங்கப் புலவர் பாடிய சில கருத்துக்கள் வடமொழிப்புலவரான காளிதாசரின் நூல்களிலும் காணப்படுகின்றன. திருமூலர் பாடிய 'மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை' எனவரும் பாடல் முழுவதும் ஆதிசங்கரருடைய நூல் ஒன்றிலே அப்படியே வடமொழியில் வருகின்றது. இவ்வாறெல்லாம் வருமிடங்களில், எடுத்த எடுப்பிலே ஒருவர் மற்றவரிடமிருந்து கடன்வாங்கினார் என்று முடிவு சட்டுதல் தவறாகும். வடமொழியிலிருந்து தமிழ் கடன்வாங்கியது என்று தயங்காது கூற முற்படுவோர், தமிழிலிருந்து வடமொழி கடன்வாங்கியது என்பதை ஏனோ கூறத் தயங்குகின்றனர்?

என்குணத்தான்

“கோளில் பொறியிற் குணமில்வே எண்குணத்தான் தானை வணங்காத் தலை” என்பது திருக்குறளிலே ‘கடவுள் வாழ்த்து’ அதிகாரத்தில் வரும் ஒன்பதாவது குறள். இக்குறளில் வரும் ‘என்குணத்தான்’ என்ற தொடருக்கு ‘எண்வகைப்பட்ட குணங்களை யுடையான்’ என்று பொருள் கூறிய பரிமேலழகர், பின்னர் ‘என்குணங்களாவன தன்வயத்தனாதல், தூயவுடம்பினனாதல், இயற்கையுணர்வினனாதல், முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களினிங்கு தல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை என இவை. இவ்வாறு சைவாகமத்துக் கூறப்பட்டது. அணிமாவை முதலாகவுடையன எனவும், கடையிலாவறிவை முதலாகவுடையன எனவும் உரைப்பாரும் உளர்” என்று விளக்கவுரையும் தருகின்றார்.

இவ்வாறு மற்றொரு நூலை ஆதாரமாகக் கொண்டு திருக்குறளுக்கு உரை காண்பது முதலூற் பண்புக்கு முரணானது

திருக்குறள் முதலால் ஆதலால், இத்தொடருக்குத் திருவள்ளுவர் நூலைக் கொண்டே விளக்கங் கூறல் வேண்டும்.

எண்குணத்தான் என்னுந் தொடர், கடவுள் வாழ்த்து அதிகாரத்தின் முதல் எட்டுக் குறள்களிலும் வள்ளுவரால் கடவுளுக்குக் கூறப்பட்ட எட்டுக் குணங்களையும் தொகுத்துச் சுட்டுகிறது. அந்த எட்டுக் குணங்களாவன: (1) ஆதிபகவன் உலக முதல்வன்; அதாவது, தோன்றும் பிரபஞ்சம் முழுவதற்கும் மூலகாரணனாயிருக்கும் முழுமுதற் றன்மை; (2) வாலறிவன்; அதாவது, இயல்பாகவே எல்லாவற்றையும்தானே அறியும் தூய அறிவுடைமை; (3) மலர்மிசை ஏகினான். அதாவது, தன்னை அன்பால் நினைவாரது உள்ளத் தாமரையில் அவர் நினைந்த வடிவோடு விரைந்து சென்று அருள்புரியும் பேரருளுடைமை; (4) இறைவன்: அதாவது எல்லாவுயிர்களிலும் எல்லாப் பொருள்களிலும் நிறைந்து மறைந்திருந்து இயக்கும் இறைமை; (6) பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான்: அதாவது, ஏனை உயிர்களுக்குப்போல மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐம் பொறிகள் இன்றியே அவற்றின் துணைவேண்டாதே, அருவாயிருந்து அறியும் வல்லமை; (7) தனக்குவமையில்லாதான்: தனக்கு ஒப்பு இல்லாத, தான் ஒருவனையான தனித்தன்மை; (8) அறவாழியந்தணன்: அதாவது, பிரபஞ்சத்தின் இயக்கத்துக்கு வேண்டிய எல்லா அறத்துக்கும் ஊற்றாயிருந்து அந்த அறத்தைத் தண்ணளியோடு செயற்படுத்தும் அருளாட்சிமுறைமை.

தெய்வந் தொழாக் கற்பு

“தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழு தெழுவாள்
பெய் யெனப் பெய்யும் மழை.”

இது, திருக்குறளிலே 'வாழ்க்கைத் துணைநலம்' என்னும் அதிகாரத்தில் வரும் ஒரு குறள். இக்குறளில் வரும் 'தெய்வந் தொழாள்' என்னும் தொடருக்கு உரைகாரர் உண்மைப் பொருள் கூறாமல் வாளா விட்டதனால், கற்புடைய மகளிர்க்கு வள்ளுவர் கடவுள் வழிபாட்டை மறுத்துள்ளார் என்னும் பொய்க் கொள்கையொன்று கற்றாரிடத்திலும் மற்றோரிடத்திலும் நிலவுகின்றது. இவ்வாறு பொருள் கொண்டால், திருஞானசம்பந்தப் பெருமானால்

“மங்கையர்க் கரகி வளவர்கோள் பாவை வரிவளைக்கைம்மடமாணி
பங்கயச் செல்வி பாண்டிமாதேவி பணிசெய்து நாடொறும் பரவ...”

என்று போற்றப் பெற்ற மங்கையர்க்காசியார் கற்பொழுக்கத்தி னின்றும் வழுவியவராகக் கருதப்படல் வேண்டும். அவ்வாறே பர மத்தனுக்கு மனைவியாயிருந்த புனிதவதியாரும் (பின்னே காரைக் காலம்மையார்) சிவபெருமானை வழிபட்டதால் கற்பு அறத்தில் வழுவியவராதல் வேண்டும். சான்றோர் எவரேனும் இவ்வாறு சொல் வாரா? ஒருபோதும் சொல்லார்!

‘தெய்வந் தொழாள்’ என்று வள்ளுவர் சொன்னது முழுமுதற் கடவுளையன்று. அத்தகைய கடவுள் வழிபாடு ஆடவர்க்கும் பெண் டிர்க்கும் ஒப்ப வேண்டப்படுவது என்பதே வள்ளுவர் கொள்கை. மேற் சொன்ன குறளில் வள்ளுவர் குறித்த தெய்வம் பிறைச்சந்திரன், காமன் போன்ற சிறு தெய்வமே. இக்கருத்து, பழந்தமிழரின் பண்பாட்டை ஆதாரமாகக் கொண்டது. முற் காலத்தில் கன்னிப் பெண்கள் தமக்கு எதிர்காலத்தில் மணதுக்கினிய நல்ல கணவர் கிடைக்க வேண்டும் என்பதற்காகப் பிறைச் சந்திரனைத் தொழுது வருவர். கன்னியொருத்தி காதலன் ஒருவனை உள்ளத்திலே வரித் துக் கொண்டபின், அவ்வாறு அத்தெய்வத்தை வழிபடமாட்டாள். அதற்குப் பின் கணவனே அவளுக்கு அத்தெய்வமாய் விடுவான். முன்னே அத்தெய்வத்துக்குச் செய்த வழிபாட்டைத் திருமணமான பின் கணவனுக்கே செய்வாள். திருக்கோவையாரில் (செய். 67) நாண நாட்டம் என்னும் பகுதியில் பிறைதொழுகென்றல் என்னும் ஒரு துறை வருகிறது. தலைவி சனவிலே காதலன் ஒருவனை வரித்துக் கொண்டாளா என்பதை ஆராய்ந்து அறிய விரும்பிய தோழி, மாலைக் காலத்தில் அவளோடு உலாவி வருகையில், “அதோ, வானத்தில் பிறை தோன்றுகிறது; வா, தொழுவோம்” என்று சொல்லுவாள். தலைவியோ, கற்புக்கடம் பூண்டவளாதலால் அவ்வாறு பிறை தொழுவதற்கு நாணுவாள். அவளுடைய நாணத்தைக் கொண்டு தோழி உண்மையை உணர்ந்து கொள்வாள். பிறையைத் தொழுவது போலவே காமமையும் இளமகளிர் தொழுவதுண்டு. சிலப்பதி காரம் போன்ற இலக்கியங்களில் இந்த வழக்கம் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

ஆகவே ‘தெய்வம் தொழா அள்’ என்பதற்கு, ‘கன்னிப் பெண்ணாயிருந்த காலத்திலே தொழுதுவந்த பிறை, காமன் போன்ற சிறு தெய்வங்களைத் தொழாதவளாய்’ என்று பொருள் கூறினாலே வள்ளுவரின் உள்ளக் கருத்துத் தெளிவாகும்.

விபுலாநந்த அடிகளின் தமிழ் உரைநடை

★ த. கனகரத்தினம்

சுவாமி விபுலாநந்தர் 1892 ஆம் ஆண்டிலே பிறந்தார். தமது 55 வது வயதிலே 1947 ஆம் ஆண்டில் இறைவனடி சேர்ந்தார். 25 - 30 வயது இளைஞராக இருந்த காலத்திலேயே அறிஞருலகம் மதிக்கத்தக்க ஒரு கல்விமானாக தன்னை ஆக்கிக் கொண்டிட்டார். 1922 முதல் 1947 வரையான 25 ஆண்டுகளும் அவரது எழுத்தாற்றல் பொங்கிப் பிரவகித்த காலமாகும். அடிகளார் தமிழிற்கு ஆற்றிய தொண்டுகள் பல. அவற்றுள் தமிழ் உரை நடைக்கு அவர் ஆற்றிய பணியும் மகத்தானதொன்றாகும். அடிகளார் விஞ்ஞான டிப்ளோமா பெற்றவர். அதன் பின்னர் பி. எஸ்சி (லண்டன்) பட்டம் பெற்றவர். ஆசிரியர் பயிற்சியோடு மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதர் பட்டமும் பெற்றவர். பல்துறை அறிஞர். அவர் சித்தாந்தநூல்களுடன் காவியங்களையும் படித்தார். ஆங்கிலக் கவிதைகளையும் படித்துச் சுவைத்தார். தாம் சுவைத்தவற்றைத் தமிழறிந்தவர்களும் சுவைத்து இன்புறும் பொருட்டு வழங்கினார். அதன் பயனாகவே ' ஆங்கிலவாணி, பூஞ்சோலைக் காவலன் ' என்னும் இலக்கிய இன்ப ஓவியங்கள் வெளிவந்தன. பத்திரிகைகள் வாயிலாகவும் அடிகளாரின் உரை நடை ஓவியங்கள் ஒளி தந்தன. ' ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஜயம் ' என்ற தமிழ்த்திங்கள் வெளியீட்டின் ஆசிரியராக விளங்கிப் பல கட்டுரைகள் தீட்டியுள்ளார். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துத் திங்கள் இதழான ' செந்தமிழ் ' ஏட்டிலும் அடிகளார் பல கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். தமிழரின் பழம் பெருமைகளையும் தமது கட்டுரைகள் வாயிலாக உலகறியச் செய்தார்; பிற நாட்டு மாந்தரின் நாகரித்தினை ஆராய்ந்து தமிழர் நாகரித்துடன் ஒப்பு நோக்கினார். அவ்வாறு ஒப்பு நோக்கியதோடு தமிழரின் தலையாய தனிப்பெருமைகளையும் பண்புகளையும் நிலைநாட்டினார். இவை பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரைகளை பல்வேறு இதழ்களில் அவ்வப்போது எழுதி வந்தார். இவ்வாய்வுக்கட்டுரைகளிலெல்லாம் அடிகளார் கையாண்ட உரைநடை, அவர் கால உரைநடை வளர்ச்சியை எடுத்துக் காட்டுகின்றது என்பதில் சந்தேகமில்லை.

அடிகளாரின் உரைநடைப்பணியை விஞ்ஞானத்துறை, ஆங்கில இலக்கிய மொழிபெயர்ப்பு, நாடகம், இசை, பத்திரிகைத்துறை

என்ற தலைப்புகளில் நோக்கிச், அப்பணியாவருக்கும் தெள்ளிதிற்புலனாகும்.

விஞ்ஞானத் தமிழ்

அடிகளார் விஞ்ஞானப் பொருள்கள் பற்றிய இனிய கட்டுரைகளை வரைந்துள்ளார். அக்காலத்தில் வெளிவந்த திங்கள் இதழ்கள் அவற்றை வெளியிட்டு வந்தன. மக்கள் எளிதில் விளங்கிக் கொள்ளுமாறு எளிய தமிழ் நடையில் விஞ்ஞானக் கட்டுரைகளை எழுதினார். ஆங்கிலத்திலிருந்த விஞ்ஞானச் சொற்களுக்கேற்ற தமிழ்ச் சொற்களையும் ஆக்கினார். அவற்றையும் கலைச் சொற்கள் என்ற தலைப்பிலே அவ்விதழ்களிலே வெளியிட்டார். இவர்காலத்தில் சென்னை யில் தமிழர் கல்விச் சங்கமும் விஞ்ஞானப் படியாத மக்களுக்கு விஞ்ஞானப் புதுமைகளை இலகுவாகச் சொல்லுதலை நோக்கமாகக் கொண்டு இயங்கி வந்தது. விஞ்ஞானதிபத்தை எழுதிய அடிகளார் தாம் கையாளும் உரைநடைபற்றி எவ்வாறு கருத்துக் கொண்டிருந்தார் என்பதைப் பின்வரும் 'பந்தி' எடுத்துக்காட்டுகின்றது:

* "தழுவுவன தழுவி எழுதினேன்: நூலின் உள்ளும் தமிழ் நூல், வட நூல் முடிவுகள் பலவற்றை ஆராய்ந்து கொண்டு போவேனாதலால் இந்நூலின் முதற்பிரிவாகிய உற்பத்தி விளக்கம் உயர் நடையினதாகிப் பள்ளிக்கூடச் சிறுவர்களுக்குப் பயன்படாததாகும். தத்துவ விளக்கமும் (Physics) பதார்த்த விளக்கமும் (Chemistry) எளிய நடையினவாய்க் கல்லூரிப் பிரவேசப் பரீட்சை (மெற்றிக் குலேஷன்) க்கு வாசிக்கும் ஆறாவது வகுப்பு மாணவர்க்கு உபயோகமானவனவாம். பதார்த்த விளக்கம், சிலைப்பொருள் (Inorganic) தசைப் பொருள் (Organic) இவை இரண்டதிகாரங்களாக ஆராய்ந்து வகுக்கப்படுவன வெனினும் பல உட்பிரிவுகளுடையனவாய் விளங்கும். கல்லூரிச்சட்டத்திற்கிசைய அடக்கவேண்டிய பொருளனைத்தையும் அடக்கிநிற்கும். 'ஸயன்ஸ்' இல்லாதது தமிழ் மாதிக்கு ஒரு குறையென்று பலகாற் சொல்லிக் கொள்ளுகிற ஆங்கில விற்பன்னரது பழிமொழி இதனோடு தீர்ந்துவிடக் கருணைசெய்யுமாறு சங்கப்புலவர் நாவினின்று நடம்புரியுந் தண்டமிழ்த்தாயை - இளமை வனப் பென்றுமகலா இன்றமிழ்த் தெய்வத்தை - மனமொழி மெய்களால் வணங்கி இந்நூன் முகத்தை முடிப்பாம்."

இதிலிருந்து அடிகளார் தாம் கையாண்ட உரைநடைத் தரத்தைப் பற்றியும் விஞ்ஞானத்தமிழ் பற்றியும் அறிந்து பணியாற்றியமை புலனாகிறது.

மேலும், வீஞ்ஞானக் கருத்துக்களைத் தமிழிலே - யாவரும் விளங்கு முறையிலே எழுதிய பெருமை அடிகளாருக்கே உரியதாகும். 'பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ் மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும்' என்று கவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் பாடியுள்ளார். பாரதியின் நடைமையும் கவிதை நயத்தையும் பாராட்டிய அடிகளார் அவரது கருத்தையும் மனத்திற் கொண்டவராக வீஞ்ஞானக் கலையைத் தமிழில் தெளிவாக எழுதினார். மொழிபெயர்ப்புக்கு வேண்டிய கலைச் சொற்களையும் ஆக்கித்தந்தார். தமிழ் உரை நடை வளர்ச்சிக்கு வீஞ்ஞானக் கலைவளர்ச்சி, ஆங்கிலக் கல்வி, பொது மக்களின் விழிப்புணர்ச்சி முதலியன காரணங்களாகும். இருபதாம் நூற்றாண்டிலே தமிழுரை நடை விரைவாக முன்னேறியமைக்கு இவைகளே காரணங்கள். எனவேதான் உரைநடைக்குரிய இக்காலப் பகுதியில் அடிகளார் பணி பாராட்டுக்குரியதாக அமைகிறது. அடிகளார் காலத்தில் வடமொழிச் சொற்களை வேண்டாத அளவிற்குப் புகுத்தி மணிப்பிரவாளநடையில் எழுதியவர்களும் இருந்தனர். வழக் கொழிந்த சொற்களைப்பெய்து பழைய உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட உரைநடையைத் தழுவியவர்களும் இருந்தனர். செய்யுளிற் காணப்படும் எதுகை மோனை முதலிய ஓசைப்பண்புகளையுடைய உரைநடையினை எழுதியவர்களும் வாழ்ந்தனர்.

வடசொற்கலவாத தனித்தமிழ் நடையில் எழுதியவர்களும் வாழ்ந்தனர். இவைகள் காலத்தின் போக்கிற்கு இசையாத நடைகளாகச் சிறிது சிறிதாக வலுவழிந்தன. மக்கள் மத்தியிலே பெருமதிப்பைப் பெறத் தவறின. ஆனால், இந்நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அடிகளார் புதிய துறையில் பொதுமக்கள், மாணாக்கர்கள் என்போரையும் கருத்திற்கொண்டு எழுதிய உரைநடை போற்றி மதிக்கப்பட்டுள்ளமையைக் காண்கிறோம்.

கலைச் சொல்லும் மொழிபெயர்ப்பு முறையும்

வீஞ்ஞான உரைநடைக்கு வேண்டிய கலைச் சொற்களை அருமையான முறையில் ஆய்ந்துள்ளார் அடிகளார். அவற்றுக்குரிய சான்றுகளையெல்லாம் தமிழ் இலக்கியங்களிலிருந்தும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். உதாரணமாகக் கண்ணாடி என்ற சொல் ஆராய்வில் "Mirror = கண்ணாடி; பரி பாடலினுள்ளும் 'வான்றுகள் மாசறக் கண்ணாடிவயக்கி' என்றார். கண்ணாடியென்னுள் சொல்லைப் பொது வழக்கில் 'Glass' என்பார். இது வேறு பொருளுக்கு ஒரு சொல்லைக் குறியீடு செய்தானாதல் மலைவறுதலுக்கு இடமாகுமாதலால் 'Glass' என்பதனைப் 'படிகம்' என்று கொள்வாம்" என

ஆராய்ந்து கலைச் சொல்லாக்கிய திறனைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியுமா? மேலும், பாரதியார் பாடலிலே,

புத்தம் புதிய கலைகள் - பஞ்ச
பூதச் செயல்களின் நுட்பங்கள் கூறும்
மேத்த வளருது மேற்கே - அந்த
மேன்மைக் கலைகள் தமிழினில் இல்லை
சொல்லவும் கடுவதில்லை - அவை
சொல்லுந் திறமை தமிழ்மொழிக் கில்லை;

என ஒரு பேதை கூற்றாக வருவதனையும் செயலிற் பொய்ப்பித்துக் காட்டியுள்ளார் அடிகளார். விஞ்ஞானதீபம் என்ற அவரது கட்டுரையில் 'தாவர சாஸ்திரத்துக்கு வேண்டிய சொற்கள் பல பத்துப்பாட்டிலொன்றாகிய குறிஞ்சிப் பாட்டிற் செறிந்து கிடக்கின்றன. இரசாயன மொழிகளும், மூலிகைகளின் பெயரும் வைத்திய நூல்களிற் காணப்படுவன. மனநூலுக்குரிய மொழிகள் சித்தாந்த சாஸ்திரங்களிற் காணப்படுவன' என்று குறிப்பிடுவதிவிருந்து அடிகளாரின் ஆராய்வுகள் தமிழ் மொழியின் வளத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றனவன்றோ!

மொழிபெயர்ப்பு முறைபற்றியும் அடிகளார் தெளிவான கொள்கையைக் கடைப்பிடித்துள்ளார். "ஒரு பொழியிலுள்ள நூலினை மற்றொரு மொழியிற் பெயர்த்து எழுதுமிடத்து முதலூற் பொருள், நடை, இயல்பு முதலியவற்றை மாறுபடவிடாது மொழிபெயர்ப்பு நூலினுள்ளுங் காட்டுதல் வேண்டும். விஞ்ஞானநூல் உண்மை நிச்சயிக்கிற அளவைநூல் ஆதலால் மொழிபெயர்ப்பு நூலுந் திரீபில்லாத பொருளினதாக முதலூற் கருத்தோடு மாறுகொள்ளாததாக விருத்தல் வேண்டும்." என அடிகளார் குறிப்பிடுகிறார். அடிகளாரது மொழிபெயர்ப்புகளில் தெளிவான நடை, ஆற்றல் மிக்க சிறிய சொற்கள் பொதிந்து விளங்கும். தமிழ் மொழி இல்லாதவழிப் பொருத்தமுள்ள பிற மொழிகளையும் கையாண்டுள்ளார். ஆரிய மொழியிலும் ஏற்புடையனவற்றையானுதல் இழுக்காகாது என்றே குறிப்பிட்டுள்ளார். அடிகளாரின் மொழிபெயர்ப்புத்திறனை ஆங்கில கிரேக்க மொழிக்கவிதைகளின் தமிழ் நடையிலே காணலாம். விவேகானந்தரின் சொற்பொழிவு நூல்கள், விவேகானந்த தீபம் சுவாமி விவேகானந்தர் சம்பாஷனைகள் ஆகியவற்றின் மொழிபெயர்ப்புகளும் அவரது மொழிபெயர்ப்பு உரைநடையின் ஆற்றலை வெளிப்படுத்துகின்றன.

அடிகளாரின் உரைநடை இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய முத்த மிழுக்கும் அணி செய்கிறது. தமிழ் நாட்டிலே சாமிநாதையர், கலியாணசுந்தரமுதலியார் ஆகியோரும் பாமரமக்களும் படித்தறிந்து கொள்ளும் வகையில் தம் வாழ்க்கை அனுபவங்களையும் கருத்துக்களையும் வெளியிட்டனர். கலியாணசுந்தரமுதலியார் தெளிவும் இனிமையும் உள்ள ஒரு நடையைக் கைக்கொண்டார். மக்களின் உள்ளத்தைக் கவரும் வகையிலே பல கட்டுரைகளையும் நூல்களையும் வரைந்தார். பழையநடையைத் தழுவிப் பல ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை எழுதியவர்களில் அரசன் சண்முகனார், இரா. இராகவையங்கார் என்பவர்கள் புகழ் பெற்று விளங்கினர். இவர்கள் வரிசையில் நின்று அடிகளாரும் பாராட்டத்தக்க தமிழ்த் தொண்டு ஆற்றியுள்ளார். அடிகளார் மதங்க சூளாமணி மூலம் நாடகத்தமிழுக்கும் அரும்பெரும்படைப்பான யாழ் நூல் மூலம் இசைத் தமிழுக்கும் பெரும்பணி செய்துள்ளார். இவற்றில் இவர் கையாண்ட உரைநடைகள் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தன. நாடகத் தமிழிலே தெளிவான எளிய நடையைக் கையாண்டுள்ளார். மகங்க சூளாமணியில் (கருதியது எய்திய காதலர் சரிதை - Twelfth Night) வரும் நாடகப் பகுதியொன்றை உதாரணத்திற்குக் காட்டுவோம். இந்நாடகப்பகுதியில் சுதாசுரன் விமலை ஆகிய இரு பாத்திரங்கள் வரும் இடம். இருவரும் இரட்டையர்.

மாலுமி : அம்மணி, இஃது ஈழநாடு.

விமலை : என் அண்ணன் பொன்னாட்டுக்குப்போய்விட்டான். எனக்கு ஈழநாட்டில் என்ன வேலை. ஒரு வேளை நீரிலமிழ்ந்து தப்பியிருக்கவும் கூடும்.

மாலுமி : அம்மணி தாங்கள் தப்பியதே பேரதிஸ்டம்.

விமலை : இந்நாட்டினை அரசு புரிகின்ற மன்னவன் பெயரென்ன?

மாலுமி : மாசேனன்

விமலை : அவர் பெயரை என் தந்தை குறிப்பிடக் கேள்வியுற்றிருந்தேன். அவர் அக்காலத்தில் விவாகமாகாதவராக இருந்தார்.

இவ்வாறான உரையாடல்களில் எளிமை, இனிமை என்பன தொனிக்கும் வகையில் அடிகளார் எழுதியுள்ளார்.

பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளையும் (கி. பி. 1855 - 1897) சூரிய நாராயணசாஸ்திரியாரும் (கி. பி. 1870 - 1903) தமிழில் நாடகங்களை இயற்றியவர்களின் முன்னோடிகளாக விளங்குகின்றனர். இவர்கள் ஆங்கில நாடக இலக்கிய முறையினைத் தழுவிப் பல நாடக

நூல்களை எழுதிப் புகழ் பெற்றனர். சூரிய நாராயண சாஸ்திரியார் நாடக இலக்கணத்தைப்பற்றிய நூல் ஒன்றையும் எழுதினார். அடிகளார் நாடகத் தமிழில் கற்பனைக்கு எட்டாத ஆய்வுகள் பல வற்றை எளிய நடையிலே தந்துள்ளார். ஆங்கில மகாகவியாகிய ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகப் படைப்புக்களை மதங்களுளாமணி என்னும் நூலில் காட்டியுள்ளார். ஷேக்ஸ்பியருக்கு அடிகளார் அளித்துள்ள பெயர் செகசிற்பியர் என்பதாகும். மதங்கர் என்பவர் கூத்தர். சூளாமணி என்பது தலையில் சூடும் விலையுயர்ந்தமணி. (சிரோ ரத்தினம்) எனவே நாடக இலக்கணங்களைக் கூறும் இந்நூலுக்கும் மதங்களுளாமணி என்ற மங்களப் பெயரைச் சூட்டியுள்ளார். செக சிற்பியரின் நாடகங்களுக்கும் அடிகளார் அழகு தமிழில் அருமையான பெயர்களைச் சூட்டியுள்ளார். உதாரணமாக Romeo and Juliet என்பதற்கு 'இரமியன் சுசீலை சரிதை' என்றும் Macbeth என்பதற்கு மகபதி சரிதை என்றும் பெயர் சூட்டியுள்ளார்.

மதங்களுளாமணி என்ற நாடக ஆராய்வு நூலில் உறுப்பியல், எடுத்துக்காட்டியல், ஒழிபியல் என மூன்று இயல்கள் இடம் பெறுகின்றன. உறுப்பியலில் நாடகவுறுப்புகள் இவையென ஆராய்கின்றார். எடுத்துக்காட்டியலில் செகசிற்பியார் இயற்றிய பன்னிரண்டு நாடகங்களை ஆராய்கின்றார். ஒழிபியலில் எஞ்சிய நாடகவிலக்கண முடிபுகளை ஆராய்கின்றார். இவற்றிலே அடிகளாரின் உரை நடை அழகும் தெளிவும் நிறைந்து காணப்படுகின்றது. விச்சமமாக எடுத்துக்காட்டியலில் அடிகளாரது நாடக உரைநடையின் சிறப்பைக் கண்டு நயக்கலாம். அவர் கருதியவாறு இள மாணவரும் எளிதின உணர்ந்து கொள்ளத்தக்க நடை இதுவாகும்.

பத்திரிகைகளில் எழுதிய கட்டுரைகள் பொதுமக்களும் அறிந்து கொள்ளும் உகையில் எளிதான நடையிலேயே எழுதப்பெற்றுள்ளன. செந்தமிழ், தமிழ்ப்பொழில், செந்தமிழ்ச் செல்வி, கலமகள், ஈழகேசரி ஆகிய பத்திரிகைகளில் அடிகளாரின் கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றுள் தெரிவு செய்யப்பட்ட இலக்கிய, இலக்கண, வரலாற்றுக் கட்டுரைகள் கலவிப்பொதுத் தராதர உயர்தர வகுப்புக்குரிய நூலாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கட்டுரைகள் மாணாக்கரின் தரத்திற்கேற்றனவாகவும் அவர்களின் கட்டுரைத் திறனுக்கு வழிகாட்டுவனவாகவும் விளங்குகின்றன.

அடிகளாரின் கட்டுரைகளின் மொழியழகையும் நடையழகையும் சங்க இலக்கியங்களிற் பயின்ற அவர் காலத்தவர் மிகப் பாராட்டினார்.

அவருடைய தலைமையுரைகளாக அமைந்த கட்டுரைகள் அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டிலிருந்தவர்களும் பாராட்டும் முறையில் அமைந்தவை. இக்காலத்து வாசகர்களுக்கு அவை புதிய நடையாகத் தோன்றவும் கூடும். எனினும், அடிகளாரின் சமகாலத்தவராகவும் நண்பர்களாகவும் விளங்கிய வெள்ளக்கால் சுப்பிரமணிய முதலியார் நாவலர் ச. சோமசுந்தர பாரதியார், நவந்த கிருஷ்ண பாரதியார் என்பவர்களும் இத்தகைய நடையையே கையாண்டனர். அவ்வாறாயினும் அடிகளாரின் நடையிலே எளிமையும் இனிமையும் சொட்டுவதையே எமது ஆராய்வில் விளக்கியுள்ளோம். நாவலர் வழியிலே செந்தமிழ் நடைக்கு அடிகளார் ஆற்றிய பணிகள் அளப்பில். அவற்றைப் போற்றுவதுடன் அப்பணியை மேலும் எடுத்துச் செல்வது தமிழ் மக்கள் கடமையாகும்.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. இலக்கியக் கட்டுரைகள் - உயர்திரு விபுலாநந்த அடிகள் கல்விவெளியீட்டுத்திணைக்களம்
2. மதங்க குளாமணி - விபுலாநந்த அடிகள் - பிரதேச அபிவிருத்தியமைச்சு வெளியீடு
3. யாழ் நூல் - விபுலாநந்த அடிகள்
4. விபுலாநந்த அடிகள் - டி. ரி. செல்வநாயகம்
5. விபுலாநந்த ஆய்வு - அருள் செல்வநாயகம்
6. விபுலாநந்த அமுதம் - அருள் செல்வநாயகம்
7. விபுலாநந்த செல்வம் - அருள் செல்வநாயகம்
8. விபுலாநந்த படிவமலர் - அருள் செல்வநாயகம்
9. மனோன்மணியம் - பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை
10. சிறுவர் செந்தமிழ் - நவாலியூர் சோமசுந்தரப்புவலர்
11. நாவலும் வாழ்க்கையும் - பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி

'VIPULANANDA'S TIMES HIS LIFE AND WORKS

★ K. Kanapathipillai

The story of a people or a nation is no other than the story of its men of eminence. Culture and anarchy go hand in hand with the thoughts and deeds of a people as reflected in their life-style.

Swami Vipulananda (natural name: Mylvaganam) has had a very humble start in life. Born in the paranic village of Karativu on the eastern seaboard of Sri Lanka, Vipulananda belonged to the eastern township of Kalmunai, situated some twenty four miles to the south of the then Provincial Capital of the Eastern Province noted for its singing fish. The Town was Batticaloa. It has had all the characteristic features of a Dutch town with a Dutch Fort adorning the island of Puliyanativu on its north-eastern end. The fort was dated 1815, and has the emblem. V.O.C. embossed above its eastern main entrance, facing the Batticaloa Lagoon and the Elephant Rock on the opposite shore.

All that the town could boast of were its fluviate and alluvial swamps and mud flats and islands, its rivers and turquoise blue lagoon and golden sand bars and coastal sand dunes and mangrove-studded brine 'Kalappuvas' and 'Liwayas.'

Further removed from the lagoon-fringed coast line, to the west of it, beyond the alluvial flats, are the Uva foot hills, physically the Uva piedmont, with its rounded, whale-back hill features and bluffs and gentle rolling plains, that have of recent years become the 'twin rice bags' of the Eastern Province; the Galoya and Thambilgam rice bowls.

Here, to this legendary home of early man, came in early times the Thimilars and Mukkuwas from - as tradition would have it - peninsular India: the Coromandel coast. The early settlers were mostly boatmen, fishermen, diggers of the soil and

cultivators of rice - the staple crop. The later arrivals came and served as boatmen and as warriors on the Kandyan troops. The Veddhas and the Piedmont Sinhala people were confined to the hilly region on the west. They had found their homes in the Bintenne, Amparai and Panama regions. They employed themselves in a shifting system of cultivation: the 'Chena' cultivation.

Among the yet later arrivals were the 'Sampankarans'-Muslim traders and boat-men: the descendants of Arab traders. According to Mr. Seyed Ahamed of Kayalpatnam, they were mostly scions of the Tamil community of the Carnatic coast.

The predominant religious faith of the Thimilars and Mukkuwas and the Piedmont Sinhala community was the 'Pattini Cult' - the sacred cult of the Anklet Episode; Silappathikaram of the great epic poet, Ilanko-Adigal. It will have to be owned and accepted that it is a people and their art of thinking, their supreme culture, that produces a poet. The poet belongs to an archetype. It is inherent in the race; and when it is placed in a suitable milieu or social environment, it sprouts, grows and blooms forth in all its splendour. Vipulananda has had this ancient, puranic, landscape as his childhood environment.

“புள்ளுறையும் சோலைகளும் பூங்கமலவாழிகளும்”

He was basically a son of the soil of the eastern seaboard that stretched north to south from Kokkulai Bay to Arugam Bay.

Vipulananda's spiritual and religious mores was pure and simple Patini Cult and the pure-bred Hinduism of the 'Sangama Kurukkal' tradition - a conclave of Saivite priests who had their seats, places of worship and pilgrimage, all along the full length of the east coast at Koneswaram, Thambiligam, Verugal, Kokkaddicholai, Thirukovil, Sangamankandy and Ohanda. In the Panama, Amparai, Bintenne Vadamunai, Paddimodu areas the Patini Cult, the wayside Pillayar Cult, and the animistic Veddah-Yakka-Kurava Cult, had mixed and mingled and formed a singular wholesome synthetic Cult of woodland and pastureland deities such as Vadhanamar, Peichchi Amman and Mari Amman.

They formed a happy blend of all that was 'Mother Nature Cult.' It was essentially natural religion in its pristine, purest form.

Young Mylvaganam (Vip's natural name) had imbibed of the essence of all these Cults. In later years when he as a Tamil Pundit of the Madurai Tamil Sangham, and a Bachelor of Science of the University of London, a man of deep erudition and scholarly attainments, came into close contact with the South Indian Saivite 'Atheenams' seats of culture and learning - and their rigid orthodoxy, he became, in essence and form, a Saivite, and adhered to the Saiva Siddhandha way of life. It went a good way - no mistaking it - in moulding and shaping his life style. It sprouted on his racial archetype. Yet some years later (1920s), when he became a Sadhu of the Sri Ramakrishna order of Monks, the Vedic Culture became the dominant feature of his way of life.

It would now seem that any student of 'Vipulananda's times, his life and works' would have been nonplussed and reduced to hopeless perplexity if he attempted to unravel the mystery of his basic religious persuasions. It was basically Patini Cult; it was Saiva Sidhandhaic Cult; it was Vedic Cult; it was in a sense pantheistic woodland deities Cult. And so he imbibed of the essence of all. It was, in short, a Cult of the universal spirit that created itself by a process of self-emanation. It sustained the entirety of the universe; upheld it as 'Yugas' (aeons) came and devolved, and became the inward principle-clan vital - in the notion, 'all that which is.' He was above all, par excellence, a universalist, for he had the greatest regard for all that is beautiful, truthful, all-embracing love, equality, and even-handed justice.

He had, towards the latter part of his life, qualified himself to be an erudite scholar, and betook himself, in true earnest, to the unravelling of the mystery of the deep meaning of the 24 cryptic lines in 'Aranketru Kathai', which had a great deal to do with the music of the ancient harp - ya - of the Tamils who lived some eighteen hundred years ago. The outcome of

his untiring research was the 'Yal Nool.' The preface piece' - பாயீரம் - of the 'Yaal Nool' is in itself 'a thing of beauty' and 'a joy for ever.' It has a close resemblance to John Milton's 'Morning in Paradise', and transports the connoisseur to ethereal heights. This piece alone is sufficient to confer on Vipulananda the title of an unparalleled classicist, equalled perhaps, among the moderns of Tamil Aham, only by Varakavi Subramaniya Barati. Barati's allegorical poem 'Panjali Sabatham' was the one poem that Vipulananda loved to dwell on in pointing out the figures of speech employed by the generality of classical poets of the 'Sangham' and Para-Sangam Periods.' Vipulananda's 'Mathanga Choolamani' - Shakespeare Criticism - is perhaps, the only one of its kind on dramatic art in the Tamil language, and it is worthy of being studied by any student of Shakespeare, his mind and art. Note the inimitable translation of the love couplet in Romeo and Juliet'

மென் விரல் மேல் ஒரு வியன் பூம் பட்டுடை

பட்டுடை செய்தவம் யான செய்திலன்!

These are thoughts soaked in honey - bitter - sweet love potion. The translation of Vipulananda is, in no way, inferior to the thoughts and feelings emanating from the original. The beauty of form and of thoughts that emerge from his 'Yaal Nool' preface shall never fade with the passage of time; and the immensity of space shall not succeed in plunging them into oblivion. They belong to eternity.

In some of his minor and shorter pieces, both verse and prose - there is heaps of them - Vipulananda brings to bear a sense of wonder and poetic charm. For instance, in his eulogy on Srilasri Arumuganavalar, his rhapsody: ஈசன் உவக்கும மலர், and his admirable Manimalar transliteration of Milton's 'Dawn in Paradise' there is patent the stamp of the art and mind of an extraordinary person in possession of an impassioned poetic excellence. Such pieces are elegantly passionate, natural and spontaneous, elevating and ecstatic. In all of them he was closest to nature, and he studiously kept well away from the humdrum drab dull casual happenings of life. He laughed

heartily; and when he laughed, it was a full-throated, copious guffaw; and on such occasions his body-language spoke aloud, and was fully expressive.

A passing glance at the Yaal Nool would suffice.

The 'Yaal Nool' need not, as some think, frighten the lover of poetry, and drive him away from it. Approaching it one need not be extra cautious; neither should one be far too scary: far too timid. In the Yaal Nool preface (பாஷீரம்) Vipulananda ventures on an imaginary sojourn into the realm of the myth and romantic dream world of childhood imagination. He succeeds in linking up and blending two concrete realities: namely the two solid natural features - the well-known Samantha Peak and the little known, almost insignificant Elephant Rock (ஆனைக் கல்), that stands in the Batticaloa Lagoon, in the vicinity of the demised, deserted Kallady Ferry. This is the original setting for Vipulananda's 'Yaal Nool' preface. It awakened and roused his imagination, and gave him the necessary filip and momentum to commence his research on the 'Yaal'-the harp - of the Tamil people who lived some eighteen hundred years ago. The 'Preface Piece' is a fabric, a Persian rug rich in mythical knowledge and a childhood romantic tale.

It is the tale of the seven Naiads who are said to make watery pilgrimage every month on full-moon nights from the Samantha Peak, down the Mahaveli Stream, (floods) to the 'Ainkaran Lagoon' in the vicinity of Amirthakali. Once they entered the placid silvery expanse of the Lagoon, in the dead stillness of the night, and the magical charm of the full moon, buoyed up, as it were' on the tidal swell, they sang their song the 'Palai fugue', (பாலைப் பண்), of the 'Anklet Episode' (கிலப்பதிகாரம்) fame. The 'Palai Fugue' had the uncanny power and magical charm to stir and heighten one's passion and arouse one's poetic imagination to ecstatic heights. In this respect the 'Preface Piece' has the same rare quality and poetic power as Mathew Arnold's 'Forsaken Mermaid.'

Very few men of erudition and scholarship and poetic and educational and cultural attainments may be said to have possessed the breadth of vision, the depth of feeling and

repertoire of encyclopaedic knowledge and erudition that Swami Vipulananda was heir to. He occupied the cultural acme of the Tamil scholars in 'Tamil Abam' and Sri Lanka. As professor of Tamil at the Annamalai University and the University of Ceylon, as principal of Manipai Hindu College, Shivananda Vidyalaya, Hindu College, Trincomalee, his service to the student population was inestimable. Being General Manager of the Ramakrishna Mission Schools in Ceylon he had the opportunity to promote the educational system of Ceylon. He was an active member of the Madurai Tamil Sangham and of the Board of Education of the Government of Ceylon. As editor of the philosophic and cultural journal 'Prabuddha Barata' he has promoted to an appreciable degree cultural relations between Eastern Religions and Western Thought. He held his head far above racial, class, creed and caste strife. In Shivananda Vidyalaya, his pet centre for carrying out his educational experiments of the Rabellais type, he nursed, nourished and preserved a school of scholars who, in their feelings, art of thinking and behavioural modes and mental outlook, transcended racial, credal, caste and other narrow sectarian considerations. Everyone of them was, to a man, a thorough-bred gentleman. Even the least of them seldom or never caused pain to others or hurt their feelings.

Like a horse that has run in the race,

Like a hound that has hunted in the chase,

Like a vine that has borne its fruit.

They performed their task unto the others without reflecting and re-collecting their genuine tasks.

யாழ் நூலில் இசைத்தமிழ்

★ மு. கடம்பநாதன்

ஆயிரம் ஆண்டுகளாய் வழக்கொழிந்து போன யாழ் எனப் பெயரிய தமிழர்தம் மகோன்னதமான இசைக்கருவியை தம் நுண் மதித்திறத்தால் அறிவியலரீதியாக மீண்டும் அமைத்து 'யாழ் நூல்' வழங்கிய அடிகளாருக்கு இது நூற்றாண்டு. இந்த நூலே இசைத் தமிழ் பற்றிய ஆய்வுகளுக்கு அடிப்படையாகவுள்ளது. தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் மட்டுமன்றி இசை உலகமும் யாழ் நூலினால் பயன் அடைகின்றது. இந்த நூற்றாண்டில் வெளிவந்த சிறந்த இசை நூல்களில் 'யாழ் நூலும்' ஒன்றாகும். நூலினை இயற்றுவதற்கு அருட்திரு விபுலாநந்த அடிகட்கு கிட்டத்தட்ட பத்து வருடங்கள் எடுத்தன. நூல் வெளிவந்த காலம் 1947 ஆம் ஆண்டு. நூல் ஏழு பிரிவாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஆராயப்பட்டுள்ளது.

அப்பிரிவுகளாவன,

1	பாயிரவியல்	5	பண்ணியல்
2	யாழ்நூற்பியல்	6	தேவாரவியல்
3	இசைநரம்பியல்	7	ஒழிபியல்.
4	பாலைத்திரிபியல்		

பாயிரவியல்

இப்பகுதி இறை வணக்கப் பாடலுடன் ஆரம்பிக்கின்றது. ஒவ்வொரு தெய்வத்திற்கும் அமைந்த பாடல் ஒவ்வொரு இசை நரம்பின் பெயரிலும் ஆரம்பிக்கின்றது. அவை முறையே உழை, இளி, விளி, தாரம், குரல், துத்தம், கைக்கிளை என்பன ஆகும். இங்கு சகோட யாழில் நரம்புகள் நிற்கும் முறை தரப்பட்டுள்ளது.

மூன்று வகை கிரமங்களான தாரக்கிரமம், குரற்கிரமம், இளிக்கிரமம் இவற்றில் நரம்புகள் நிற்கும் முறை தரப்பட்டுள்ளது. இசை நரம்புகளின் ஓசைகளும் பிற்காலத்தார் வழங்கி வந்த பெயர்களும் தரப்பட்டுள்ளன. பாடல் மகளது மிடற்றுப்பாடல், யாழ்ப்பாடல், குழலோன் தந்த வங்கியப் பாடல் என்பன அக்காலத்து செவியாரக் கேட்கப்பட்டதாக அடியார்க்கு நல்லார் குறிப்புரையின் வழி எடுத்துக்காட்டுகின்றார். பத்து வகையான நாதத்தில் சங்கநாதமானது

முரற்சி, முழக்கம் என இருவகைப்படும். இசை வெளிப்பாட்டுக்கு பொருளாகவுள்ள உள்ளத்துணர்ச்சிகள், மெய்ப்பாடுகள் ஆகியவை பற்றியும் விளக்கம் தந்துள்ளார்.

பாவினங்களில் தாளத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு வரும் ஓசைகள் செப்பல், அகவல், துள்ளல், தூங்கல் என்பதும் தாளத்தின் இடையே நிகழும் காலம் தூக்கு என்பதும் தாளத்தின் முதல் எடுக்கும் காலம் பாணி என்பதும் இப்பகுதியில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

மூவகைத்தானங்கள் மெலிவு, சமன், வலிவு என சிலப்பதிகாரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளதையும் இவை பிற்காலத்தில் ஆனாயநாயனார் புராணத்தில் மந்திரம், மத்திமம், தாரம் என வழங்கினார்கள் என்பதையும் சிலப்பதிகாரத்தில் மூன்று தானங்களையும் சேர்த்து 'மந்தோச்சமம்' என வழங்கப்பட்டதாகவும் கூறுகின்றார். ஆரோசை, அமரோசை இவற்றை உதாரணங்களுடன் விளக்கி பிற்காலத்தில் இவற்றை ஏற்றம் இறக்கம் எனவும் ஆரோகணம், அவரோகணம் எனவும் வழங்கியதை சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

செங்கோட்டுயாழில் அமைந்த ஒற்றுறுப்பானது நரம்புகளை செம்பாலரக்கி மெலிவு நரம்பிற் சமன்தோன்றவும், வாரமாக்கி மெலிவு நரம்பில் உச்சம் தோன்றவும் செய்யும் எனவும் இசைக்கும், இயலுக்கும் பொதுவாகிய செய்யுள் இயக்கங்கள் முதனடை, வாரம், கூடை, திரள் என வகுக்கப்பட்டுள்ள தன்மையையும் சுருக்கமாக விளக்கிச் செல்கின்றார்.

தலைச்சங்கத்தில் இருந்து தமிழ் ஆராய்ந்தவர்கள் அகத்தியரும், இறையனாரும், குமரவேளும், முரஞ்சீயூர் முடிநாகராயரும், நிதியின் கிழவனும் என்றின்னோருள்ளிட்ட 49 புலவர்கள் ஆவர். இக்காலத்தில் பரிபாடலும், முதுநாரையும், முதுகுருகும், களரியாவிரையும் இயற்றப்பட்டன எனவும், இவற்றுள் எழுபது பரிபாடல்களில் எமக்கு இன்று கிடைப்பன ஒரு சில எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளதோடு இவற்றைப் பாடியவர் பெயரும், பண்ணின் பெயரும், இசை வகுத்தவர் பெயரும் தரப்பட்டுள்ளதை சுட்டிக்காட்டுகின்றார். இதில் இருந்து பண்டைய காலத்தில் இசை வகுத்தவர்கள் நாகர் குலத்தினரோ என்று எண்ண வேண்டியுள்ளது என்ற சிந்தனையையும் முன்வைத்துள்ளார். இசைப் பாடல்களான தேவபாணி, மாயோன் பாணி ஆகியவை பற்றிய குறிப்புகள் தரப்பட்டுள்ளன. மேலும் கிரியைகள் எட்டுடன் உள்ளாளம், விந்து நாதம் இவைகள் சேர பாடற்றொழில்கள் பதினொன்று எனவும், ஆமந்திரிகையானது பலவிதமான கருவிகள் ஒன்றிணைந்து இசைப்பதாகும் எனவும் கூறுகின்றார்.

பாணர் வரன்முறையை விளக்கும்போது பறையினை முழங்குவோன் பறையன் எனவும், துடியினை முழங்குவோன் துடியன் எனவும் இவ்வாறு பாணர் வகையைக் குறித்ததோடு ஒவ்வொரு திணைக்குமான தாள வாத்தியக் கருவிகளையும் தருகின்றார். மற்றும் திணைக்கருப் பொருளாகிய யாழின் பகுதியை அட்டவணைப்படுத்தித் தருகின்றார். இசையால் உலகில் உள்ள உயிரினங்களும் இறைவனும் வசப்பட்டதை உதாரணங்களுடன் விபரிக்கின்றார். மேலும் 'யாழ்' இற்குரிய தெய்வம் 'மாதங்கி' எனவும் இசைக் கருவிகளை பண்டைய காலத்தில் வழிபட்டதற்கான சான்றுகளையும் இலக்கியங்களில் இருந்து விளக்குகின்றார்.

யாழறுப்பியல்

(அ) வில்யாழ்:- இப்பகுதியில் வில்யாழின் அமைப்பு இது, செய்யப்படும் மரம், இங்கு நரம்பாக கட்டப்படும் நார் என்பன பற்றிய செய்திகள் தரப்பட்டுள்ளன. இவ் யாழின் இசை அண்மையில் உள்ளவர்க்கு யாத்திரமே கேட்கும். இதற்கு இசை கூட்டும் முறையும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. மற்றும் ஆடவர் குரலை ஒத்தது தாரம், மகளிர் குரலை ஒத்தது குரல், ஏழ்புழை, ஐம்புழை பற்றியும், சீன தேசத்தவர் இன்றும் ஐந்து சுரங்களோடு கூடிய இசையினையே வழங்கி வருவதையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

(ஆ) பேரியாழ்:- இப்பகுதியில் கடைச்சங்க காலத்திலும் அதற்கு முன்பும் தோன்றிய செய்யுட்களில் வில்யாழ், சீறியாழ், பேரியாழ் குறிக்கப்பட்டுள்ளன; சகோடயாழ், மகரயாழ், செங்கோட்டுயாழ் இவைகள் சிலப்பதிகாரத்திலும், மணிமேகலையிலும், பெருங் கதையிலும் சேவகசிந்தாமணியிலும் காணப்படுகின்றன. எனிப்து தேசத்தில் யாழ் 'நங்கா' என்று அழைக்கப்பட்டது. இத்தகைய வரலாற்றுக் குறிப்புகளை முதலில் கூறி பின்னர் யாழின் அமைப்பாகிய பத்தர், கோடு, வறுவாய், போர்வை, யாப்பு, உந்தி, கவைக்கடை இவைகளைப் படத்துடன் விளக்குகின்றார். 'பேரியாழ்' இருபத்தொரு நரம்புடையது எனவும், அதன் மருப்பு கருங்காலி, கொன்றை மரங்களால் செய்யப்படுவது எனவும் பத்தர் செய்யப்படும் மரங்கள் குமிழம், முருக்கு, தணக்கு எனவும் எடுத்துச் சொல்கின்றார்.

(இ) மகரயாழ்;

இந்தயாழ் பற்றிய விளக்கத்தில் யாவணபுரத்தில் இருந்து தமிழ்நாட்டுக்கு மகரவிணை வந்தசெய்தி பற்றிக் குறிப்பிட்டு இவ்

வீணையே மகரயாழாக இருந்திருக்கலாம் எனவும் இதன் நரம்புகள் பத்தொன்பது எனவும் இங்கு நரம்புகள் நிற்கும்முறை கம்பதநிசரி கம்பதநிசரி கம்பதநி எனவும் விளக்கம் தந்துள்ளார்.

(ஈ) சீறியாழ், செங்கோட்டுயாழ்:-

இளங்கோவடிகள் காலத்திலேயே இவைகள் இரண்டும் வெவ்வேறு கருவிகளாக இருந்தன. சீறியாழின் உறுப்புகள் கோடு, திலவு, பத்தர், போர்வை நரம்பு எனவும் செங்கோட்டு யாழின் உறுப்புகள் கோடு, திலவு, ஒற்று, தந்திரிகம் பத்தர், நரம்பு எனவும் செங்கோட்டுயாழ் ஏழு நரம்பு உடையது எனவும் சீறியாழ் ஒன்பது நரம்பு உடையது எனவும் விளக்கக் குறிப்புகள் தந்துள்ளார்.

(உ) சகோடயாழ்:-

இந்த யாழ் 14 நரம்புடையது. இங்கு நரம்புகள் நிற்கும் முறை நிசரிகம்பத நிசரிகம்பத நிசரிகம்பத என்ற முறையில் நிற்பன. இந்த யாழே திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் கையில் இருந்ததாகவும் இதற்கு அந்தரக்கோல்கள் 10 எனவும் மெலிவுநரம்புகள் 4, சமன்நரம்புகள் 7, வலிவு நரம்புகள் 3 எனவும்கூறி விளக்குகின்றார்.

இசை நரம்பியல்

இசையொலியினை அளத்தற்கியன்ற கருவி “இசைக்கோல்” எனப்படும். இக்கருவியானது இசை நரம்பினோசையினை அளந்து கணக்கிட உதவுகின்றது. இதற்கு துணைக்கருவியாக விளங்குவது “ஒலியளப்பான்” இது “கட்டளை யாழ்” என அழைக்கப்படும். இதன் அமைப்பை விளக்கி இவ்வமைப்பில் சுரத்தினை தோற்றுவிக்கும் முறையினை அடிகளார் தெளிவுற விளக்கிச் செல்கிறார்.

இசை நரம்பியல் பற்றிய விளக்கத்துக்கு அரங்கேற்று காதையுரையினுள்ளே அடியார்க்கு நல்லார் தந்துள்ள குறிப்புகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு வங்கியத்தின் நீளம் ஒரு பக்கம் அடைக்கப்பட்டு விளங்கும் வங்கியம், இருபக்கமும் திறந்த வங்கியம் இவற்றில் அலைகள் எழும் இயல்பு என்று இத்தகைய பண்புகளை படங்களுடன் விபரிக்கின்றார். 256 அசைவெண்ணுடைய நரம்பு ஒரு செக்கனுக்கு 256 சிற்றசைவுகளோடு இயங்கி சூழவிருக்கும் பவனத்திலே 256 அலைகளை எழுப்பி சமஷ்ட்ஜம் என்னும் சுரத்தினைத்தரும் என்பதும், இந்நரம்பு வழி செம்பால், முப்பால், வாரம், ஐம்பால், முப்பாற் செம்பால் என்பன எழுப்பப்படும் பாங்கும் இவைகளுக்கான

அசைவெண்களும் வெகுநுண்ணியதாக ஆராயப்பட்டு தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. சட்டளை யாழ் சுருவியில் 5 நரம்புகளும் எவ்வாறு அமையும் என்பதும் இவற்றுக்கான அசைவெண்களை முறையே தாரம் 320, குரல் 360, துத்தம் 405, உழை 480, இனி 540 ஆகும் என்பதும் காட்டப் பட்டுள்ளன. மேலும் கட்டளை யாழில் 7 நரம்புகள் அமையும்முறைகுறிக்கப்பட்டுள்ளது. தாரக்கிரமத்திலே தாரம் முதற் தாரம் ஈறாகிய எட்டு நரம்புகளும் எய்தி நின்ற அலகு நிலைகள் ஷ்ட்ஜபஞ்சம சம்வாதித்வம் என இக்காலத்தார் வழங்கும் கிளையியைபினால் பிறக்கும் பதினோரிசை நிலைகள் நட்பியைபினால் பிறக்கும் பதினோரிசை நிலைகள் என்றின்னவற்றை சுருதிவீணையில் வைத்து ஆராய்ந்து விளக்குகின்றார். இசை நரம்பின் சிற்றெல்லை மெலிவின் மெலிவு 40 அசைவெண் எனவும், பேரெல்லை 20000 அசைவெண் எனவும் தருகிறார்.

பாலைத்திரிபியல்

பாலை என்னும் சொல் சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்றவாறு வெவ்வேறு கருத்துப்படுகின்றது. அவைகள் பின்வருமாறு (1) 5 வகையான நிலங்களில் பாலையும் ஒன்றாகும். (2) பிற்காலத்தவர்கள் சுரமும் சுரம் சார்ந்த வீடமும் பாலை என்றார்கள் (3) நால்வகைப்பெரும் பண்களுள் பாலையாழ் ஒன்றாகும் (4) ஆயபாலை, சதுரப்பாலை, திருகோணப்பாலை, வட்டப்பாலை எனப்பாலை நான்காகும். (5) ஏழ்பெரும்பாலை பன்னருபாலை. பாலைக்குரிய உரிப்பொருள் பிரிவு. பாலைக்குரிய பொழுது நண்பகலும் வேனிலும்.

ஏழ்பெரும் பாலை பற்றிய விளக்கத்தில் மூவகை கிரமங்கள் பற்றிய விளக்கம் வருகிறது. இக்கிரமங்களுள் முதலில் தோன்றியது தாரக்கிரமம்; இக் கிரமத்தில் இசை கூட்டப்பட்டப் பேரியாழ் கருவியிலே முதல் 14 நரம்புகளின் அலகுநிலைகள் உண்டு. இவ்வலகுகளை தாரம் முதற்றாரம் ஈறாக குரல்முதற்குரலீறாக ஏழு நிரலாக வைக்கின்றார். இதில் இருந்து ஏழ்பெரும் பாலைகள் வருமாறு தாரம் குரலாக - மேற்செம்பாலை, குரல்குரலாக - செம்பாலை, துத்தம்குரலாக - படுமலைப்பாலை, கைக்கிளைகுரலாக - செவ்வழிப்பாலை, உழைகுரலாக - அரும்பாலை இனிகுரலாக - கோடிப்பாலை, விளரிகுரலாக - விளரிப்பாலை தாரம் முதலாகிய மேற்செம்பாலையிலேயுள்ள அலகு நிலைகள் யாவும் கிளை முறையிலேயே தோன்றியன. இவை தோன்றிய முறை 0 - 13 - 4 - 17 - 8 - 21 8 - 21 - 12 ஆகும். மற்றும் மேற்செம்பாலையிலுள்ள கிளையலகு ஆறும் எஞ்சிய ஆறு பாலைகளிலும் பொருந்த ஒவ்வொன்றாக

தோன்றிய நட்பலகு ஆறு தோன்றுவன. இவ்வாற்றால் $13+9=22$, $4+18=22$, $17+5=22$, $8+14=22$, $21+1=22$, $12+10=22$ என்ற அடிப்படையில் 22 சுருதிகள் தோன்றியுள்ளன. இதில் இருந்து கிளையும் நட்பும் ஒன்றினை ஒன்று பற்றி நிற்கும் என்பதை சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

அடியார்க்கு நல்லாரின் சூத்திரத்தில் இருந்து தாரக்கிரமத்தில் இசை நிற்கும் இராசிகளையும், அந்தர இராசிகளையும் ஏழ்பெரும் பாலைகள் பிறந்த முறைப்படியே 12 பாலைகளையும் தருகின்றார். மற்றும் பன்னிரு இராசி வட்டத்தினையும் இவற்றுக்கான நரம்புகள், அலகெண்கள் என்பவற்றையும் தருகின்றார். இவற்றுக்கான அலகுநிலையெண்கள் கிளைமுறையாக நிற்கின்றது எனவும், பன்னிரு பாலைகளையும் கிளையிற் பிறப்பு முறையில் வைத்துக் காட்டுகின்றார். ஒவ்வொரு பாலையிலுமுள்ள பன்னிரண்டு வீட்டிற்கும் தனித்தனி அலகெண்களை தந்து, ஏழ்பெரும் பாலைகளை தாரக்கிரமம், இளிக்கிரமம், குரற்கிரமம் இவற்றில் நிறுத்துகின்றார். இளிக்கிரமத்தின் அலகுகள் இளிமுதலாக 4324432 நின்றன எனவும், இக்காலத்தவர்கள் 4324432 இனையே சரிமமபதநி இற்கு சுருதிமுறை என்கிறார்கள் எனவும், குரற்கிரமத்தில் ஏழு நரம்புகளும் 4324432 அலகு பெறும் எனவும் தருகின்றார்.

சுருதி வீணையின் இரு தானங்களை மேலும் கீழுமாக எழுதி இடையிலே நரபுகளை தாரக்கிரமமாக நிறுத்துவது பற்றியும், சகோட யாழ்கருவியில் நரம்பு நிலையைத் தந்து இதனை சுருதி வீணையிலே கோடிப்பாலை நின்ற அலகுநிலையுடன் ஒப்பிடுகின்றார். குரற்கிரமத்தில் தோன்றும் பன்னிரு பாலையையும் விபரிக்கின்றார். மற்றும் ஏழ்பெரும் பாலைகளின் அலகுகளை தாரக்கிரமம், இளிக்கிரமம், குரற்கிரமம் இவைகளுக்கு கொடுத்து இவற்றின் எதிர்நிரணிறைகட்கு அலகுகள் கொடுக்கின்றார். மேலும் எதிர்நிரணிறைப்பாலைகளின் அலகுநிலைகள் இடமுறை தாரக்கிரமம், இடமுறை இளிக்கிரமம், இடமுறைகுரற்கிரமம் இவைகளுக்கு தந்து இதன் எதிர்க்கிரமத்திற்கு அலகுநிலைகள் தருகின்றார்.

தாரக்கிரமம், இளிக்கிரமம், குரற்கிரமம் இவற்றில் ஏழ்பெரும் பாலையும் நிரணிறை. எதிர்நிரணிறையில் இவை பெறுகின்ற குரல் நரம்புகளை (ஆதாரசுருதி) தருகின்றார். மற்றும் துத்க்கிரமம், விளிக்கிரமம், புதிய விளிக்கிரமம் இவைகள் ஏனைய கிரமங்களுக்கிடையேயான தொடர்பு எவ்வாறு உள்ளது என்பதை விளக்குகின்றார். சகோட யாழ் கருவி இசை கூட்டும் முறையை விபரமாக

தந்து, சுருதி வீணையோடு சகோடயாமூக்கு இசை கூட்டுகின்ற முறையினை ஒப்பிட்டு விளக்குகின்றார். அரங்கேற்று காதையில் யாழாசிரியனமைதி கூறிய செய்யுட் பாகத்து உரையை ஆராய்ந்து, ஏழ்பெரும்பாலையகனும் எந்த கிரமத்திற்கு உரியன என்பதைத் தருகின்றார். மற்றும் வம்புறமரபை விபரிக்கின்றார். “குழல்வழியா முழி இத்தண்ணுமைப் பின்னர், முழலியம்பல் ஆமந்திரிகை” என்ற (சீவகசிந்தாமணி 675 ஆம் பாடல் நச்சினார்க்கினியருரை) செய்யுள் பாகத்தை விளக்குகின்றார். இவ்வாறு, யாழிற் செம்பாலை இடமுறை மெலிய அது படுமலைப்பாலையாகி குழலிலே வலமுறை வலிந்து செல்லும் படுமலைப்பாலையினோடு அணைவுறும் எனக் கூறுகின்றார்.

பண்ணியல்

இவ்வியலில் பாலை, குறிஞ்சி, செவ்வழி (முல்லை), மருதம் ஆகிய பண்கள் நால்வகை யாழ்களினது வெவ்வேறு வகைப்பட்ட திறங்களோடு சேரத்தோன்றும் பண்களின் தன்மைகள் விளக்கப்படுகின்றன. பண்கள் 42ம் அகநிலை, புறநிலை, அருகியல், பெருகியல் என்ற 4 வகைப்பாடுடையன. பாலையாழின் திறங்கள் அராகம், நேர்திறம், உறுப்பு, குறுங்காலி, ஆசான் என்பவற்றாலும் நான்கு சாதிகளாலும் உருவாகும் பண்கள் 20. மருதயாழின் திறங்கள் நவீர், வடுகு, வஞ்சி, செய்திறம் இவற்றினாலும் நான்கு சாதிகளாலும் உருவாகும் பண்கள் 16. செவ்வழியாழின் திறங்கள் நேர்திறம் பெயர்திறம், யாமை, முல்லை இவற்றினாலும் நான்கு சாதிகளாலும் உருவாகும் பண்கள் 16. குறிஞ்சியாழ் திறங்கள் நைவளம் காந்தாரம், பஞ்சரம், படுமலை, மருள், அயிர்ப்பு, அரற்று, செந்திறம் இவற்றினாலும் நான்கு சாதிகளாலும் உருவாகும் பண்கள் 32. இப்பெரும் பண்கள் நான்கும் அகநிலை, புறநிலை, அருகியல், பெருகியல் இவைகளினால் 16 பண்கள் ஆகின்றன. இவைகளுடன் தாரப்பணம், பையுள்காஞ்சி, படுமலைப் பண்களை சேர்க்க 103 பண்கள் ஆகின்றன. இவற்றில் தேவாரத்தில் வரும் பண்களை தந்து திருவாவடுதுறை ஆதீன ஏட்டுப் பிரதியொன்றில் காணப்பட்டதாக திரு. பொன்னோதுவாமூர்த்திகள் கூறும் தேவாரப் பண்களுக்கான காலவரையறை, நாழிகள், பகற்பண்கள், இரவுப் பண்கள் இவற்றுக்கான இராகங்கள் அட்டவணைப்படுத்திக் காட்டப்பட்டுள்ளன. மேலும் பொதுப்பண்களுக்கான இராகங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. திருவாய்மொழிப் பதிப்பினுள்ளே வரும் பண்கள் அதற்கான இராகங்கள் அட்டவணைப்படுத்திக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

திறங்களின் பெயர்களில் சில வடமொழிச் சொற்களாக காணப் படுவதால் வடநாட்டு தொடர்பு ஏற்பட்ட பின்பே இசை நூற் துறையில் சாதிவேற்றுமை உருவாகியிருக்க வேண்டும். வடநூலாசிரியர்களின் மரபில் 7, 6, 5, 4 சுரங்கள் முறையே ஸம்பூரணம், ஷாடவம், ஔடவம், சதுர்த்தம் எனப்படுவன. புறஞ்சேரியிறுத்த காதையில் அடியார்க்கு நல்லார் தரும் உரையிலிருந்து மேற்காட்டப்பட்ட நான்கும் இசைத்தமிழில் முறையே பண், பண்ணியற்றிறம், திறம் திறத்திறம் எனப்பட்டன என்பதைத் தெளிவாக்கியுள்ளார்.

அரங்கேற்றுக்காதையில் கூறப்பட்ட பண்ணுக்கான பதினொரு குணங்களாகிய முதலும் முறையும் முடிவும் நிறையும் குறையும் கிழமையும் வலிவும் மெலிவும் சானும் வரையறையும் நீர்மையும் என்றின்னவற்றோடு வடமொழி இசையாசிரியர்கள் கூறிய இராகங்களுக்கான பத்து லக்ஷணங்களை ஒப்பிட்டுக் காட்டியுள்ளார். திருக்கமூலம் திருப்பதிகத்தில் “பண்ணிடை ஒன்பதும்” என சம்பந்தர் பாடியதால் இவர் காலத்தில் பண்ணின் குணம் ஒன்பது என எண்ண வேண்டியுள்ளது என்றும் இதேபாடலில் “ஏழிசை எட்டிருங் கலை சேர்பண்” எனப் பாடியுள்ளதால் இணை, கிளை, பகை, நட்பு என்னும் நான்கினையும் ஆராய்ந்து இசை புணரும் குறிநிலையினை நோக்கி ஏழிசையினையும் பாலையாக நிறுத்தியபின் எண்வகைத் தொழிலினாலும் பண்ணிப்படுத்த, பண்ணானது மேற்கூறிய ஒன்பது குணங்களினாலும் உளங்கொளற்பாலது என்றும் விளக்கி பண்ணல், வார்த்தல் முதலிய எட்டினுக்கும் அரும்பத உரையாசிரியர் கானல்வரியில் இருந்து தரும் இலக்ஷணக் குறிப்புகளைத் துணையாகக் கொண்டு ஐந்து கிரமங்களிலும் ஏழ்பெரும்பாலையும் எய்தும் இசை நிலைகளை விளக்குகின்றார். பண்ணிருபாலைத் திரிபினைத் தந்து இதற்கும் பாலைத்திரிபியலிலே “இனிக்கிரமத்தில் வட்டப்பாலை” எனும் தலைப்பெயர்க்கீழ் பெற்ற பன்னிரண்டிற்கும் இடையே அமைந்த தொடர்பை விளக்குகின்றார். இனிக்கிரமத்தில் நரம்புகள் நின்ற அடைவிலே வரும் பெயர்களையும் இக்காலத்தில் தென்நாட்டிலும், வடநாட்டிலும் வழங்கும் பெயர்களையும், குறியீட்டெழுத்துக்களையும் ஒழுங்கு நிறுவி அட்டவணைப்படுத்துகின்றார். தொல் காப்பியர் தந்த ஐந்து பாலையும் இதற்கான பண்ணும், யாழினை

யும் தருகின்றார். பெரும்பண் நான்கிற்கும் உரியனவாய் அமைந்த செம்பாலை, படுமலைப்பாலை, கோடிப்பாலை, விளரிப்பாலை, இவற்றை சகோடயாழிலே இணை நரம்பாகத் தொடுத்து வாசிக்கலாம் என்ற குறிப்போடு செம்பாலை, கோடிப்பாலை, படுமலைப்பாலை, விளரிப்பாலை, செவ்வழிப்பாலை இவற்றுக்குரிய மெலிவு, சமன், வலிவு, நரம்புகள் திணைப்பண்கள் பற்றிய விளக்கங்களையும் தந்துள்ளார்.

வேளிற்காதையுரையை ஆராய்ந்து, அகநிலை மருதம், புறநிலைமருதம், அருகியல் மருதம், பெருகியல் மருதம் எனும் சாதிகள் கோடிப்பாலையில் இருந்து வந்தன என நாட்டியுள்ளார். மேலும் முல்லைப்பண் கோடிப்பாலையிலிருந்து தோன்றியது என்பதை விளக்கி செல்கின்றார். பெரும் பண்களும் அவை சடவுடி நீங்கலாக எடுக்கும் சுரங்களையும் தந்து செவ்வழிப்பாலை நீங்கலாக பாலைகளினால் உருவாகும் பண்கள், திறங்களின் சுரங்களைத் தருகின்றார். பெரும்பண் 7, பண்ணியற்றிறம் 31, திறம் 65 ஆக 103 பண்கள் அமைகின்றன. 103 பண்களின் பாலைநிலைகளை சுருதி வீணையில் வைத்துக் காட்டுகின்றார். இனி 103 பண்கள் உருவாகும் இன்னும் ஒரு முறையினையும் தருகின்றார். கிளை நீங்கிய திறம், பகை நீங்கிய திறம், இணைநீங்கிய திறம் என்பவற்றில் பெரும் பாலை 7, சிறுபாலை 5, பண்ணியற்றிறம் 31, திறம் 60 ஆக 103 பண்கள் வரும்.

மேலும் ஆய்ச்சியர் குரவையில் இருந்து வட்டப்பாலை, சதுரப்பாலை, திருகோணப்பாலைகளை எடுத்தியம்புகின்றார்.

தேவாரவியல்

இசைப்பா சிந்து, திரிபதை, சவலை, சம்பாதவிருத்தம், செந்துறை, வெண்டுறை, பெருந்தேவபாணி, சிறுதேவபாணி, வண்ணம் என ஒன்பது வகையினை உடையதாய் விளங்கியதென்பது பஞ்சமரபுடையார் கொள்கை. விருத்தத்தில் ஓர் அடியில் இருபத்தாறு எழுத்துக்கு மேல் வந்தால் அது தாண்டகம் ஆகும்.

மேலும் விருத்தபேதங்களை எவ்வாறு தோற்றுவிக்கலாம் என சந்தக் குழிப்பீல் அமைத்துக்காட்டுகிறார். தனிக குறறெழுத்தினால் வரும் லகு. குற்றொற்று, நெயில், நெட்டொற்றினால் வரும் குரு என்னும் இரண்டினையும் வைத்து உழந்தவினாலே விருத்த பேதங்களைத் தோற்றுவிக்கலாம். இதில் இருந்து முன்றெழுத்தால் வரக்

கூடிய விருத்த அடிகள் தனானா, தானனா, தனனா, தானான, தனான, தானன, தனன, தானானாஆகும். இதேபோல் நான்கெழுத்தால் வரக்கூடிய விருத்த அடிகளாவன.

தனதன தனாதன தனதனா தனாதனா
 தனதான தனாதான தனதானா தனாதானா
 தானதன தானாதன தானதனா தானாதனா
 தானதான தானாதான தானதனா தானாதானா என இவைகள் பதினாறுமாகும். மற்றும் ஐந்தும் இதற்கு மேற்பட்ட எழுத்துக்கட்கு வரும் விருத்த அடியினை தருகின்றார். மேலும் தேவாரம் ஆனது தெய்வஞ் சுட்டிய வாரப்பாடல் என எடுத்தியம்புகின்றார்.

திருமுறை கண்ட புராணத்தில் ஒவ்வொரு பண்ணுக்கும் உரிய கட்டளைகளை குறிப்பிடும் செய்யுளைத் தந்து ஒவ்வொரு பண்ணிலும் அமைந்த தேவாரப்பாடலை ஆராய்ந்து அதன் கட்டளையை தந்து விளக்குகின்றார். தேவாரத்தில் வரும் பண்களுக்கான நினை வேறு பாடுகள், சாதிவேறுபாடுகள், பண்களுக்கான சுவைகள் ஆகியவற்றை திருமுறை எண், பதிக எண்ணுடன் வகைப்படுத்தித் தருகின்றார். மேலும் திருவாவடுதுறை ஆதீன ஏட்டுப் பிரதியின்படி தேவாரப் பண்களுக்கு வகுத்த ராகங்களையும், இக்காலத்து ஒதுவார்கள் பாடும் ராகங்களையும், ஒப்புநோக்கில் தந்துள்ளதுதோடு பகல், இரவு, பொதுப்பண்கள் இவைகளையும் எடுத்தோதியுள்ளார்.

சங்கீதரத்தினாகரத்தில் கொடுக்கப்பட்ட தேவாரப்பண்களை தருகின்றார். தேவாரப் பண்களான இந்தளம், காந்தாரபஞ்சமம், நட்ராகம், சாதாரி, பஞ்சமம், தக்கராகம், தக்கேசி, நட்பாடை கௌசிகம், செவ்வழி, செந்துருத்தி, காந்தாரம், குறிஞ்சி, மேக ராககுறிஞ்சி இவற்றை விளக்கி இவற்றுள் சிலவற்றுக்கு ஆலாபமும், ஆளத்தியும் தருகின்றார்.

ஒழிபியல்

இப்பகுதியில் 256 சிற்றசைவுகளோடு இயங்கி ஷட்ஜ சுரத்தினை தருகின்ற வீணை நரம்பின் சரிநடுவிலும், மூன்றிரண்டிலும், நாலில் மூன்றிலும், ஐந்தில் நாலிலும், ஐந்தில் மூன்றிலும், ஒன்பதி லெட்டிலும், பதினைந்திலெட்டிலும் எழுகின்ற சுரங்களின் அசை வெண் விகிதங்கள் யாவை? அசைவெண்கள் யாவை? அசைவெண் களை மேனோக்கி செல்லும் வரிசையாக வைத்து அவை நின்ற முறையில் அசைவெண் விகிதங்களை வைத்து, இடை விகிதங்களை கணிக்குமிடத்திற் பெறப்படும் இடைவிகிதங்கள் யாவை? இடை

விகிதங்கள் ஏழினுக்கும் தனித்தனியமைந்த மாத்திரைகள் யாவை? இவற்றின் கூட்டுத தொகை யாது? என்பவற்றை விபரித்து தருகின் கின்றார். மேலும் 42 இசை நிலைகளை அட்டவணைப்படுத்தி விபரிக்கின்றார். சிலப்பதிகாரத்தில் இருந்து ஆதிப்பேரியாழினை விளக்கி, கணிதத்தின் துணையுடன் இவ்யாழ் பற்றி மேலும் ஆராய்ந்து விளக்குகின்றார்.

குடுமியாமலைக் கல்வெட்டு கி. பி. 640 முதல் கி. பி. 670 காலத் துக்கு இடையில் ஏற்படுத்தப்பட்டது எனவும் இதை எழுதுவித்தவன் மகேந்தரவர்மன் எனவும் கல்வெட்டானது எட்டாம் நூற்றாண்டுக் கீரிய பழந்தமிழ் எழுத்து பிராம்மிலியில் எழுதப்பட்டுள்ளது எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்கல்வெட்டானது ஏழு தொகுதிகளாக வகுக்கப்பட்டு 38 ஆளத்திகளையுடையது. ஏழு தொகுதிகளும் ஏழு இராகங்களைக் குறிக்கின்றன. அதனுடன் முன்னைய இயல்களில் விளக்கம் பெறாத முவரியாழ் பற்றி இவ்வியலில் விளக்கம் தந்துள்ளார்.

இசை நூல் வரன் முறையில் செந்துறை, வெண்டுறை, தேவ பாணி இவைகள் கூத்தியல்பில் வருகின்றன. இறுதியாக தேவார முதலிகளும் ஆழ்வார்களும் பின் வந்த சேந்தனார் முதலிய திருவிசைப்பாவாணரும் பட்டினத்தார், அருணகிரிநாதர் ஆகிய தெய்வீக கவிஞர்கள் இயற்றிய பாடல்களின் அருமையையும் பெருமையையும் தந்து நூலை நிறைவு செய்கின்றார்.

இந்நூல் மேலும் முத்தமிழ் விற்பன்னர்களால் ஆராய்ப்புடன் நன்மை பயக்கும்.

விபுலாநந்தரின் புலமை நெறி

★ கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

சுவாமி விபுலாநந்தரினது புலமை
யனுகுமுறைமைக்கு ஆதாரமாக
அமைந்த கருத்துநிலை பற்றிய
விரிவான ஆய்வுக்கான ஒரு
பிராரம்பக் குறிப்பு.

தமிழியல் ஆய்வு உரலாற்றில் சுவாமி விபுலாநந்தருக்கு நிலையான ஓர் இடமுண்டு. அவ் இடம் அவர் ஆற்றிய இருபெரும் புலமைப் பணிகள் காரணமாக அவருக்குரித்தாகின்றது.

- 1) இசைத்தமிழ் பற்றிய பேராரசாய்ச்சி நூலான 'யாழ்நூலை' எழுதியமை (1947).
- 2) தற்கால உலக அறிவான அறிவியலைத் (எஞ்ஞானத்தை) தமிழிலே எடுத்துக் கூறுவதற்கும், பயில்வதற்கும் அடித்தளமாக அமையும் கலைச்சொல்லாக்கத்துறை பற்றி அறிவியல் பூர்வமான புலமை முயற்சிகளை 1930 களிலே மேற்கொண்டமை.

அவருடைய புலமையானுகையின் ஒரு முக்கிய அம்சமாக விளங்கியது அவரது கவித்திறனாகும். ஆயினும் விபுலாநந்தரின் பெயர் தமிழிலக்கிய வரலாற்றின் தவிர்க்க முடியாப் பெயர்களுள் ஒன்றாக இருப்பதற்குக் காரணம் மேற்கூறிய இரு சாதனைகளுமேயாகும்.

இந்த இரு சாதனைகளும் தோன்றுவதற்குத் தளமாக அமைந்த அவரது புலமையையும், ஆளுமையையும் உன்னிப்பாக நோக்கும்பொழுது, அவர், சமகாலத்தில் வாழ்ந்த பெரும்பாலான தமிழறிஞர்களிலிருந்தும் வேறுபட்டவர் என்பது தெரியவரும்.

சுவாமி விபுலாநந்தரின் மதநிலைப்பாடு தமிழிலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் மிக அசாதாரணமானதாகும். இவர் இராமகிருஷ்ண மடத்துச்

ஈவாமியாக விளங்கினார். பெருந்தமிழறிஞராக விளங்கிய இராம கிருஷ்ண மடத்துத் துறவி இது காலவரை இவர் ஒருவரென்று கூறலாம்.

இந்த நிலைப்பாடு மிக முக்கியமான சில உள்ளர்த்தங்களைக் கொண்டது.

முதலாவது இம்மடத்தினரது வேதாந்த நிலைப்பாடாகும். அந்த வேதாந்தம் இந்தியப் பண்பாட்டு பொதுமையினுள் ஒரு சமரசத்தை காண முயல்வது. அந்தச் சமரச உணர்வின் அடிப்படையில் உலக மதங்களை நோக்குவது.

விபுலாந்தர் ஈழத்தவர்; மட்டக்களப்பிலே பிறந்தவர். யாழ்ப்பாணத்தை தனது புலமைத்தளமாகக் கொண்டு ஐந்து வருடகாலம் (1917 - 1922) வாழ்ந்தவர்; துறவியானதன் பின்னரும் யாழ்ப்பாணத்துடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தவர். (-1925 - 1930). ஆறுமுக நாவலரின் கல்விப்பணியை மெச்சியவர். அதனைப்பின்பற்ற விரும்பியவர் (கணபதிப்பிள்ளை 1991). இத்தகைய ஒருவர், யாழ்ப்பாணப் புலமை மரபின் கருத்து நிலையாகப் போற்றப்படும் சைவசித்தாந்த மரபினை விடுத்து, இந்த வேதாந்த மரபினை மேற்கொள்கின்றார். இத்தீர்மானத்தை அவர் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த காலத்திலேயே மேற்கொள்கின்றார். (தமிழர் மத மரபினையும் வேதாந்த மத மரபினையும் இவர் எவ்வாறு இணைத்து நோக்குகின்றார் என்பது முக்கியமாக ஆராயப்பட வேண்டுவதாகும்.)

இரண்டாவது, இவர் தமது முதற்பட்ட நிலையில் அறிவியல் மாணவராக இருந்தார் என்பது ஒரு முக்கியமான உண்மையாகும். இவர் கொழும்பு (மருதானை) தொழில்நுட்பக் கல்லூரியில் விஞ்ஞான டிப்ளோமாப் பட்டம் பெற்றவர் (1916). பின்னர் 1920 இல் பி. எஸ். சி. (B.Sc.) பட்டத்தையும் பெற்றார்.

ஆனால் அதே வேளையில் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம் நடத்திய பண்டித பரீட்சையிலும் சித்தியெய்தினார் (1916) விஞ்ஞான டிப்ளோமா பெற்ற அதே வருஷத்திலேயே, பண்டித பரீட்சையிலும் சித்தியடைகின்றார்.

அன்றைய கல்விச் சூழலிலே இது ஓர் அசாதாரண புலமைக் கலவையாகும். ஆயினும் இந்தப்புலமைக்கலவைதான் அவரது பிற்கால ஆய்வுத்திறனுக்கும், ஆய்வுப் பொருள்தேர்வுக்கும் காரணமாக அமைகின்றது என்பது நன்கு புலனாகின்றது.

மூன்றாவது முக்கிய அம்சம் இவர் ஆய்வுப்புலமையாளராக மாத்திரமல்லாது செயலூக்கம் மிக்க ஒரு கல்வியாளராகவும் விளங்கிய மையாகும். ஆராமகிருஷ்ண மடத்தின் இலங்கைப் பாடசாலைகளின் பொறுப்பாளராகவும், ஒழுங்கமைப்பாளராகவும் விளங்கினார். (1925 - 1930) கொழும்பு விவேகாநந்த வித்தியாலயம், மட்டக்களப்புச் சிவாநந்த வித்தியாலயம், திருகோணமலை இந்துக்கல்லூரி ஆகியவற்றை இவரே நிறுவினார். இவர் தாம் பொறுப்பேற்ற பாடசாலைகளில் தேசப்பற்று, சமயப்பற்று, மொழிப்பற்று என்பனவற்றை வளர்த்தார். “உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம் என்னும் அடிப்படைகளைக் கொண்ட மகாத்மா காந்தி அடிகளின் ஆதாரக் கல்வி முறையை முதன்முதலாக இலங்கையில் பரீட்சித்துப் பார்த்த பெருமை நமது அடிகளாருக்கே உரியது” எனச் சுவாமி நடராஜாநந்தா கூறுவர் (அடிகளார் படிவமலர். பக். 30)

விபுலாநந்தரின் இந்தக் கல்விச்சிந்தனைக்கும், யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவிய சைவத்தமிழ் பாடசாலைகளின் சமூகப்பின்னணி காரணமாக அமைந்த கல்விச் சிந்தனைக்குமுள்ள வேறுபாடுகளை மனங்கொளல் அவசியமாகும். விபுலாநந்தர் கல்விச் சிந்தனையில் வகுப்பறையிற் ‘சம ஆசனம் சம போசனம்’ என்னும் கோஷம் எழும்ப இடமேயில்லை.

இதற்கும் மேலான முக்கியத்துவத்தைக் கோருவது விபுலாநந்தரின் சமூக சேவைச் செயற்பாடுகளாகும்.

சுவாமிகள் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த காலத்திற், குருநகரி லுள்ள மீனவர்களிடையே சமூக மேம்பாட்டு நடவடிக்கைகளிலே ஈடுபட்டிருந்தார் எனத் திரு. க. சி. குலரத்தினம் கூறுவர்.

சுவாமிகள் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திற் கடமையாற்றியபொழுது பல்கலைக்கழகத்துக்கு அருகேயுள்ள திருவேற்களத்தில் வாழ்ந்து வந்த ஆதித்திராவிட மக்களிடையே சமூகசேவை புரிந்து வந்தார். இவர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து விலகிய பொழுது திருவேற்களத்து ஆதித்திராவிட மக்கள் அளித்த பிரியாவிடைப்பத்திரத்தில் இவரது சேவையின் சிறப்புக் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளதென வித்துவான் ச. இ. கமலநாதன் தெரிவித்தார். (அவர் எனக்கு அனுப்பிய அதன் பிரதி துரதிர்ஷ்டவசமாக எனது கைக்கு எட்டவில்லை)

இச் சமூகசேவை ஈடுபாடு அவரது ஆளுமையின் ஆழத்திலிருந்து மேற் கிளம்பிய ஒன்றே என்று கூறல் வேண்டும். ஏனெனில் இவர்

அரசியலிலும் இத்தகைய ஒரு 'முற்போக்கான' நிலைப்பாட்டையே மேற்கொண்டிருந்தார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்த காலத்தில் அங்கு ஆங்கிலேயர் ஒருவர் வந்தபொழுது காங்கிரஸ் கொடியைத்தனது இல்லத்திலே பறக்கவிட்டமை, யாழ்ப்பாண இளைஞர் காங்கிரசின் 1927 ஆம் ஆண்டு மாநாட்டுக்குத் தலைமை தாங்கியமை ஆகிய சம்பவங்களை நோக்கும் பொழுது இவருக்கு இருந்த சுதந்திர வேட்கை நன்கு புலனாகின்றது.

இந்தச் சமூக - அரசியல் நோக்குகளும் அவரது புலமையானமையும் எவ்வாறு இணைந்து கிடந்தன என்பது நோக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

அந்த முயற்சியினை மேற்கொள்வதற்கு முன்னர், இவர் தான் எடுத்துக்கொண்ட விடயங்களை எத்தகைய புலமை நோக்குடன் பார்த்தார் என்பதை அறிந்துகொள்வது முக்கியமாகும்.

இவரது உலக நோக்கின் அச்சாணியான அம்சம் என்று எடுத்துக்கூறத் தக்கது, இவர் மதங்களைப் பார்க்கும் 'சமரசநிலை' நோக்கு ஆகும். விடயங்கள் பற்றிய அடிப்படை உண்மைகளை ஒப்பியல் நோக்கிற் கண்டு தெளிந்து அவையவைக்கேற்ற மதிப்பினை வழங்குதல் வேண்டுமென்ற ஒரு கண்ணோட்டம் இவரிடத்து பாலில் நெய்யாகக் கிடந்தது.

சைவசித்தாந்தத்தினை நோக்கவேண்டிய முறைமை பற்றி (அல்லது நோக்கக் கூடாத முறைமைகள் பற்றி) அவர் கூறுவனவற்றை ஆற அமர வாசித்து உள்வாங்கிக் கொள்ளல் வேண்டும்.,

“பன்னூறு வருடங்களுக்கு அடிமைத் தனத்தில் வாழ் தோருக்குச் சுதந்திரம் என்பதொன்றுண்டு என்னும் எண்ணந் தானும் இல்லாமலிருப்பது இயல்புதான். அங்ஙனமாயினும் ஆழ்ந்தாராய்வார்க்கு நம்மிடம் மேற்றிசையோர் வைத்திருக்கும் பொருள் இல்லையாயினும் அதற்கு சிறந்த பிறிதொரு பொருள் உண்டென்பது நன்கு புலப்படும். உதாரணமாகச் சைவசித்தாந்த உண்மைகளை எடுத்துக்கொள்வோம். தமிழ்ணங்குக்கு அருங்கலம் போன்றிருக்கின்ற சிறந்த இத்தத்துவ நூலை முறைப்படி ஆராய்ந்து விருத்தி செய்வோமாயின், கொன்வியூசியஸ், புத்தர், ஸாதுஷ்டிரர் முதலியோருடைய நூல்களைத் துருவித் துருவி ஆராய்கிற மேற்றிசையறிஞர், மெய்கண்டானை மதியாமலிருப்பதுதானென்றால் மெய்கண்டானுதித்த தமிழ்

நாட்டுக்குரிய நாம் மெய்கண்டானுடைய அரிய நூலை முறைப்படி ஆராயாமையினாலென்போம். முறைப்படி ஆராய்தல் என்றால், பிழை பொதிந்த ஒரு விருத்தியுரையையோ தப்புந்தவறுமான ஒரு ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பையோ எழுதி விட்டிருப்பதல்ல. சிவஞான சுவாமிகள் செய்தது போல இலக்கண தருக்க பாண்டித்தியங்களைக் காட்டி கற்ற நூற் பொருளணைத்தையும் பொதிந்து ஒரு மாபாடியமெழுதி விடுவதுமல்ல. இனித்திராவிடக் கொள்கை நிறுவிய உலகினுள்ள ஏனையோரெல்லாம் எமக்கிணையல்ல என்று சொல்லும் ஒரு சாராரைப்போல மெய்கண்டான் முற்றொடாபில்லாது ஆகாயத்தில் முளைத்த பூ என்று சொல்லிவிடுவதுமல்ல. முன்னிருந்த ஆசிரியருக்கும் சிவஞானபோத ஆசிரியருக்குமுள்ள பொதுவியல்பு மெய்கண்டானுடைய சிறப்பியல்பு. பிறநாட்டு ஆசிரியருக்கும் மெய்கண்டானுக்குமுள்ள ஒற்றுமை, விகற்பம், மெய்கண்டான் உதித்தந்த முன் தமிழ் நாட்டுச்சம(ய)நிலை, ஆசிரியரது காலம், முதலூல் வழிநூல் வரலாறு, பிற்பட்ட ஆராய்ச்சியினால் மெய்கண்டானது நூலிற்காணப்படும் வழக்கள், வழுவமைதி என்றின்னோரன்னவறறையெல்லாம் பிறநூலுதவி பிறமொழிநூலுதவி கொண்டு ஆராயின் அவ்வாராய்ச்சி உலகத்திற்குப் பயன்படுவதாகும். உலகு அதனைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும்...''

''தமிழ்மொழியின் தற்காலநிலைமையும் தமிழரின் கடமையும்'' என்ற கட்டுரையிலிருந்து. (விபுலாநந்த வெள்ளம் பதிப்பு அருள் செல்வநாயகம் சென்னை - 1961, பக். 109 - 110)

இந்தப் பகுதியை நோக்கும்பொழுது இரண்டு விடயங்கள் புலனாகின்றன. ஒன்று அவர் தனது பண்பாட்டில் நன்கு காலூன்றி நிற்கின்றார். ஆனால் அதேவேளையில் ஆராய்ச்சியாளனுக்கு வேண்டிய 'காய்தல் உவத்தலற்ற' பண்டினராகவும் நிற்கின்றார். இந்தப் பந்தியினூடாக அவரது ஆய்வு முறைமை (research methodology) மிகத்துல்லியமாகத் தெரிகின்றது.

இவருடைய தமிழ் ஆய்வுக்கான அணுகு முறை இந்த நிலைப் பாட்டின் வழியாகவே வருகின்றது.

தமிழிற் 'கலைச் சொல்லாக்கம்' செய்யும் முறைமை பற்றி அவர் கூறும்பொழுது,

“தமிழ் மொழியிலே ஆட்சியிலிருக்கும் சொற்களை ஆராய்ந்து கண்டறிதல் நாம் செய்தற்கரிய முதற்பணியாகும். “வடமொழி தமிழ்மொழியினுமிரு மொழிக்கும் இலக்கணம் ஒன்றேயென்றே எண்ணுக” என்னுங் கூற்றினை நாம் முற்றிலும் ஒப்புக்கொள்ளாவிடினும் வடமொழியிலிருந்து, தமிழரு வாக்கி வழங்கப்பட்ட சொற்களைப் பிறமொழிச் சொற்களாக கடிந்தொதுக்குதல் மேற்கொள்ளாது அவை தம்மை ஆக்கத் தமிழ் மொழியாகத் கழுவிக்கொள்வதே முறையாகும். இமயம் முதற் குமரி வரையும் பரந்து கிடக்கும் பரதகண்ட மெனும் பெரு நிலப்பரப்பின் அறிவுச்செல்வம் பிளவுபடாத ஒன்றேயாம் என்பதை நாம் மறந்து விடேல்” கூடாது.

“கலைச் சொல்லாக்கம்” எனும் கட்டுரை. முற் குறிப்பிட்ட நூலிலிருந்து (பக். 3).

விபுலாநந்தர் தமிழை இந்தியப் பின்புலத்தில் வைத்தே நோக்குகின்றார். இதனால் அவரால் இந்திய மரபில் தமிழ் பெறும் தனித்துவத்தை நன்கு அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. யாழ்நூலில் இந்த அணுகுமுறையே காணப்படுகிறது.

தமிழை இந்தியப் பாரம்பரியத்தின் பின்புலத்திற் பார்க்கும் விபுலாநந்தர் தமிழ் இந்தியப் பாரம்பரியத்துக்கு வழங்கிய சிறப்பு அம்சங்களை எடுத்துக்காட்டத் தவறவேயில்லை. இதனைத் ‘தென் நாட்டில் ஊற்றெடுத்த அன்புப்பெருக்கு வடநாட்டிற் பரவிய வரன்முறை’ என்ற கட்டுரையில் மிகச் சிறந்த முறையில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

விபுலாநந்தருடைய நோக்கு எப்பொழுதும் உலகளாவியதாகவே இருப்பதை நாம் அவதானிக்காமலிருக்கமுடியாது. தமிழ் நாட்டின் பக்தி இலக்கியம் பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுது அவர் கூறுவது மிக்க சுவாரசியமுடையதாகும்.

“இஸ்லாமிய சமய குரவராகிய முகம்மது, அராபி நாட்டிலே தோன்றிய காலத்திலே, தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த திருநாவுக்கரசர் (கி. 574 - 655) சீகாழிப்பகுதியிலே தோன்றிய இளஞராகிய திருஞானசம்பந்தர் (630 - 655) கொல்லம் ஆண்டினைத் தொடங்கிய சேரமான் பெருமானுக்கு ஆசிரியரும் நண்பருமாகிய சுந்தரமூர்த்திகள் (807 - 825) மந்திரித் தொழிலை நீத்துத் துறவு பூண்ட மாணிக்கவாசகர் (இவர் காலம் பத்தாம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம்) என்னும் நால்வரும் அன்பு கலந்த ஞானப்பாடல்களை உலகிற்கு நல்கினார்கள்.”

“தென்னாட்டில் ஊற்றெடுத்த அன்புப் பெருக்கு வடநாட்டிற் பரவிய வரன் முறை” என்ற கட்டுரை விபுலாநந்தர் இன்பம் என்ற தொகுதி. (பக் 165 - 66)

இந்தப் பரந்த, உலகளாவிய, உலக நோக்குடன் (Welten Schaung) அவர் தமிழாய்வினைச் செய்கின்றபொழுது, அவ்வாய்வு இருபெருந்துறையின்பாக அமைவதைக் காணலாம்.

ஒருபுறத்தில் இவ்வணுகுமுறை காரணமாக, அவர், அதுவரை நன்கு தெரியப்படாதிருந்த தமிழ் மரபின் பல்வேறு அம்சங்களைத் தமிழர்க்கு எடுத்துணர்த்துவதுடன் நின்று விடாது, தமிழ் தெரியாதோர்க்குத் தமிழின் முக்கியத்துவத்தையும் பெருமையையும் ஆங்கில எழுத்துக்கள் மூலம் எடுத்துக்காட்டினார். இந்த (இரண்டாவது) பணிக்கு இராமகிருஷ்ண மடத்தின் ஆங்கிலச் சஞ்சிகை “பிரபுத்த பாரதம்” பெரிதும் உதவிற்று.

மயிலை சீனி வேங்கடசாமிக்கு அவர் எழுதிய கடிதம் ஒன்றில் இவ்வண்மை வன்மையாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

“..... இப்பொழுது தமிழ் நிதியத்தை வெளிநாட்டார்க்கு ஆங்கில மொழி மூலமாக அறிவிக்க வேண்டுமென்றும் எண்ணம் மேற்கொண்டு நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்திலிருந்து சில மொழி பெயர்ப்புக்கள் செய்து கொண்டிருக்கிறேன் தமிழ் நாட்டிலே தமிழ் மொழிப்பற்று நிரம்பியிருப்பதைக் கேட்டு மகிழ்கிறேன். இங்கிருந்து என்னாலியன்ற தொண்டு செய்ய என்றும் ஆயத்தமாயிருக்கிறேன்.
தமிழ்ப் பழமையைக் குறித்து வடமொழி, மேனாட்டு மொழி ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறியிருப்பதைப் பொருளாகக் கொண்டு சில வியாசங்கள் எழுதலாமென்பது ஒரு யோசனை
'அடிகளார் படிவமல'ரிலிருந்து பக் - 150

இவ்வாறு தமிழின் அனைத்திந்திய, உலக முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக் காட்டும் ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொண்ட அதேவேளையிற் சமாந்தரமாக, தமிழை நவீன மயப்படுத்தும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தார்.

அதாவது, இத்துறைப் பணிகள் மூலமாக நவீன உலகுச் சூழலிலே தமிழ் வன்மையும் வளமுமுள்ள ஒரு மொழியாக விளங்குவதற்கு வேண்டிய ஆராய்ச்சிப் பணிகளை மேற்கொண்டார்.

தமிழை நவீனமயப்படுத்தும் முயற்சியானது மூன்று முனைகளிலே தென்பட்டது. கலைச்சொல்லாக்க முயற்சி இத்துறையிலே மிக

முக்கியமான ஒன்றாகும் (1936). கலைச்சொல்லாக்கம் பற்றிய கட்டுரையில் அவர் கூறுவன இவ்விடயம் பற்றிய அவரது ஆழமான புலமையை எடுத்துக் காட்டுவதாகும். “விஞ்ஞான தீபம்” என்னும் கட்டுரை இந்தப் பணியின் சிறந்த இலக்கியமாக அமைகிறது. (விபுலா நந்த செல்வம்)

அறிவியலைத் தமிழில் எடுத்துக் கூறுவதற்கான ஆற்றல் வளத்தை வளர்த்த அதேவேளையில் விபுலாநந்தர், மேற்கு நாடுகளின் கலை, இலக்கியச் செல்வங்களைத் தமிழுக்கு அறிமுகம் செய்யும் பணியையும் மேற்கொண்டார். தமிழ் வளர்ச்சி என்ற நாணயத்தின் ஒரு புறம் கலைச்சொல்லாக்கம் எனில், அதன் மறுபுறம் இந்தப் பிற நாட்டுக்கலை, இலக்கியச் செல்வ அறிமுகமாகும். “ஆங்கிலவாணி”, “மேற்றிசைச் செல்வம்” முதலாம் கட்டுரைகள் (விபுலாநந்த இன்பம், விபுலாநந்த செல்வம்) இப்பணியினையே செய்கின்றன. “மதங்கஞளாமணி” இப்பண்பினதே. மதங்கஞளாமணியின் முன்னுரை இதனை நன்கு காட்டுகின்றது.

“வடமொழியாசிரியராகிய தனஞ்சயனாரும் ஆங்கில மகாகவியாகிய செக சிற்பியாரும் செவ்விதினுரைத்த நுண்பொருள் முடிவுகளை நிரைபட வகுத்து முறைபெறக் கூறுவதற்கு முயன்றே னாயினும் ஆக்கம் முயற்சிக்கு வேண்டிய ஓய்வு ஏற்படாமையினால் இந்நூல் இவ்வுருவத்தில் முடிவுபெற நேரிட்டது.”

மதங்கஞளாமணி - மறுபதிப்பு (1987) பக். VII.

ஷேக்ஸ்பியரை இந்திய நாடக மரபின் பின்புலத்தில் விளக்க எழுந்த முயற்சியே மதங்கஞளாமணியாகும். அவரே ஒத்துக்கொள்கிறபடி, பூரணத்துவம்பெறவில்லை.

தமிழ் மொழியின் வளப்பெருக்கம் சம்பந்தமாக அவர் தொழிற் பட்டபொழுது, அவர் இலக்கிய மொழியினையே அந்த வளப்பெருக்கத்துக்கான தளமாகக் கொள்ளாது வழக்கு மொழியையே தளமாகவும் களமாகவும் கொள்ளவேண்டுமென்கிறார். இந்த உண்மை “சோழ மண்டலத் தமிழும் ஈழ மண்டலத் தமிழும்” என்ற கட்டுரையில் வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

“.....எல்லோரும் எவ்விடத்தும் உயர்ந்தோர் வழக்கையே கைக்கொள்ள வேண்டுமென்பது எனது கருத்தன்று. நாம் வழங்குகின்ற வழக்கு மொழியையே நயம்பட உரைக்கப் பயின்று கொள்ள வேண்டும். சம்பாஷணையிலே சொல் நயத்தோடு பொருள் நயமும் அமைய வேண்டும்.”

(விபுலாநந்த வெள்ளம் 1961 - பக். 37)

இவ்வாறாகத் தமிழின் வளத்தினை அதன் வரலாற்று நிலையிலும், நடப்பு நிலையிலும் அறிந்து கொள்ளும் முயற்சியில் இவர் ஈடுபட்டிருந்ததன் காரணமாகவே, இவர், பழந்தமிழிலக்கியத்தாடன முள்ளவராகவிருந்த அதேவேளையில் தமிழின் நவீன இலக்கியத்திற் பெருநாட்டங் கொண்டவராகவும் விளங்கினார். பாரதியாரின் இலக்கிய முக்கியத்துவத்தை உணரவதிலும் அவரின் புகழைப் பரப்புவதிலும் விபுலாநந்தர் முன்னணியில் நின்றார். பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை இப்பணி பற்றிக் கூறும்பொழுது பின்வரும் தகவலைத் தருகின்றார்:

“..... அடிகளார் அண்ணாமலைநகர் அடைந்தபொழுது அங்கு பாரதி சமூகம் என்ற ஒரு சங்கமும் கூட்டி அப்பாட்டுக் களை இசையறிந்த புலவரைக் கொண்டு இசையுடன் பாடு வித்தார்”

(பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை “யாமோசை” - அடிகளார் படிவமலர் பக். - 46)

பாரதியார் மகாகவியாகக் கொள்ளப்படல் வேண்டுமெனத் தமிழ் நாட்டில் 1930 களில் நடந்த முயற்சிகளில் விபுலாநந்தரின் இம் முயற்சியும் முக்கியமானது என்பது புலப்பட்டுள்ளது. (பார்க்க - கா. சிவத்தம்பி அ. மார்க்ஸ் - “பாரதி - மறைவு முதல் மகாகவி வரை” சென்னை 1985)

விபுலாநந்தர், அ. மாதவையின் சஞ்சிகையான “பஞ்சாமிருத்திலும்” கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார்.

இந்த ஒரு அமிசம் விபுலாநந்தரை அவர் காலத்து அறிஞர்கள் பலரிலிருந்து வேறுபட்டவராகக் காட்டிற்றுத் தமிழின் புதிய இலக்கியங்கள் பற்றியோ, பாரதியார் பற்றியோ குறிப்பிடாத மரபுவழித் தமிழறிஞர்கள் பலர் அக்காலத்தில் வாழ்ந்தனர்.

இந்த நோக்குச் சிறப்புக் காரணமாக விபுலாநந்தர் தமிழின் இலக்கிய, பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சியைக் காணும் முறைமை, அவரது நுண்ணிய இலக்கிய உணர்வையும், சிந்தனையாழத்தையும் காட்டுகின்றது. நவீன தமிழிலக்கியத்தின் எளிமையினதும் வன்மையினதும் மூல ஊற்றுப்பற்றி அவர் கூறியுள்ளது விமர்சகர்களைச் சிலிர்த்தவைப்பதாகவுள்ளது.

“During the past two decades an impetus has been given to the study of ancient Tamil poetry by the publication of Sangam Collections, The effect which this impetus exercised upon the development of modern Tamil poetry has been immediate and extensive.

There is a tendency to return to the simplicity and freedom of expression of the Sangam poets. It is a healthy sign for freedom cannot but promote growth and literary development will not fail to have its effect upon National development. The Sickening Sophistry and conventional Ornamentation of medieval Tamil poetry have already been cast aside and Tamil literature has entered into a new era”

“நவநீதகிருஷ்ண பாரதியாரின் உலகியல் விளக்கத்துக்கு எழுதிய ஆங்கில முன்னுரை: மேற்கோள். கலாநிதி பொழிலோகசிங்கத்தின் கட்டுரையிலிருந்து பெறப்பட்டது; அடிகளார் படிவமலர், (பக். 140)

மீளக்கண்டுபிடிக்கப்பெற்ற சங்க இலக்கியங்களின் எளிமையும் கவிதா சுதந்திரமுமே, நவீன இலக்கியத்தின் எளிமைக்கும் ஆக்கச்சுதந்திரத்துக்கும் உந்துசக்தியாக இருந்தது என இங்கு விபுலாநந்தர் கூறுகின்றார்.

தமிழிலக்கிய முழுமையையும் ஒருங்குசேரவைத்து நோக்கும் சிறப்பும் போற்றுவதற்குரியது.

விபுலாநந்தரின் இந்தக் கண்ணோட்டத்துக்கும், அவரது ஆய்வு முறைமைக்கும் ஒரு காசணகாரியத் தொடர்புண்டு. கண்ணோட்டச் செம்மை காரணமாக ஆய்வு முறைச் செம்மையையும், அதன் காரணமாக கண்ணோட்டத் தெளிவையும் விபுலாநந்தரின் ஆராய்ச்சி எழுத்துக்களிலே காணலாம். “யாழ்நூல்” போன்ற சிக்கல்கள் பல நிறைந்த ஓர் ஆய்வுப்பொருளை விபுலாநந்தர் அணுகியுள்ள முறையை ஊன்றி நோக்கும் பொழுதுதான் அவரது ஆய்வுமுறையின் செம்மை புலனாகின்றது. இது பற்றிய விளக்கத்துக்கு யாழ்நூலில் வரும் வெள்ளை வாரணனாரின் முன்னுரையை நோக்குக. மெய்கண்டார் பற்றிய ஆராய்ச்சி எம்முறையில் அமையவேண்டுமென்பது பற்றி முன்னர் எடுத்துக்காட்டப்பெற்ற மேற்கோளிலும் இந்த அணுகுமுறையின் செம்மையைக் காணலாம்.

அறிவியற் பயில்வுக்கான பயில்நெறியும் பழந்தமிழிலக்கியத்தைப் பயில்வதற்கான பாரம்பரியப் புலமை அணுகுமுறையும் இயைந்து நிற்பதை விபுலாநந்தரின் ஆய்வெழுத்துக்களிலே காணலாம்.

இதனை மிகத் துல்லியமாகக் காட்டி நிற்பது அவரது உரை நடையாகும். இவரின் உரைநடையில் ஓர் இறுக்கத்தை நாம் அவ தானிக்கலாம்.

விபுலாநந்தரின் ஆய்வு அணுகுமுறை வழிவரும் உரைநடைக்கும், ஆன்மீக விடயங்கள் பற்றி எழுதும்பொழுது அவர் சையாண்ட நடைக்கும் ஓர் அழுத்த வேறுபாட்டினைக் காணலாம். “விபுலாநந்த அமுதம்” என்னும் தொகுதியில் (சரஸ்வதி புக டிப்போ, கொழும்பு) வரும் கட்டுரைகளில் இவ்வேறுபாட்டைக் காணலாம். இக்கட்டுரைத் தொகுதி விபுலாநந்தர் காலத்தில் வெளியிடப்பெறாது கையெழுத்துப் பிரதியாகவேயிருந்தது எனத் தொகுதியின் பதிப்பாசிரியர் அருள் செல்வநாயகம் தொகுப்புக்கான முன்னுரையிற் கூறியுள்ளார். இந்தக் கட்டுரைகள் அவரின் இறுதிக்காலத்தில் எழுதப்பெற்றனவாகவிருத் தல் வேண்டும். இக்கட்டுரையின் நடைச்சிறப்பிலே விபுலாநந்தர் என் கின்ற கவிஞனும் ஆன்மீகவாதியும் சங்கமிக்கின்றனர்.

பகுப்பாய்வு எழுதப்படும் முறை வேறு, மனப்பதிவுகள் பொறிக்கப் பட்டுள்ள முறைமை வேறு.

பி. கு.- இக்கட்டுரையாக்கத்துக்குப் பயன்பட்ட விபுலாநந்தரது ஆக்கங்கள் -

விபுலாநந்தத்தேன் - தொகுப்பு: அருள் செல்வநாயகம்,	சென்னை 1956
விபுலாநந்த செல்வம் -	சென்னை 1963
விபுலாநந்த வெள்ளம் -	சென்னை 1961
விபுலாநந்த இன்பம் -	சென்னை
	(திகதி இல்லை)
விபுலாநந்த அமுதம் -	கொழும்பு
	(திகதி இல்லை)
யாழ் நூல் - சுவாமி விபுலாநந்தர்	தஞ்சாவூர் 1974
மதங்க சூளாமணி- (மறுபதிப்பு)	கொழும்பு 1987
அடிகளார் படிவ மலர் - ஆ-1: எம். சந்திரன்	காரைதீவு 1969

சுவாமி

விபுலாநந்தரின் மொழிநடை : பழமையும் புதுமையும்

★ எம். ஏ. நுஃமான்

சுவாமி விபுலாநந்தர் (1892 — 1947) பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் கடைசித் தசாப்தத்தில் பிறந்து இந்த நூற்றாண்டின் முன் அரைவாசிவரை வாழ்ந்தவர். நமது சமூக, பண்பாட்டு வரலாற்றிலே சுவாமி விபுலாநந்தர் வாழ்ந்த காலகட்டம் மிகவும் முக்கியமானது. இக்கால கட்டத்திலேதான் 'மறுமலர்ச்சித் தமிழ்' என்றுநாம் வழங்கும் நவீன தமிழ் வளர்ச்சியடைந்தது. நவீன தமிழைச் செழுமைப்படுத்திய புதிய இலக்கிய வடிவங்களான நாவல், சிறுகதை, நவீன கவிதை என்பன வளர்ச்சியடைந்தன. நவீன கல்வி, நவீன சிந்தனை, நவீன அறிவியல் என்பன நம் மத்தியில் உயர் வளர்ச்சியடைந்த காலம் இது. சுருக்கமாகச் சொன்னால் தமிழ் மொழி, கலாசாரம் ஆகியவற்றைப் பொறுத்தவரை இக்காலகட்டத்தை நவீனத்துவத்தின்யுகம் (the age of modernization) எனலாம்.

புதிய தமிழுக்கு தங்கள் எழுத்துக்களால் புதிய ஜீவனும் ஒளியும் வழங்கிய மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதி (1882 - 1921), வ. வே. சு. ஐயர் (1881-1925), வ. ரா எனப்படும் வ.ராமசாமி ஐயங்கார் (1889-1951) புதுமைப்பித்தன் (1906-1948), கு. ப. ராஜகோபாலன் (1901-1944) கல்கி ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி (1899-1957) போன்ற நவீன எழுத்தாளர்கள் இக்காலகட்டத்திலேதான் வாழ்ந்தனர் என்பதும் இவர்கள் வளர்த்த இலகு தமிழ் அல்லது பழகு தமிழே இன்றையத் தமிழாக இருப்பதும் நாம் மனம் கொள்ளத்தக்கது.

மறுபுறத்தில் பழமை அல்லது மரபுவழித் தமிழ்ப் புலமை கடைசியாகச் சுடர்விட்டு ஒளிர்ந்த காலகட்டமும் இதுதான். பழந்தமிழ் இலக்கியங்களும் பழந்தமிழர் நாகரீகமும் மீள் கண்டு பிடிப்புச் செய்யப்பட்டு மீளவும் வலியுறுத்தப்பட்ட காலம். தமிழின் தொன்மை, தமிழர் நாகரீகத்தின் தொன்மை, பெருமை என்பன உரத்துப் பேசப்பட்ட காலம். இலக்கணத் தூய்மையும் மொழித்தூய்மையும் வலியுறுத்தப்பட்ட காலம்.

தமிழவேள், த. வே. உமா மகேசுவரம்பிள்ளை (1883-1941), மகாமகோபாத்தியாய உ. வே. சுவாமிநாத ஐயர் அவர்கள் (1855-1942), தமிழ்ப் பெருங்கவி, முதுபெரும் புலவர், வெள்ளக் கால் சுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்கள் (1857-1946), மகாவித்துவான் ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள் (1870-1946), பல்கலைப் புலவர், கா சுப்பிரமணியபிள்ளை அவர்கள் (1888-1945), பண்டித மணி, மு. கதிரேசஞ் செட்டியார் அவர்கள் (1881-1953), மகா வித்துவான், சி. கணேசையர் அவர்கள் (1878-1958) போன்ற புகழ் பெற்ற மரபுவழித் தமிழ்ப் புலமையாளர் வாழ்ந்து தமிழ்ப்பணி புரிந்த காலம் இது. தனது யாழ்நூல் அரங்கேற்றத்தின்போது இவர் களுள் பலர் இல்லை என்பது குறித்து விபுலாநந்தர் கவலை தெரி வித்துள்ளார் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒரு புறத்தில் மணிக்கொடி, சந்திரோதயம், ஆனந்தவிகடன், கல்கி, ஈழகேசரி போன்ற புதுத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் வெளிவந்து கொண்டிருந்த அதேவேளை, மறுபுறத்தில் செந்தமிழ், செந்தமிழ்ச் செல்வி போன்ற மரபுவழித் தமிழ் இதழ்களும் வெளிவந்துகொண்டிருந்தன.

இவ்வாறு ஒன்றுக்கொன்று முரணான இரு போக்குகள் - மரபும் நவீனத்துவமும் அல்லது பழமையும் புதுமையும் பக்கம்பக்கமாக அதேவேளை ஒன்றோடு ஒன்று பாராமுகமாக நிலைகொண்டிருந்த காலப்பகுதியிலேதான் விபுலாநந்தர் வாழ்ந்தார் என்பது நாம் மனங்கொள்ளவேண்டிய ஒரு முக்கிய உண்மையாகும்.

இந்த இரண்டு போக்குகளிலே சுவாமி விபுலாநந்தர் எதனைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினார் என்பது ஒரு முக்கிய வினாவாகும். விபுலாநந்தர், உ. வே. சாமிநாதையரைப் போல், அல்லது வித்துவான் கணேசையரைப்போல் முற்றிலும் பழமையைச் சார்ந்து நின்றவர் அல்ல. அதேவேளை பாரதியைப்போல் அல்லது புதுமைப்பித்தனைப்போல் அவர் முற்றிலும் புதுமையைச் சார்ந்து நின்றவரும் அல்ல. அவர் இரண்டினதும்-பழமையினதும் புதுமையினதும்-சங்கமமாகக் காட்சியளிக்கின்றார். இதுதான் விபுலாநந்தரின் விசேட பண்பாகும். தனது காலத்தில் இந்தச் சங்கமத்தின் அவசியத்தை அவர் பிரக்ஞையூர்வதாகவே உணர்ந்திருந்தார் என்று தெரிகின்றது. விபுலாநந்தரின் பின்வரும் கூற்று இதனைத் தெளிவுபடுத்தும்.

“பழமையும் புதுமையும், துவைதமும் அத்வைதமும், பௌதீக விஞ்ஞானமும் மெய்ஞ்ஞானக் காட்சியும், மேற்றிசையறிவும் கீழ்த்திசைச் சமயமும், மனமொடுங்கிய தியான நிலையும் மன்பதைக்குத் தொண்டு புரிதலும் சமரசப்படவேண்டிய காலம் இது.” (விபுலாநந்த ஆராய்வு பக். 140).

ஆனால் இந்தச் சங்கமம் அல்லது விபுலாநந்தரின் வார்த்தையில் சமரசம் அவரிடம் எந்த விகிதாசாரத்தில் நிகழ்ந்துள்ளது என்பது நமது கவனத்துக்குரியது. விபுலாநந்தரின் எழுத்துக்களையும் பணிகளையும் பார்க்கும்போது குறிப்பாக அவரது மொழி நடையைப் பொறுத்தவரை புதுமைகால் பழமை முக்கால் என்ற விகிதாசாரத்திலேயே இந்தச் சங்கமம் அவரிடம் ஏற்பட்டிருப்பதாகக் கூற முடியும். மகாகவி பாரதியிடம் இந்தச் சங்கமம் மறுவலமாக அதாவது பழமைகால் புதுமை முக்கால் என்ற விகிதாசாரத்தில் நிகழ்ந்துள்ளது. அதனாலேயே அவன் புதுமைக் கவிஞனாக நவீனத்துவத்தின் சின்னமாக ஆனான். (இந்த விகிதாசாரத்தை எந்தத் தராசுகொண்டு நிறுத்துப் பார்த்தீர் என என்னிடம் யாராவது கேட்கக்கூடும். எனது உள்ளுணர்வுதான் அந்தத் தராசு என்று மட்டுமே நான் இப்போதைக்குக் கூறமுடியும்).

சுவாமி விபுலாநந்தர் சாராம்சத்தில் ஒரு மரபுவாதி(traditionalist) அல்லது செவ்வியல்வாதி (classicist) என்ற போதிலும் புதுமையோடும் அவர் இணைந்து நின்றமைக்கு அவரது கல்விப் பின்னணியே முக்கிய காரணமாகும்.

சுவாமி விபுலாநந்தர் மரபுவழிக் கல்வியும் நவீன கல்வியும் சுற்றுத் தேர்ந்தவர். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதர், அதேவேளை லண்டன் பல்கலைக்கழக விஞ்ஞானப் பட்டதாரி. பழந்தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களில் ஆழ்ந்த ஞானம் உடையவர்; அதேபோல் முன் நவீன (Pre-modern) ஆங்கில இலக்கியத்திலும் மேலை நாகரிக வரலாற்றிலும் ஆழ்ந்த பயிற்சி உடையவர். இத்தகைய ஒரு அரிய சேர்க்கை அவர் காலத்து மரபுவழித் தமிழ் அறிஞர் பலரிடம் காணப்படாத ஒரு அம்சமாகும். அதனாலேதான் விபுலாநந்தர் அவர்களைத் தாண்டி நவீன யுகத்தின் வாசற்படியிலும் காலவைக்க முடிந்தது. அதற்கு வரவேற்புக் கூற முடிந்தது.

2

இந்தக் கட்டுரை சுவாமி விபுலாநந்தரின் மொழி நடை பற்றியது என்ற வகையில் அவரது உரைநடையிலும் செய்யுள் நடையிலும்

எந்த அளவுக்கு பழமையினதும் புதுமையினதும் சங்கமம் நிகழ்ந்துள்ளது என்பதைக் காண்பதே இங்கு எனது நோக்கமாகும். ஆயினும் அவரது மொழி நடையை நான் இங்கு ஒரு மொழியியல் பகுப்பாய்வுக்கு உட்படுத்த முனையவில்லை. பதிலாக சில பொதுவான அபிப்பிராயங்கள் மனப்பதிவுகள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் சில கருத்துக்களைக் கூறவே விரும்புகின்றேன். ஒரு விரிவான மொழியியல் பகுப்பாய்வு இக் கருத்துக்களை உறுதிப்படுத்தலாம் அல்லது நிராகரிக்கலாம்.

சுவாமி விபுலாநந்தரின் மொழிநடை கடினமானது என்பது ஒரு பொதுவான அபிப்பிராயமாகும். பாடசாலை மாணவர்கள் ஆசிரியர் மட்டுமன்றி பல்கலைக் கழக மாணவர்களும் விரிவுரையாளர்களும் கூட இத்தகைய அபிப்பிராயம் கூறுவதை நாம் அடிக் கடி கேட்க நேரிடுகின்றது. ஏதாவது ஒரு தேவையின் நிமித்தம் அன்றி சுயவிருப்பினால் உந்தப்பட்டு விபுலாநந்தரின் எழுத்துக்களைப் படிப்போர் தொகை மிகக் குறைவாகும்.

கடந்த சுமார் இருபது ஆண்டுகளாக, 1973ஆம் ஆண்டு முதல், சுவாமி விபுலாநந்தரின் 12 கட்டுரைகளைக் கொண்ட இலக்கியக் கட்டுரைகள் க. பொ. த. உயர்தர பரீட்சைக்குரிய தமிழ்ப்பாட நூல்களுள் ஒன்றாக இருந்து வருகின்றது. ஆயினும் இந்நூல் பற்றிய வினாவுக்கு ஒவ்வொரு ஆண்டும் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய பரீட்சார்த்திகளே விடையெழுத முயல்வதை பரீட்சைக் குழுவில் ஒருவன் என்ற முறையில் அவதானித்துள்ளேன். பெரும் பாலான பாடசாலைகளில் இப்பாட நூலைக் கற்பிப்பதை ஆசிரியர்கள் தவிர்த்துக்கொள்கின்றனர். தங்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் அது கடினமானது என்பதே கூறப்படும் காரணமாகும்.

ஒரு நூல் கடினமாக இருப்பதற்கு நாம் பல காரணங்களைக் கூறமுடியும். அந்நூல் கூறும் பொருள் இதில் முக்கியமான ஒன்றாகும். நமக்கு முற்றிலும் பரிச்சயம் இல்லாத ஒரு விடயம் பற்றி எழுதப்பட்ட ஒரு நூலை நாம் இலகுவில் புரிந்துகொள்ள முடியாது. யாழ்நூல் இதற்கு ஒரு நல்ல உதாரணம். இசை, பௌதிகம், கணிதம், பழந்தமிழ் இலக்கியம் ஆகியவற்றில் பரிச்சயம் இல்லாத ஒருவர் இந்நூலைப் படித்துப் பூரணமாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாது. இன்று யாழ்நூலைப் பாராட்டுவோரும் அதனைப் படித்துப் புரிந்து கொண்டவர்கள் என்று கூறமுடியாது. துறைசார்ந்த கலைச்சொற்கள் இரண்டாவது காரணமாகும். இது பொருளோடு தொடர்புடையது. தத்துவம், பௌதீகம், மொழியியல் போன்ற துறைகள் சார்ந்த நூல்களைப் படித்துப் புரிந்து கொள்வதற்கு அத்துறைகள்

சார்ந்த கலைச்சொற்கள் பற்றிய அறிவு நமக்கு அவசியமாகும். யாழ் நூலைப் படிக்கும்போது உழை, இனி, விளரி, தாரம், குரல், துத்தம், கைக்கிளை போன்ற பண்டைய இசைத்துறைக் கலைச் சொற்கள் நமக்கு இடைஞ்சல் தருகின்றன. ஒரு நூலின் மொழி அமைப்பும் அந்நூல் கடினமாக இருப்பதற்கு ஒரு காரணமாகும். சங்க இலக்கியங்களை அல்லது இடைக்கால இலக்கியங்களை நம் மால் இலகுவில் படித்துப் புரிந்துகொள்ள முடியாது. நாம் இன்று வழங்கும் தமிழில் இருந்து பெரிதும் வேறுபட்ட ஒரு தமிழில் அவை அமைந்திருப்பது ஒரு காரணமாகும். அக்காலங்களில் வழக்கில் இருந்த பெரும்பாலான சொற்களும் இலக்கணக் கூறுகளும் இன்று வழக்கிற்குந்து போயின. விபுலாநந்தரின் மொழி நடை கடினமாக இருப்பதற்கு நம் காலத்தில் பொது வழக்கில் இல்லாத ஒரு மொழி நடையையே அவர் பெரிதும் கையாண்டது ஒரு காரணம் என்று கூறலாம். ஆயினும் அவர் முற்றிலும் ஒரு கடின நடையாளர் அல்லர் என்பதையும் நாம் மனங்கொள்ளவேண்டும்.

3

முதலில் சுவாமி விபுலாநந்தரின் செய்யுள் நடை பற்றி நாம் சிறிது பார்க்கலாம். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இருந்து ஒரு எளிமையான செய்யுள் நடை- பேச்சுத் தமிழின் செல்வாக்குப் பெற்ற ஒரு செய்யுள்நடை- தோன்றி வளர்ந்ததை நாம் அறிவோம். பாரதியின் மூலம் இது ஒரு முழுவடிவத்தைப் பெற்றது. பாரதி இதனைப் புதிய சொல், புதிய பொருள், புதிய சுவை கொண்ட நவ கவிதை என அழைத்தான். சுவாமி விபுலாநந்தர் பாரதியின் மறைவுக்குப் பிறகு தமிழ் நாட்டிலும் இலங்கையிலும் பாரதியின் புகழ் பரப்பியவர்களுள் முக்கியமானவர் என்பது நாம் அறிந்ததே. ஆயினும் சுவாமி விபுலாநந்தரின் கவிதைகளில் பாரதியின் செல்வாக்கை நாம் மிகவும் அரிதாகவே காண்கின்றோம்.

வெள்ளை நிற மல்லிகையோ

வேறெந்த மாமலரோ

வள்ளல் அடியிணைக்கு

வாய்த்த மலரெதுவோ?

வெள்ளை நிறப் பூவுமல்ல

வேறெந்த மலருமல்ல

உள்ளக் கமலமடி

உத்தமனார் வேண்டுவது.

என்ற கவிதை விபுலாநந்தரின் மிகவும் பிரசித்திபெற்ற கவிதை. இதிலே எளிமையின் அழகைக் காண்கின்றோம். பாரதியின் புதுமரபையும் காண்கின்றோம். ஆயினும் சுவாமிகளின் கவிதைகளில் இத்தகைய எளிய நடைக் கவிதைகள் மிகவும் குறைவே.

விபுலாநந்தரின் வாலிப வயதில் அவர் துறவுபூணமுன் 1915ல் வெளிவந்த கனோச தோத்திர பஞ்சகம், மாணிக்கப்பிள்ளையார் இரட்டைமணி மாலை, சுப்பிரமணிய சுவாமி இரட்டை மணிமாலை, குமரவேள் நவமணிமாலை ஆகியவை இடைக்காலப் புலவர் ஒருவரையே இனங்காட்டுகின்றன. பின்வரும் வெண்பா இதற்கு உதாரணமாகும்.

குருவே பொதியம்வாழ் கும்ப முனிவர்க்
கருளாற் றமிழளித்த வையா—கிரிபதகை
ஆறுதலை சூடிமைந்தா வாறுதலை யுற்றவா
ஆறுதலை யெற்கு மளி:

பிற்காலத்திலே விபுலாநந்தர் இயற்றிய நீரர மகளிர், கங்கையில் விடுத்த ஓலை, ஆறுமுகநாவலர் பற்றி எழுதிய கவிதை போன்றவற்றில் செவ்வியல் பாங்கான உயர் நடையே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. நீரர மகளிரில் இருந்து சில அடிகளை இங்கு தருகிறேன்.

தண்ணளிசெங் கோலாய்த் தனியறமே சக்கரமாய்
மண்முழுதும் ஆண்டபுகழ் வாமன் அடியினையே
என்றும் அழியா திலங்கும் சமனொளியும்
கன்று குணிலா கனியுதிர்ந்த மாயவற்கு
மூவடிமண் ணீத்தளித்து மூவாப் புகழ்படைத்த
மாவலியின் பேரால் வயங்கு மணிநதியும்
காவும் பொழிலும் கழிமுகமும் புள்ளணித்த
ஏரியும் மல்கி இரத்தினத் தீவமென
ஆரியர் போற்றும் அணிசால் இலங்கையிலே...

செய்யுள் நடையைப் பொறுத்தவரை சுவாமி விபுலாநந்தர் பாரதி மரபை அன்றி பழமரபையே பெரிதும் சார்ந்தவர் என்பது தெரிகின்றது. அவரது மொழி பெயர்ப்புக் கவிதைகளிலும் இத்தகைய ஒரு நடையையே அவர் கையாண்டுள்ளார். தமிழின் பண்டைய, இடைக்கால யாப்பு வடிவங்களையே அவர் பெரிதும் கையாண்டதும் இதற்கு ஒரு காரணமாகும். ஆயினும் நீரரமகளிர், கங்கையில் விடுத்த ஓலை போன்ற கவிதைகளில் காணப்படும் ஆங்கில மனோரதியக் (Romantic) கவிதைகளின் செல்வாக்கு அவரது கவிதைக்கு ஒரு புதிய வனப்பையும் கம்பீரத்தையும் கொடுத்திருப்பதை மறுக்கமுடியாது.

சுவாமி விபுலாநந்தரின் உரைநடையில் மூன்று வகைப்பட்ட நடைவேறுபாடுகளை நாம் அவதானிக்க முடியும். இவற்றை முறையே உயர் செந்தமிழ், இலகு செந்தமிழ், இலகு தமிழ் என நான் பெயரிட விரும்புகின்றேன். பழைய சொற்களையும் சொற்புணர்ச்சி விதிகளையும் சொற்றொடர் அமைப்பையும் பெரிதும் பேணும் ஒருவகை உரைநடையையே நான் இங்கு உயர்செந்தமிழ் என்று குறிக்கின்றேன். இத்தகைய அம்சங்கள் சற்றுக்குறைவான மொழி நடையை இலகுசெந்தமிழ் என்றும், இக்காலத்தில் நாம் பொதுவாக வழங்கும் தமிழை இலகுதமிழ் என்றும் குறிப்பிடுகின்றேன். இதனையே பழகு தமிழ் என்றும் அழைப்பர். விபுலாநந்தரின் இந்த மூவகையான உரைநடைகளுக்கும் இங்கு சில உதாரணங்களைப் பார்ப்போம்.

1. உயர்செந்தமிழ் நடை

(அ) “புனத்திலும், பொழிலிலும், குன்றத்தின் மீதும், மருதத் தன்பணையிலும், முல்லைப் புறவத்திலும் கடற்காணலிலும், கான்யாற்றடை கரையிலும், அருஞ்சுரத்திலும், மனையினகத்தும், மன்றத்தினுள்ளும், தேவர் கோட்டத்தும், அறவோர் பள்ளியிலும், இசை வழங்கியநாடு தமிழ்நாடு. மெல்லென்றிசைக்கும் தென்றலினுயிர்ப்பிலும், இழுமென இழிதரும் அருவிநீரிலும், நறுமலரில் முரலுகின்ற தேன்வண்டினொலியிலும், இசையினைக் கேட்டு உவந்த பழந்தமிழர், பாடன்மகளது மிடற்றுப் பாடலையும் பாணனிசைத்த யாழ்ப்பாடலையும், குழலோன் தந்த வங்கிப்பாடலையும் செவியாரக்கேட்டு இன்பமெய்தினர்” (யாழ்நூல்-பாயிரவியல்).

(ஆ) “வையைப் பெரியாறு வளஞ்சுரந்தூட்டப் பொய்யா வானம் புதுப்புனல் பொழியத் தென்னவர் குலத்தோர் செவ்விதிற் புரந்த இச்செழும்பதியானது தொன்று தொட்டுத் தமிழ்ப் புலவரும் புரவலரும் ஒருங்குகடி உரையாடித் தாமின்புறுவது உலகின்புறக் கண்டு காமுறுதற்கு இயைந்த இடமாதலின், கூடல் என்னும் சிறப்புப் பெயர் எய்தி நின்றது. அத்தகைய கூடலம்பதியிலே இம் மங்கல நாளிலே ஒருங்கு கூடியிருக்கும் நம்மனைவருக்கும் தமிழ் ணங்கின் பேரருள் ஊதாகுக.” (இலக்கியக் கட்டுரைகள்-இயலிசை நாடகம்).

(இ) “கவிவாணர் இயற்பெயரைத் தமிழ் மொழியாக்கிச் செகசிற்பியார் என வழங்குதலும் பொருத்தமாகும். என்னை?

நலனில்லாச் சிலையுருவை உளியாற் செதுக்கி, நலனிறைந்த திருவுருவாக்குவோன் கைவல்ல சிற்பியெனப் படுவானன்றோ? அங்ஙனமாதலின் அயன் படைத்த படைப்பினும் பார்க்க நயன்படைத்த மெல்லிநல்லாரையும் ஆடவரையும் உருப்படுத்தியுதவும் நாடகக் கவியையென்னென்று புகழ்ந்தேத்துவதென உன்னுமிடத்துச் “செக்சிற்பியா” ரெனப் புகழ்ந்து போற்றுதல் சிறப்புடைத்தா மெனப் புலப்படுகின்றது”. (மதங்ககுளாமணி).

(2) இலகு செந்தமிழ்

“இளவேனிற் காலத்திலே, நிறைமதி நாளாகிய பூரணை நாளிலும், அதற்கு முன்னும் பின்னுமுள்ள நாட்களிலும், வானம் களங்கமற்றிருக்கும் வேளையிலே, யாமப்பொழுதிலே, புளியந்தீவுக் கோட்டைக்கும், கல்லடிக்குமிடையிலே சிறு தோணியினைச் செலுத்திச் சென்று வானி நடுவிலே, ஆர்ப்பரவமின்றி, அமைதி நிலையிலிருந்து உற்றுக் கேட்டால் நீரினுள்ளிருந்தெழுகின்ற அற்புதமாகிய இன்னிசையொலி செவிவழிப்புருந்து உள்ளத்தையுருக்கும். இத்தகைய அற்புத இசையொலியானது வடஅமெரிக்கா நாட்டின் மேற்றிசையிலுள்ள கலிபோர்னியா (California) நாட்டிலும் ஈழத்து மட்டக்களப்பு நாட்டிலுமன்றி பிறிதெவ்விடத்திலும் கேட்கப்பட்டிலதென அறிஞர் கூறுவர். இலங்கைக்கு வரும் மேனாட்டார் இவ்விசையைச் செவிமடுப்பதற்காக மட்டக்களப் பிற்கு வருவதுண்டு. இவ்விசை நீருள்ளிருந்து எழுவதாதலின், நீர்வாழ் செந்தின் ஒலியாதல் வேண்டுமென எண்ணிப்போலும் அந்நியநாட்டார் இதனைப் பாடும் மீன் (Singing fish) இசையென்பர். மீன்கள் நீரினுட் குதித்து ஆடுதலைக் கண்டோமேயன்றி, அவை மகிழ்ச்சியாற் பாடுதலை யாண்டுங்கேட்டிலமாதலின் அந்நிய நாட்டாரது உரையினை யாம் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டோம்”. (யாழ் நூல்-பாயிரவியல்).

(3) இலகுதமிழ்

(அ) “ஆரோக்கியமான வாழ்வே நல்வாழ்வாகும். ஆரோக்கியமற்ற உடலுடையான் துன்பப்பிறவியாகிறான். அவனால் அவன் வாழ்முறிலும் அவன் துன்பம் பரவுகிறது. நோய் வராமலிருப்பதற்கோ, வந்தநோய் நீங்குவதற்கோ வெளிநிலைமைகளது திருத்தத்தைக் காட்டிலும் மனத்தின் ஆரோக்கியம் மிக மிக வேண்டுவதாகும்”. (விபுலாநந்த அமுதம்)

(ஆ) “முடிவில் தீயது எது? நல்லது எது? என்பது ஆண்டவனுக்குத்தான் தெரியும். ஜகத்தின் அமைப்பை அறியாத நாம் அதைத் தீர்மானிக்க முடியாது.

பாவம் செய்தானென்று ஒருவனையும் நாம் துவேஷிக்கக் கூடாது. இழிவாகவும் நடத்தக் கூடாது. ஆத்தம் சக்தியினால் சபாவ குணங்களை அடக்கியாள முடியும். அடக்கியாண்டு, வென்று விடுதலை அடையக் கூடும்” (விபுலாநந்த அமுதம்).

மேற்காட்டிய உதாரணங்கள் மூலம் விபுலாநந்தரின் உரை நடை விகற்பங்களை நாம் ஓரளவு உணரமுடியும். பொதுவாக அவரது உரைநடை உயர் செந்தமிழும் இலகு செந்தமிழும் விரவிய நடையாகும். இலகு தமிழை அவரிடம் சிறிதளவே காண்கின்றோம். குறிப்பாக விபுலாநந்த அமுதம் என்ற நூலில் இடம்பெற்றுள்ள 39 சிறுகட்டுரைகளும் இலகு நடையிலேயே அமைந்துள்ளன. விபுலாநந்தர் நூல்களுள் இது விதிவிலக்கானது எனலாம். கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் கையெழுத்துப் பிரதியாக இருந்ததைக் கண்டெடுத்துப் பதிப்பித்ததாக இந்நூலின் முன்னுரையில் பதிப்பாசிரியர் அருள் செல்வநாயகம் குறிப்பிடுகின்றார். இது விபுலாநந்தரால் எக்காலத்தில் எழுதப்பட்டது என்பது தெரியவில்லை. ஆயினும் சாதாரண மக்களுக்கு ஆன்மநெறியைப் போதிக்கும் நோக்கிலேயே இந்நூல் எழுதப்பட்டது என்பதை யூகிக்க முடிகின்றது. இந்த நூலின் எளிய நடைக்கும் இதுவே காரணமாகும்.

19ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்து, சுவாமி விபுலாநந்தர் பிறப்பதற்கு 16 ஆண்டுகளுக்கு முன் மறைந்த ஆறுமுகநாவலர் நவீன உரைநடையின் தந்தை எனக் கருதப்படுபவர். தனது உரைநடை நூல்களை பரவலாக எல்லாத் தரத்தினரும் படித்து உணரவேண்டும் என்ற நோக்கில் எழுதியவர் அவர். அதற்குரிய முறையிலேயே தனது உரைநடைக் கொள்கையையும் அவர் அமைத்துக் கொண்டார். திருத்தொண்டர் பெரிய புராண வசனத்துக்கு எழுதிய முன்னுரையில் உரைநடை நூல்களின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்திய அவர் நவீன உரைநடையின் மூன்று முக்கியமான பண்புகளையும் தெளிவுபடுத்தினார்.

- (1) கல்வியறிவு உடைய வித்துவான்கள், கல்வியறிவு குறைந்தவர்கள், கல்வியறிவு இல்லாதவர்கள் ஆகிய யாவருக்கும் எளிதில் பொருள் விளங்குமாறு அமைவது.

(2) பெரும்பாலும் இயற்சொற்களைக் கொண்டிருப்பது. அவசியமான இடத்து மட்டும் திரிசொற்களும் வடசொற்களும் கலந்திருப்பது.

(3) பெரும்பாலும் சந்திவிகாரங்கள் இன்றி இருப்பது. (பார்க்க: எம். ஏ. நுஃமான். 19ஆம் நூற்றாண்டு நவீன உரைநடை இயக்கமும் ஆறுமுகநாவலரும். மொழியியல் 1984).

ஓரிரண்டு வருடத்து நூற்பழக்கம் உடையோரும் படித்துணரத் தக்கவகையில் எளிமையாக எழுத வேண்டும் என்ற பாரதியின் கொள்கையும் இதனை ஓத்ததே. ஆயினும் சுவாமி விபுலாநந்தரின் பெரும்பாலான எழுத்துக்கள் சாதாரண மக்களை - குறைந்த படிப்பறிவு உடையவர்களை - மனங்கொண்டு எழுதப்பட்டவையல்ல என்பது தெளிவு. பதிலாக உயர்ந்த தமிழ்ப்புலமையுடையாரை மனங்கொண்டு எழுதப்பட்டவை. அவர் எழுதிய விடயங்களும் உயர்ந்த புலமை நெறிசார்ந்தவை. செந்தமிழ், செந்தமிழ்ச் செல்வி போன்ற மரபுவழித் தமிழ் அறிஞர்களின் இதழ்களில் பெரிதும் வெளிவந்தவை.

எனினும் சுவாமி விபுலாநந்தரே தனது உரைநடை விகற்பத்தை உணர்ந்திருந்தார் என்று தெரிகின்றது. விஞ்ஞான தீபம் கட்டுரையில் பின்வரும் குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. “நூலின் உள்ளும் தமிழ்நூல் வடநூல் முடிவுகள் பலவற்றையாராய்ந்து கொண்டு போவேனாதலால் இந்நூலின் முதற்பிரிவாகிய உற்பத்தி விளக்கம் உயர் நடையினதாகி பள்ளிக்கூடச் சிறுவர்களுக்கு பயன்படாததாகும். தத்துவ விளக்கமும் (Physics) பதார்த்த விளக்கமும் (Chemistry) எளிய நடையினவாய்க் கல்லூரிப் பிரவேசப் பரீட்சை (மெற்றிக் குலேஷன்)க்கு வாசிக்கும் ஆறாவது வகுப்பு மாணவருக்கு உபயோகமானவையாம்” (விபுலாநந்த செல்வம் பக். 50) ஆயினும் அவர் குறிப்பிடும் எளிய நடையில் அமைந்த இரண்டாவது பகுதியை விபுலாநந்தர் எழுதி முடிக்கவில்லை.

இது எவ்வாறாயினும், ஒருவகை இலகு செந்தமிழ் நடையினை பெரிதும் கையாண்ட உ. வே. சாமிநாதையர் போன்ற அவர்காலத்து உயர்ந்த மரபுவழித் தமிழ்ப்புலமையாளர்களை விட உயர்வான ஒரு செந்தமிழ் நடையினை சுவாமி விபுலாநந்தர் பெரிதும் விரும்பிப் பயன்படுத்தியுள்ளார் என்பது தெளிவு. பண்டிதமணி க. கணபதிப் பிள்ளையின் நடையுடன் ஒப்பிடும்போது

விபுலநந்தரின் நடையின் இறுக்கம் தெற்றெனப் புலப்படும். மேலை இலக்கியத்திலும் நவீன விஞ்ஞானத்திலும் ஆழ்ந்த ஞானம் உடைய சுவாமி விபுலநந்தர், மறுமலர்ச்சித் தமிழின் முன்னோடியான பாரதியின் புகழ் பரப்பிய சுவாமி விபுலநந்தர், தன்காலத்தில் பெருவழக்கில் இருந்த இலகு தமிழையும் தன்காலத்துப் பிற தமிழ்ப் புலமையாளர் பெரிதும் பயன்படுத்திய இலகு செந்தமிழையும் மேவிய ஓர் உயர் செந்தமிழ் நடையை ஏன் பெரிதும் விரும்பிப்பயன்படுத்தினார் என்ற கேள்வி நம்முன் எழுகின்றது. அவர் ஆராய்ந்த பொருள் மட்டும் இதற்குக் காரணம் என்று கூறிவிட முடியாது. இதனை சுவாமி விபுலநந்தரின் தனிப்பட்ட ஆளுமைக் கூறாகவே நாம் கொள்ளவேண்டும். தமிழகத்துக் தமிழ்ப் புலமையாளர் மத்தியில் ஈழத்துத் தமிழ்ப் புலமையின் மேன்மையை நிலைநாட்டும் நோக்கம் அவர் அடிமனத்தில் இருந்திருக்கக்கூடுமோ என்றும் எண்ணத் தோன்றுகின்றது. இது ஆராய்வுக்குரியதே.

துறவியின் தமிழ் உள்ளம்

★ பொ. பூலோகசிங்கம்

“தன்னுயிர் தான்அறப் பெற்றாளை ஏனைய
மன்னுயிர் எல்லாம் தொழும்”

என்பர் திருவள்ளுவர். தனது உயிரானது, தான் என்று முனைத் தெழும் ஆணவ வலிகெடப் பெற்றவனை, இவ்வுலகத்தில் நிலை பெற்ற - ஒழிந்த - உயிர்கள் எல்லாம் தொழும்; அல்லது, தன்னுடைய உயிர் பெரியது என்ற எண்ணமும், தான் பெரியவன் என்ற எண்ணமும் அடியோடு விடுபட்ட மனமுடையவனை உலகத்திலுள்ள மற்ற உயிர்கள் எல்லாம் வணங்கும் என்றும் இக்குறளுக்குப் பொருள் கூறலாம்.

திருவள்ளுவர் குறள்வெண்பாவுக்குப் பொருளாக விளங்கியவர் விபுலாநந்த அடிகளார் என்பதை, அவர்தம் நூற்றாண்டு விழா கொண்டாடப்படும் வேளையிலே தமிழ்கூறு நல்லுலகம் நன்றியறித லுடன் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளுகின்றது.

அடிகளார் தத்துவத்தின் அடிப்படையினைப் பல்வேறு வழிகளி லும் எடுத்து நோக்குவதில் யாரும் பிழைகாண மாட்டார்கள். அத்தகைய நோக்கு அவர்தம் முழுமையை எடுத்துக் காட்டும் முயற்சி என்பதனாலே வரவேற்கப்பட வேண்டியதாகும்.

அடிகளாரின் சித்தாந்தங்களில் முக்கியமான சிலவற்றிற்கு அவருக்கு இருவர் பிரதான குரவராகக் காணப்படுதல் குறிப்பிடத் தக்கது. ஒருவர் இளங்கோவடிகள்; ஏனையவர் சுவாமி விவேகா னந்தர். இருவருடைய விதானமும் விரிவிலே வேறுபடினும் அவற் றின் பொதுமை விபுலாநந்தரை நெறிப்படுத்தப் பெரிதும் உதவி யுள்ளது.

இளங்கோவடிகள் பண்டைத் தமிழர்தம் பண்பாட்டையும் நாகரிகத்தையும் பெரிதும் போற்றிப் பிற்சந்ததியினர் அறிந்து இறும்பூதெய்தும் வண்ணம் சிலப்பதிகாரத்திலே பொறித்து வைத் திருக்கிறார். தமிழர் உயர்ச்சி குன்றி அந்நியர் அடக்குமுறையின் முன்னே நலிந்து தம்முனைப் பெருமையை எண்ணிப் பெருமூச்சும் ஆத்திரமும் மாறுபட்டு நின்று காலத்திலே - தமிழ் உணர்ச்சி கொந் தளித்துக் குமுறிநின்ற காலத்திலே - இளங்கோவடிகள் சிலம்பினை

அகமத்தனர். பழம்பெருமையை அதன் சிறப்பிசங்களை சமூகம் மறந்துபோகா வண்ணம் நூலிலே பேணிப் போற்றினர்.

அரங்கேற்று காதையிலே கூறப்படும் கதைப்பகுதி மிகவும் குறைவு; இசை நாட்டியச் செய்திகளே அங்கு மிகுதியாக இடம் பெறுகின்றன. உழவர், வேட்டுவர், ஆயர், குறவர் முதலிய குடிகளின் ஆடல் பாடல்களையும் அம்மாளை, கந்துகவரி, ஊசல், வள்ளைப் பாட்டு முதலிய மகளிர் ஆடல் பாடல்களையும் சமூகம் இழந்து விடக்கூடாது என இளங்கோ காத்துத் தந்துள்ளார். இந்திரவிழ லூரெடுத்த காதையிற் கோயில்கள், விழாக்கள், வழிபாடுகள் பற்றியும், புகார் அமைப்பு, நாகரிகநிலை பற்றியும் விரிவான தரவுகள் தரப்பட்டுள்ளன. கடலாடு காதையிலே ஆடல்கள் அணிகள் பற்றிய விளக்கங்கள் உள்ளன. கானல் வரியிலே பண்டைய அகப்பொருள் அமைதிகள் செய்யுளுக்குப் பொருளாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அறுவகைப்பொழுது ஊர்காண் காதையிலும் நானில வருணனை நீர்ப்படைக் காதையிலும் பேணப்பட்டுள்ளன. வஞ்சிக் காண்டத்திலே புறத்திணை அமைதிகளுக்கு செயல்முறை விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளது.

சைனத்துறவி ஓநவர், தம்மின மக்களுடைய பண்பாட்டு அமிசங்களை, ஏன் போற்றிப் பேணி வைத்தார் என்பதை நாம் சிந்தித்தல் வேண்டும். உயர்ச்சி மிக்கதாக விளங்கிய சமூகம் தன்னிலை இழந்து நிறை காலை, பண்டைய பாரம்பரியத்தின் சிறப்பினை எண்ணி வீறுகொண்டு, பெருமைகொள்ள, எடுக்கத்தக்க முயற்சிகளில் இதுவுமொன்று சைனத்துறவி தமிழ்மகனாக உயர்ந்து நின்ற செப்பத்தினை இளங்கோவடிசளிற் காணலாம்.

சிலப்பதிகாரம் முழுவதும் உரையுடன் அடிகளார் தோன்றிய 1892 ஆம் ஆண்டிலே பிரகரமானதால், அந்நூலைக் காணும் போதெல்லாம் தன்விளமைக்குள் செல்லும் சுகானுபவம் அவருக்கு ஏற்பட்டிருக்கலாம். அடிகளார் யாழ்நூலிலே இவ்வனுபவத்தை மறந்துவிடவில்லை. மேலும், சிலப்பதிகாரக் கதையுடன் கருவாகித் தோன்றி வளர்ந்த அடிகளாருக்கு இளங்கோவடிகளின் பேரிலக்கியம் ஆர்வமுட்டும் களஞ்சியமாக விளங்கியமையும் வியப்பிற்குரியதன்று. ஆயினும் இக்காரணங்களுக்கு அப்பால், வேறு சக்தி அடிகளாரின் உள்ளத்தைச் சிலப்பதிகாரத்திடம் ஈர்த்திழுத்திருக்கின்றது. அதவே இளங்கோவடிகள் உணர்த்திய தமிழ் உணர்ச்சியாகும். சைனத்துறவியின் எழுத்தோவியம் ஏற்படுத்திய உணர்வலைகள் விபுலாநந்தத்துறவியை விட்டுவைக்கவில்லை. அவற்றின் வழியே விபுலாநந்தர் செல்வதை நாம் தெளிவாகக் காணலாம்.

“விவேகானந்த சுவாமிகளுடைய ஜீவிய சரித்திரமானது கேட்போருக்கு உற்சாகத்தைத் தருவது. பரதகண்ட வாசிகளாகிய நம்மனோருக்குப் புத்துயிரையும் புதிய உணர்ச்சியையும் அளிக்கும் ஆற்றல் சான்றது. நமது தாய்நாட்டினுடைய பழமையும் மாட்சியும் இன்றும் அழியாதிருக்கின்றன என்ற உண்மையை உலகத்தாருக்கு உறுதிப்படுத்திக் காட்டுவது”

இவை “விவேகானந்தன்” பத்திரிகையில் 1926 ஆம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் சுவாமி விபுலாநந்தர் எழுதிய கட்டுரையிலிருந்து எடுக்கப்பெற்றவை சுவாமி விவேகானந்தர் (1863-1902) மறைந்து பதினைந்து ஆண்டுகளின் பின், 1917 இலே, யாழ்ப்பாணத்திற்குச் சம்பத்திரியார் கல்லூரி ஆசிரியராகச் சென்ற பண்டிதர் மயில்வாகனனார், அங்கு இராமகிருஷ்ண இயக்கத்தினைப் பற்றி அறியும் வாய்ப்புகளைப் பெற்றார். சுவாமி சர்வானந்தாவின் தொடர்பும்; சுவாமி விவேகானந்தரின் பக்தர்களின் தொடர்பும் பண்டிதர் மயில்வாகனனாரை 1922 இலே சென்னை மயிலாப்பூர் இராமகிருஷ்ண மடத்தை நாடிப் பிரபோத சைதன்யர் எனும் பிரமசரிய ஆசிரமப் பெயரைத் தாங்கிடவைத்தன.

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகக் கல்லூரித் தலைவர் பேராசிரியர் மார்ஸ் 1922 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் பண்டிதர் மயில்வாகனத்தாரைத் தமிழ் விரிவுரையாளராகப் பதவியேற்கும்படி விடுத்த அழைப்பினைச் சேர் பொன். அருணாசலம் ஆதரித்து ஏற்கச் சம்மதம் அளிக்குமாறு சுவாமி சர்வானந்தஜீ அவர்களுக்கு எழுதிய போதும் பிரபோத சைதன்யரை மடத்தார் அன்று விடவில்லை.

பிரபோத சைதன்யர் 1924 இலே சுவாமி விபுலாநந்தர் எனும் துறவுத் திருநாமத்தைப் பெற்றனர். இராமகிருஷ்ண இயக்கம், சனாதன தர்மத்தின் பாரம்பரியங்களை மதிப்புடையனவாக நிறுவி, சமுதாயத்திலே புரையோடி நின்ற தளைகளை நீக்கிச் சகோதரத்துவத்தினை உருவாக்க முற்பட்டதாகும். இவ்வியக்கத்தின் பிரதான கர்த்தராக விளங்கியவர் சுவாமி விவேகானந்தர் என்றாற் பிழையில்லை.

சுவாமி விவேகானந்தர் மேற்கொண்ட இயக்கத்திலே நாட்டின் விழிப்புணர்ச்சி முக்கிய பெறுபேறாகக் காணப்பட்டது. 1946 இலே

சென்னை ராமகிருஷ்ண மடம் “நமது தாய்நாடு” என்ற பெயருடன் ‘கல்கி’ கிருஷ்ணமூர்த்தியின் மொழிபெயர்ப்பாக ஒருநூலை வெளியிட்டது. இது ஏழு பெரிய தொகுதிகளாக அப்போது வெளிவந்திருந்த சுவாமிகளின் எழுத்துக்களிலிருந்து பாரதநாட்டின் முன்னேற்றம் குறித்து விவேகானந்தர் உரைத்தவைகளைத் திரட்டி வெளியிட்டதாகும்.

“கண்விழித் தெழுந்திருங்கள்; நமது பாரதத்தாய் புத்திளமை பெற்று, முன்னெப் போதையும்விட அதிக மகிமையுடன் தன்நித்திய சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருப்பதைக் கண்டு மகிழுங்கள்”

“நம்புங்கள்; உறுதியாக நம்புங்கள். இந்தியா கண் விழித்து எழுந்திருக்க வேண்டுமென்று ஆண்டவன் கட்டளை பிறந்துவிட்டது.”

“எழுங்கள்; எழுங்கள்; நீளிரவு கழிந்தது. பொழுது புலர்ந்தது. கடல் புரண்டு வருகிறது. அதன் உத்வேகத்தைத் தடுக்க எதனாலும் ஆகாது”

மேற்கோள்கள் நாட்டின் விழிப்புணர்ச்சி எவ்வழிச் செல்கின்றது என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. தேசியவுணர்ச்சியும் நாட்டுப்பற்றும் பாரம்பரிய உணர்வுகளுக்கு அப்பால் இயங்கமுடியாது என்பதை சுவாமி விவேகானந்தர் கூற்றுக்கள் காட்டுவன. இராமகிருஷ்ண இயக்கத்தின் மூலவர் பின்பற்றிய நெறிகளை நாம் சுவாமி விபுலாநந்தரிடமும் காணமுடிகின்றது.

3

சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திலே, சுதேச மொழிகளுக்கு அப்போது இருக்கும் நிலையிலும் உயர்வானநிலை அளிக்கப்படல் வேண்டும் என்று, சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரி மண்டபத்திலே திரு. சிவஞானம்பிள்ளை தலைமையிற் பெருங்கூட்டம் கூடித் தீர்மானம் எடுத்தார்கள். அச்சந்தர்ப்பத்திலே, பிரபோத சைதன்யர் 1923 ஆம் ஆண்டு “ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண விஜயம்” பத்திரிகையிலே ‘தமிழ்மொழியின் தற்கால நிலைமையும் தமிழரின் கடமையும்’ பற்றி எழுதினார்கள். இதனை அருள் செல்வநாயகம் ‘விபுலாநந்த வெள்ளம்’ எனும் தொகுப்பிலே (1961) மறுபிரசுரஞ் செய்துள்ளார்.

“சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் உருவாகுவதற்கு முன்பிருந்தே தமிழரிடையே உயர்கல்வி இருந்ததால், அதன் புறக்கணிப்பால்

தமிழ்மொழி வளர்ச்சி குன்றிவிடாது; சென்னைப் பல்கலைக் கழகப் பட்டம் அடிமை முத்திரையாமோ? அறிவு முத்திரையாமோ? கிரேக்க ரோம நாகரீகங்கள் தோன்றுவதற்கு முன்பே பரதகண்டத்திலே பல்கலைக் கழகங்கள் உயர்கல்வியை வளர்த்துள்ளன; பிறநாட்டினருக்குக் கலைஞானத்தையும் தத்துவஞானத்தையும் பரதகண்டம் வழங்கி வந்துள்ளது; இத்தகைய சிறப்பு மிக்க பாரம்பரியம் வழி வந்தவர் மற்றோரிடம் கூலி பயிலும் கீழ்நிலைக்குக் காரணம் அறிவுப் பொருளை “மறை”, “மறை” என மறைத்துவைத்ததே யாகும்; நமது பல்கலைக்கழகம் நமது நாகரிகத்தைத் தான் வளர்க்க வேண்டும்; நம்மிடம் கொடுப்பதற்கு இவ்வாமலில்லை”.

இவ்வாறு கட்டுரையை வளர்த்துச் செல்லும் ஆசிரியர் முத்தாய்ப்பு அவர் தமிழ் உள்ளத்தை வெளியாக்குகின்றது.

“சென்னைச் சருவகலாசாலையைக் ஜெர்மனி, பிரான்சு, இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, இத்தாலி, தென்னாபிரிக்கா, சீனா, ஐப்பான், ஆஸ்திரேலியா முதலிய நாட்டிலிருந்து மாணவர்கள் கும்பலாக வந்து கம்பனுடைய கவித்திறத்தையும், கரிகாலன் போர்த்திறத்தையும், இளங்கோவின் இசை மாண்பையும், களங்கமிலா வள்ளுவனார் விளங்கவுரைத்த மெய்மொழியையும் தமிழ்ப் பண்டிதரிடமிருந்து பயிலுதல் வேண்டும். மெய்கண்டான் விழுப்பொருளையும் அப்பருடைய அன்புமொழியையும் சைவாகம பண்டிதரிடமிருந்து பயிலுதல் வேண்டும். இவையெல்லாமில்லாதிருப்பின் சென்னைச் சருவகலாசாலையை யார்தான் நாடிவரப் போகின்றார்கள்?”

இக்கட்டுரையிலே பிரபோத சைதன்யர் வைசித்தாந்தத்தினையும் சிவஞான போதத்தையும் போற்றிப் புகழ்தல் கோடிடப்பட வேண்டியது. மேலும் இசைத்தமிழ் நாடகத் தமிழ் பற்றிய அறிவு பிறநாட்டாருக்கு இவ்வாமையையும் அவர் குறிப்பிடுதல் கவனிக்கத்தக்கது.

1942 ஆம் ஆண்டு மதுரை இயற்றமிழ் மகாநாட்டிலே விபுலா நந்தர் நிகழ்த்திய தலைமைப் பேருரையும் ஈண்டு கவனித்தற் குரியது. பண்டைப் பெருமையை ஞாபகமுட்டி அந்நிலையை மீள்புறதுதல் கூடும் எவ்வரைக்கும் அடிகளார் அச்சிறப்பினை மாத்திரம் பறையறைந்து கொண்டிருப்பாரெனின் நிகழ்காலத்தையும் எதிர்காலத்தையும் இழக்க நேரிடும் என்பதையும் சுட்டிக் காட்டத் தவறவில்லை.

தமிழ்ப் பாரம்பரியம் பற்றிய சுயசிந்தனைகளைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்திய விபுலாநந்த அடிகளார் பங்கனிப்பு நாடகத்திற்கும் இசைக்கும் சிறப்பாகக் கிடைத்தது. மதங்களுளாமணி (1926) தமிழ் நாடகத்திற்கு வேண்டிய அமிசங்களைக் கோடிட்டுக் காட்டும் சிறப்பு மிக்கது. விரிவுறவேழுதி வெளியிடும் ஆசிரியர் நோக்கம் நிறைவு பெறாமல் போய்விட்டது. 1987 இலே மதங்களுளாமணியை இலங்கை பிரதேச அபிவிருத்தி அமைச்சு மறுபிரசுரஞ் செய்துள்ளது.

இசைத்தமிழுக்கு அடிகளார் செய்த அரும்பணிக்குத் தமிழ்கூறு நல்லுலகம் மிகவும் கடமைப்பட்டது. பண்டைய யாழ்க் கருவியை உருவாக்கி, அதன் அடிப்படையில் வழக்கொழிந்துபோன தமிழ் இசையின் இலக்கணங்களை அவர் வகுத்துரைத்தார். பண்டைய தமிழ் இசையின் அறிவுக்கு யாழ் நூல்போன்று வேறெந்த இசை நூலும் வழிசெய்யவில்லை என்று துணிந்து கூறமுடியும்.

யாழ்நூல் உருவாகிய காலத்திலே உடல்நலம் குன்றத் தொடங்கியபோதும் அடிகளார் எடுத்த பணியை இறக்கி வைத்துவிட்டே ஓய்ந்தார்; உள்ளக்கமலத்தினை உத்தமகாருக்குச் சமர்ப்பித்து விட்டுச் சென்றார்.

4

சுவாமி விபுலாநந்தருக்குப் பின்பு தமிழர் பாசம்பரியங்களிலே பற்றுமிக்க துறையாக வளங்கியவர் தனிநாயகம் அடிகளார் (1913-1980). யாழ்ப்பாணம் ஊர்காவற்றுறையிலே அவதரித்த இந்நாயகம் உறமாவட்டத்தினை ஆதரவில் கிறிஸ்தவ இறையியற் கல்விப்பிறை தனிநாயகம் அடிகளார் தமிழ் அன்வையின் சிறந்த தூதுவராக உலகெங்கும் அவள் மாட்சியை எடுத்துத் துலக்கிய பெருமை மிக்கவர். "தமிழ் கல்சர்" என்ற சஞ்சிகை மூலமும், அகில உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் மூலமும் அவர் தமிழியற் கல்வி உலகின் உயர்கல்விப் பீடங்களில் எல்லாம் தவிசுபெற உதவினார். தமிழ்ப் பற்றும உணர்ச்சியும் மிக்க தனிநாயகம் அடிகளார் ஐம்பதுகளில் அரசியற் சார்புமிக்க செயல்களிலும் துணிந்து ஈடுபட முேமலதிகாரிகளின் அதிருப்தியைச் சம்பாதித்ததைப் பலர் அறிவர்.

உலகியற் பற்றுக்களை எல்லாம் துறந்து ஆன்மசுடேற்றத்தை நோக்கிப் புறப்பட்ட துறவிகளைக்கூட இனவுணர்வுகளும் பாரம்பரியச் சிந்தனைகளும் விட்டு விலகவில்லை; பற்றில்லாத அவர்களைப் பற்றுமிக்கவர்களாகப் புடமிட்டுத் தந்துள்ளன. இளங்கோவையும், வீரவகாசனதரையும், விபுல நந்தரையும், தனிநாயகத் தாரையும் எந்தத் தமிழ்மகனும் மறந்துவிட முடியுமா?

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சுவாமி விபுலாநந்தர்

சில நினைவுக் குறிப்புகள்

★ மகேசுவரி பாலகிருஷ்ணன்

காலமோ உருண்டோடி வாழ்க்கையின் இறுதிக்கட்டத்தை எய்தி நிற்கும் இவ் வேளை என் வரலாற்று ஏட்டின் இதழ்களைப் புரட்டிப் பார்க்கையில் 1943 ம் ஆண்டுக் காலம் எதிர்ப்படுகின்றது. நான் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் வகுப்பில் படித்த காலம் அது. தமிழ்த் துறைக்கு முதன்முதலாகப் பேராசிரியரொருவர் நியமிக்கப்படப்போகின்றார், அதுவும் ஈழத்தமிழ் நாட்டிற் பிறந்து வளர்ந்து, இந்தியத் தமிழ் நாடேகித் துறவு பூண்டு, அண்ணாமலைப்பல்கலைக்கழகத்தில் முதன் முதலாகத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் பதவி வகித்த ஒருவர்; ஆம், அவர் தான் சுவாமி விபுலாநந்தர்; இராமகிருஷ்ண மடத்தைச் சார்ந்த துறவி; சமயப் பணியோடு தமிழ்ப் பணியையும் ஒருங்கே புரியும் பெரியார்; ஆப்பெரியாரே நமது பல்கலைக்கழகத்திலும் தமிழ்த் துறைக்குத் தலைமை தாங்கப் போகின்றார்; இந்தச் செய்திகளையெல்லாம் கேட்டபோது எங்கள் உள்ளத்தில் உவகையும் அச்சமும் ஒருங்கே எழுந்த காலம். பேராசிரியர் ஒருவர் இன்றி விரிவுரையாளர் இருவருடன் இயங்கி வந்த தமிழ்த்துறை, சுவாமியின் வருகையினால் பூரணப் பொலிவடையும் என்னும் உவகை ஒரு பக்கம்; எமது சிற்றறிவையும் சிறுமையையுங்கண்டு சுவாமி என்ன எண்ணுவாரோ என்ற அச்சம் மறு பக்கம்; இவற்றுக்கிடையே நாம் சுவாமி விபுலாநந்தரின் முதல் மாணவராகப் போகின்றோம் என்னும் பெருமிதம்; இந்த உணர்வுகள் எல்லாம் மாறி மாறித் தோன்றி மறைந்தன.

இத்தகைய உணர்வும் பூசலுக்குமிடையே நமது முதற் பேராசிரியரை வரவேற்பதற்கு ஆயத்தமானோம். காலஞ்சென்ற கலாநிதி கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் அக்காலத்தில் எமக்குச் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராக இருந்தார். அவர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அடிகளாருக்கு மாணவராக இருந்தவர். அன்னாரின் துணையுடன் அடிகளாரை வரவேற்பதற்குப் பாமாலை புனையும் பொறுப்பு எம்மிற் சிலரிடம் விடப்பட்டது. எளிய தமிழில், இனிமையும் கனி

வும் உள்ளத்துவகையும் கூடிய பாமாலை ஒன்று யாத்து மாணவி யொருத்தியைக் கொண்டு அதனைப் பண்ணோடு பாடுகின்றிரு ஆயத்தமானோம்.

அக்காலத்துப் பல்கலைக்கழகத்தில் கற்ற தமிழ்த்துறை மாணவர் ஒருவரேனும் சுவாமியை முன்பு கண்டறிந்தவரல்லர். ஆதலால் சுவாமிக்கு வரவேற்பளித்து, அவருடன் கலந்துரையாடி அவரைப் பற்றி நாம் கொண்ட அச்சத்தைப் போக்க வேண்டுமென விரும்பினோம். அதன் படியே நமது முதற் பேராசிரியருக்கு வரவேற்பு அளிப்பதெனப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச்சங்கம் தீர்மானமொன்றை நிறைவேற்றியது. சங்கச் செயலாளர் முறைப்படி சுவாமிக்கு வேண்டுகோட் கடிதமொன்றை விடுத்தும் சுவாமி அதனை ஏற்றுக்கொண்டு குறித்த நாளில் எமது வரவேற்பு உபசாரத்திற் கலந்து கொள்வதற்கு இணக்கம் தெரிவித்தார். அளவு கடந்த ஆர்வத்துடன் தமிழ்ச் சங்க மாணவர் வரவேற்புக்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளையெல்லாம் செய்து முடித்து எப்போது சுவாமி எழுந்தருளுவார் என்ற ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர் துறவி என்ற காரணத்தால் பெண்களைக் சண்களாலும் நோக்காது அலட்சியம் செயவாரோ என்ற பீதியொன்று பெண்களாகிய எங்களைப் பிடித்துக் கொண்டது. ஆயினும் சுவாமியைக் காணப்போகின்றோம் என்ற ஆர்வம் தலைதூக்கவே அவர் வரவை எதிர்பார்த்து நின்றோம்.

குறித்த நேரத்தில் சுவாமி எங்கள் கூட்டத்திற்கு எழுந்தருளினார். கம்பீரமான சருநிறத் தோற்றம்; காவி உடை அதனைப் போர்த்திருந்தது. சைவத்துறவிகளுக்கு வழக்கமாக இருப்பதுபோன்ற சடைமுடி இல்லை; மாறாக மழித்த தலையே எடுப்பாகக் காட்சியளித்தது. நெற்றியில் திருநீறும் சந்தனப் பொட்டும் நன்கு துலக்கமாகத் தோன்றின. சுவாமியின் கரிய உருவத்திலே பளிச்சென்று காட்சியளித்த பாளிற் பல்வரிசையும் அருளொழுகும் பார்வையும் எம் உள்ளத்தை ஊடுருவிச் சென்றன. நாங்கள் ஆவலோடு யாத்த பாமாலையைப் பண்ணோடு இசைத்த பின்னர் அவரிடம் சமர்ப்பித்த போது, அவர் முகத்திலே பூத்த புன்முறுவலும் அன்பு கனிந்த பார்வையும் அளக்கலாகாமலை போன்ற துளக்கமின்றியிருந்த தோற்றமும் நினைக்கும்போது இன்னுந்தான் மயிர் சிலிர்த்துக்கிற்றே!

சுவாமி விபுலாநந்தரைப் பார்த்ததும் இளங்கோவடிகளின் நினைவுகள் என் மனத்தில் எழாதிருக்க முடியவில்லை. இளங்கோ சேரர் காலத்திலே இந்துமதச் சூழலிலே பிறந்தவர். தன்னலமற்ற சேவையை மன்பதைக்காற்றவேண்டுமென விரும்பியும் இந்து மதத்திலிருந்தே

அதனைச் செய்ய முடியாமையினை கண்டு சமண மதத்தைத் தழுவவேண்டிய வரானார். அவர் அமண் பள்ளியைச் சேர்ந்து, அருந்தவம் பூண்ட பின்னரும் தமிழ்நாட்டின் பாற் கொண்ட தணியாக் காதலைத் துறக்க வல்லவராய் முதற்பெருங் காவியத்தைச் செய்து அதனைத் தமிழ்நாட்டின் அடிகுச் சிலம்பென அணிவித்தார். அதே போலப் பின்னர் பற்பல அருந்தமிழ் நூல்கள் தோன்றுவதற்குச் சமணர்களினதும் பௌத்தர்களினதும் பள்ளிகள் துணை புரிந்தன. உலகப் பற்றைத் துறந்த துறவிகள் பலர் தமிழ்ப்பற்றைத் துறக்கவாற்றாதவராய் அருந்தமிழ்த் தொண்டுசெய்து அழியாப் புகழ் எய்தியுள்ளனர். அவர்களுக்கு அத்தகைய தொண்டு செய்யும் வாய்ப்புக்களையும் வசதிகளையும் சமண பௌத்த சமயத் துறவுப் பள்ளிகளும் மடங்களும் அளித்தன. ஆயினும், அக்காலத்தில் இந்து மதம் இத்தகைய வசதிகளை ஆக்கிக் கொடுக்க முன்வரவில்லை. பின்னர் சைவ சமய குரவர் நால்வர் தோன்றிய காலத்திலும் சைவ சமய துறவிகளுக்கான மடங்களை தமிழ்த் தொண்டு புரிவதற்குற்ற சூழலாய் அமைந்திருக்கவில்லை. இன்னும் பிற்காலத்தில்கிறித்தவ பத்தவராகிய மேனாட்டார் இங்கு வந்து தம் மதத்தைப் பரப்பத் தொடங்கிய போது மடங்களைப் படைத்து மக்களை மத மாற்றஞ் செய்வதையே முதன்மையாகக் கொண்டவராயினும், தமிழ்த் தொண்டு புரியவந்த வறவில்லை. இன்னும் உலகப் பற்றுக்களைத் துறந்து தமிழ்நாட்டையே சரணடைய வரும்புலவர் பலர் தாம் பிறந்து வளர்ந்த இந்து மதச் சூழலை விடுத்து வேற்று மத மடங்களைச் சார்ந்து அவற்றின் கட்டுப்பாடுகளுக்கமைவாகப் பணியாற்றுகின்றனர். இந்து மதம் இவர்களை இழந்து விடுகின்றது. இத்தகைய ஒரு சூழ் நிலையிலே நமது சுவாமியார் தமது சொந்த மதமாகிய இந்து மதத்தையும் அதன் கலாசார பாரம்பரியங்களையும் கைவிட வரும்பாது இந்து மதத்திலிருந்து குறைகளை நிறைவு செய்வதற்கு இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் நிறுவிய மதத்தைச் சேர்ந்து, துறவு பூண்டு விபுலாநந்தர் எனவும் பெயரும் பெற்று அங்கிருந்தே இந்துமதத்திற்கும் செந்தமிழ் அன்னைகடும் தொண்டு செய்ய முன் வந்துள்ளார். தாம் எப் பண்பாட்டிலும் எம் மரபுரிமையிலும் தோன்றி வளர்ந்தாரோ அவற்றைப் பேணிக் காத்து மேம்படுத்திய பெருமை இவருக்கன்றே! உரியது! இன்னொருவன் சிந்தனைகள் எல்லாம் என் மனதில் அலையலையாகத் தோன்றிமறைவலாயின.

இப்போது சுவாமி விபுலாநந்தர் எமக்கு நடாத்திய ஒரு நாள் நிகழ்ச்சி நினைவுக்கு வருகின்றது. அக்காலத்தில் நமது பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ் மொழிக் கு அவ்வளவு மதிப்பு இல்லை. தமிழ் கற்கும் மாணவர் தரங்குறைந்தவர் என்ற மனப்பான்மை தமிழ்

மாணவரிடையே நிலவியது. அதிலும் தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கற்பதென்றால் அது பலரின் ஏளனத்துக்கு இலக்காகியிருந்தது. கிரேக்கம், இலத்தீன் போன்ற மேலைநாட்டுச் செம் மொழிகளைக் கற்பது கௌரவமாகக் கருதப்பட்டது. ஆங்கிலம் கற்பது வடித்தெடுத்த ஒரு சிலருக்கே வாய்த்தது. “தமிழிலே வரலாறு என்பது ஒன்று உண்டோ? வெறும் புராணக் கதைகளையே வரலாறு என்று நம்புவது தமிழ் கற்ற மாணவரின் இயல்பு! இந்த நிலையிலே தமிழில் ஆராய்ச்சி செய்வதற்கு என்ன இருக்கிறது? ஆராய்ச்சி என்ற பேரில் நம்ப முடியாத கட்டுக்கதைகளையல்லவா நம்புகின்றனர்!” இந்த விதமாகத் தமிழ்த் துறையைப் பற்றி ஏனைய துறைகளைச் சார்ந்த பேராசிரியர் சிலரும் என்னி நகையாடிய காலம் அது. இந்த விதமான எள்ளற் பேச்சுக்கள் விபுலாநந்தரின் செவிகளிலும் விழுந்திருக்க வேண்டும். உண்மையை உணராதவர்க்கும், உண்மையை மூடி மறைக்க முயன்றவர்க்கும் நல்லறிவு புகட்ட வேண்டும் என்று சுவாமி நினைத்திருக்க வேண்டும். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுப் பாடம் நடத்த வந்த எங்கள் பேராசிரியர் தமிழின் தொன்மை பற்றி ஒரு மணி நேரமும் முத்து முத்தான கருத்துக்களை முன் வைத்தார். பழையபுராணக் கதைகளிலே பொய்யானவற்றை அவர் தள்ளிவிடத் தயங்கவில்லை. ஆனால் புனைந் துரையான கதைகளுள்ளே இழையோடியிருக்கும் வரலாற்று உண்மைகளைத் தமது நுண் மாண் நுழை புலத்தால் பிரித்தெடுத்து அவற்றை அரண் செய்வதற்கு ஏனைய துறை வரலாற்றாராய்ச்சியாளர் கண்டறிந்த முடிபுகளை இயைபுற எடுத்துக்காட்டிய போது எமது வியப்புக்கு எல்லையே இல்லை.

பூவுலகில் மனிதன் தோன்றி நாளை அசைத்துப் பேசத்தொடங்கியபோது அவன் பேசிய மொழியே தமிழ் என்றும், மொசஞ்ச தாரோ காலத்துச் சிந்துவெளியில் வாழ்ந்த நாகரிக மக்கள் பேசிய தும் தமிழ் மொழியேயென்றும் தோன்றியகாலம் இன்னதெனத் தோற்றாத தொன்மையுடையது நம்மொழி என்று, ஆணித்தரமான ஆதாரங்களை எடுத்துக்கூறி அடிகள் அன்று பாடம் நடத்தினார். மேலும் தமிழ் மொழியின் வரலாற்றிலும், தமிழ் மக்கள் வரலாற்றிலும், தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலும், தமிழ் இலக்கண

வரலாற்றிலும் சைவ சமய வரலாற்றிலும், தமிழ் இசை நாடக வரலாற்றிலும் ஆராயத்தக்க விடயங்கள் ஆயிரமாயிரம் உண்டென்றும் அவற்றையெல்லாம் தமிழை சிறப்புப் பாடமாக கற்கும் மாணவர் முறையாக ஆராய்ந்து உண்மையை உலகுக்கு எடுத்துக் கூறவேண்டும் என்றுங் கூறி எமது உள்ளத்திலே தமிழ் ஆர்வத்தைத் தூண்டி விட்டார். அன்றைய பாட முடிவில் தமிழ்த் துறையிற் கல்வி கற்கும் நாம் ஏனைய எத்துறையிற் கற்கும் மாணவர்க்கும் எள்ளளவும் இளைத்தவரல்லோம் என்ற இறுமாப்புடன் வகுப்பை விட்டு நீங்கினோம்;

அக்காலத்தில் லண்டன் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பாடத் திட்டத்தையே இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் மேற்கொண்டு இருந்தோம். அதில் மொழி பெயர்ப்புக்கு முதன்மை கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. எவ்விதத்திலும் பரீட்சையில் சித்தி அடைந்தாற் போதும் என்ற நோக்கத்தினால் தமிழ்ப் பாடத்தைக் கற்ற மாணவர் பலர் தமிழிற் போதிய புலமை பெறவேண்டுமென முயலாது மொழி பெயர்ப்பு மூலமும் தமிழைக் கற்க முயன்று வந்தனர். தமிழ்க்கல்வியில் மொழி பெயர்ப்புக்கு இருந்த முதன்மையைக் கண்ட விபுலாநந்தர் இக்கால அறிவுச்செல்வத்தையெல்லாம் தமிழ் மொழியில் தருதலும் தமிழின் அருமை பெருமைகளை எல்லாம் உலகிற்கு எடுத்துக்கூறலும் பல்கலைக் கழகத்திற் கற்றுப் பட்டம் பெறும் மாணவர்களுக்கு உரிய கடனாகும் என்ற கருத்துக் கொண்டிருந்தார். இது தொடர்பாக அவர் ஒருநாள் சொல்லாக்கம் பற்றி எமக்குக் கூறியதும் இங்கே நினைவு கூரத்தக்கது.

“ஆங்கிலம்போன்ற வளர்ச்சியடைந்த மொழியோடு ஒப்பிடும் போது தமிழிலே சொல்வளம் குறைவாக இருப்பதை உணரலாம். இதனால் தமிழ் மொழி வளங்குன்றிய மொழியென்று ஆகி விடாது. தமிழ்மொழியிலே புதுப்புதுச் சொற்களை ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டியது கற்றவர் கடமை. முதற்கண் தமிழ் மொழியிலேயே ஆட்சியில் இருக்கும் சொற்களை எல்லாம் ஆராய்ந்து கண்டறிதல் வேண்டும். நமது இலக்கிய, இலக்கண, சமய தத்துவ நூல்களை ஆராய்ந்து அவற்றிலே பயின்றுள்ள கலைச் சொற்களையும் ஏனைய சொற்களையும் வரையறுத்துக் கொள்ளல்

வேண்டும். காலப்போக்கிலே தமிழில் வந்து கலந்துகொண்ட வட மொழிச் சொற்களை கடிந்து ஒதுக்காது அவற்றையும் ஆக்கத் தமிழாக தழுவிக்கொள்ளல் வேண்டும். வேண்டிய போது அயன் மொழிச் சொற்களை தழுவிக்கொள்வது தவறாகாது. ஆனால் அவ்வாறு தழுவிக்கொள்ளப்படும் அயன்மொழிச் சொற்கள் தமிழ் உருவம் பெற்று தமிழோடு வேற்றுமையின்றிக் கலந்து இசைக்கத்தக்கனவாக இருத்தல்வேண்டும். தமிழிலுள்ள உரிச் சொற்களின் அடியாகப் புதுச்சொற்களை ஆக்கிக் கொள்ளலாம். அவ்வாறு ஆக்கப்படும் புதுச் சொற்களும் நேர், நிரை என்ற வாய்ப்பாட்டில் அடங்கத் தக்கவாறு சுருக்கமும், இனிமையும் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். எவ்வகையிலும் தமிழ் மொழிக்கே உரிய சிறப்பியல்பு மாறுபடாதவாறு பாதுகாத்தல் எங்கள் கடமையாகும்.” இவ்வாறு அன்று விபுலாநந்தர் கூறிய அறிவுரை இன்றும் நமக்கு நல்ல வழிகாட்டியாக விளங்குகிறது.

கட்டுரையாளர்கள் பற்றி.

01. சு. சசிந்திரராசா — யாழ். பல்கலைக்கழக ஆங்கிலத் துறை மொழியியற் பேராசிரியர், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் மொழியியலில் கலாநிதிப்பட்டம் பெற்றவர். பல ஆய்விதழ்களில் மொழியியல் தொடர்பான கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார்.
02. எவ். எக்ஸ். வி. நடராசா—கலாகூரி, இலக்கியச்செம்மல் ஆகிய விருதுகள் பெற்றவர். நீண்டகால எழுத்துலக அனுபவம் நிறைந்தவர். பல நூல்களின் ஆசிரியர்.
03. செ. யோகராசா — கிழக்கிலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் விரிவுரையாளராகக் கடமை புரிகிறார். தமிழில் முதுமாணிப்பட்டம் பெற்றவர்.
04. ஆ. மு. ஷரிபுத்தீன் — விபுலாநந்த அடிகளாரின் மாணவர். ஆசிரியப் பணிபுரிந்து ஓய்வு பெற்றுள்ளார்.
05. எஸ். எதிர்மன்னசிங்கம் — வட கிழக்கு மாகாண சபையின், கல்வி, கலாசார அமைச்சின் உதவிப் பணிப்பாளராகக் கடமையாற்றுகின்றார். பேராதனைப் பல்கலைக்கழக தமிழ் சிறப்புப்பட்டதாரி.
06. சி. தில்லைநாதன் — பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர். பேராதனைப் பல்கலைக்கழக தமிழ் சிறப்புப்பட்டதாரி. சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுமாணிப்பட்டம் பெற்றவர். தினகரன் பத்திரிகையின் பிரதம ஆசிரியராக சில காலம் கடமை புரிந்தவர்.

07. வி. சிவசாமி

— யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில் சமஸ்கிருதத் துறைத்தலைவர். முதுமாணிப் பட்டதாரி. இலங்கை, இந்திய வரலாறு, சமஸ்கிருத இலக்கியம் ஆகிய துறைகளில் பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதியவர்.

08. ஞானாம்பிகைதேவி

குலேந்திரன்

— இந்துப் பண்பாட்டில் முதுமாணிப் பட்டமும், கலாநிதிப் பட்டமும் பெற்றவர். யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில் இந்துப் பண்பாட்டுத்துறை விரிவுரையாளராகப் பணி செய்தவர். இவர் தற்போது தஞ்சாவூர் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராகப் பணிபுரிகிறார்.

09. கே. எஸ். சிவகுமாரன்

— மாலைதீவில் கல்லூரி ஆசிரியராகக் கடமைபுரிகிறார். பத்திரிகையாளர். விமரிசகர்.

10. இ. பாலசுந்தரம்

— யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறைத்தலைவராகப் பணிபுரிகிறார். தமிழில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றவர்.

11. இரா. நாகலிங்கம்

— வடகிழக்கு மாகாண சபையின் உள்துறை அமைச்சின் உதவிச் செயலாளராகப் பணிபுரிகிறார். எழுத்தாளர். 'அன்புமணி' எனும் புனைப் பெயரில் எழுதி வருபவர்.

12. பெ. க. மணி

— இலக்கிய விமர்சகர், ஆய்வாளர். இருபதுக்கு மேற்பட்ட நூல்களின் ஆசிரியர். இராமகிருஷ்ண இயக்கம், இந்திய தேசியம், பாரதி ஆகிய விடயங்கள் பற்றி பல நூல்களை எழுதியுள்ளார்.

13. செ. வேலாயுதபிள்ளை — தற்போது கனடாவில் வாழும் இவர், விபுலாநந்த அடிகள் பேராசிரியர் பாலகலைக்கழகத்தில் தமிழ்ப்பேராசிரியராக இருந்த போது அவரிடம் தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கற்றவர். இலங்கை அரசு கரும மொழிகள் திணைக்களத்தில் மொழிபெயர்ப்பாளராக கடமையாற்றியார். பல ஆங்கில நூல்களை தமிழில் மொழிபெயர்த்தவர்.
14. த. கனகரத்தினம் — கலைமாணி (லண்டன்) பட்டதாரி, நீண்டகாலம் ஆசிரியராகப் பணியாற்றி இளைப்பாறியவர். தமிழைப் பிற மொழி மாணவர்களுக்கு பயிற்றுவிப்பதில் அநுபவமும், திறமையும் நிறைந்தவர்.
15. கே. கணபதிப்பிள்ளை — தற்போது ஐக்கிய இராச்சியத்தில் வாழும் இவர் சுவாமி விபுலாநந்தரால் நிறுவப்பட்ட மட்டக்களப்பு சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் அதிபராகக் கடமையாற்றியவர். விபுலாநந்தர் பற்றிய இரு வாழ்க்கை வரலாற்று நூல்களை ஆங்கிலத்தில் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்.
16. மு. கடம்பநாதன் — அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இசையில் முதுமாணிப்பட்டம் பெற்றவர்.
17. கார்த்திகேச சிவத்தம்பி — யாழ்ப்பல்கலைக்கழக நுண்கலைத் துறைப் பேராசிரியர். 'பழந்தமிழ் சமூகத்தில் நாடகம்' எனும் தலைப்பில் பர்மிங்ஹாம் பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதி பட்டத்திற்காக ஆய்வு மேற்கொண்டவர். இது நூலாகப் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது. பல நூல்கள், ஆய்வுக்கட்டுரைகளின் ஆசிரியர்.

18. எம். ஏ. நுஃமான் — பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில் பணிபுரிகிறார். மொழியியல் சிறப்புப் பட்டதாரி. இத்துறையில் யாழ். பல்கலைக் கழகத்தில் முதுமாணிப்பட்டமும், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதிப்பட்டமும் பெற்றவர். பல நூல்கள், ஆய்வுக்கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார்.
19. பொ. பூலோகசிங்கம் — தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர். ஒக்ஸ் போர்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் மொழியாராய்ச்சியில் கலாநிதிப்பட்டம் பெற்றவர். கொழும்பு, பேராதனை, களனி பல்கலைக்கழகங்களில் பணி புரிந்தவர். இத்திணைக்கள வெளியீடான இந்துக்கலைக்களஞ்சியம் முதலாவது தொகுதியினை எழுதிப் பதிப்பித்தவர். பல நூல்களின் ஆசிரியர்.
20. மகேசுவரி பாலகிருஷ்ணன் — சுவாமி விபுலாநந்தர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்ப்பேராசிரியராக இருந்த காலத்தில் அவரிடம் தமிழை சிறப்புப்பாடமாகக் கற்றவர். இலங்கை அரசில் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளராகக் கடமை யாற்றி ஓய்வுபெற்றவர்.

நினைவுகூருகின்றோம்.

இந்நூல் சிறப்புற அமைவதற்கு தமது ஆலோசனைகளையும், ஒத்துழைப்பையும் நல்கியோரை நன்றியுடன் நினைவு கூருகின்றோம்.

ஆலோசனைக் குழு:

ஸ்ரீமத் சுவாமி ஷத்மகனாநந்தா
ஸ்ரீமத் சுவாமி அஜிராத்மாநந்தா
திரு. பூ. வாமதேவன் - முன்னாள் இராஜாங்க செயலாளர்
அமரர் நா. மாணிக்க இடைக்காடர்
கலாநிதி எம். ஏ. நுஸ்மான்
கலாநிதி சி. மௌனகுரு
திரு. ஆ. சிவநேசச்செல்வன்
திரு. ஆ. தேவராசன்
திரு. கே. எஸ். சிவகுமாரன்

பதிப்பித்தல் உதவி:

திணைக்கள உத்தியோகத்தர்கள்

அச்சுப்பிரதி ஒப்புநோக்கியோர் :

திரு. றி. பாக்கியநாயகம்
திரு. பேட்ரம் சின்னையா

அச்சிட்டோர்:

குமரன் அச்சகம்
201, டாம் வீதி, கொழும்பு 12.

